

NOUL CALVINISM

O nouă Reformă sau
un banal entuziasm teologic?

Noul Calvinism

O NOUĂ REFORMĂ SAU
UN BANAL ENTUZIASM TEOLOGIC?

JOSH BUICE, PAUL WASHER,
STEVEN LAWSON, CONRAD MBEWE,
TIM CHALLIES

NOUL CALVINISM: O NOUĂ REFORMĂ SAU UN BANAL ENTUZIASM TEOLOGIC?

*Josh Buice (editor), Paul Washer, Steven J. Lawson,
Conrad Mbewe, Tim Challies*

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Publicat în original sub titlul *The New Calvinism: New Reformation or Theological Fad* (2017), la editura Christian Focus Publications, Geanies House, Fearn by Tain, Rossshire, IV20 1TW Scotland, UK. Tradus și publicat cu permisiune.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Design copertă și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

PREFAȚĂ. Noul Calvinism: o nouă Reformă sau un banal entuziasm teologic? 7

CAPITOLUL 1. Sola Scriptura – strigătul de luptă al Reformei
(Josh Buice) 19

CAPITOLUL 2. Ecclesiologia – Biserica, slujitorii ei și Sola Scriptura (Paul Washer) 59

CAPITOLUL 3. Sfințenia este relevantă (Steven. J. Lawson) 93

CAPITOLUL 4. Cu puterea Duhului? (Conrad Mbewe) 123

CAPITOLUL 5. O chemare la discernământ (Tim Challies)
147

Despre MAGNA GRATIA

Prefață.

Noul Calvinism: o nouă Reformă sau un banal entuziasm teologic?

În urmă cu cinci secole, Martin Luther țintuia Cele 95 de Teze ale sale pe ușa bisericii castelului din Wittenberg. Acel simplu act avea să aprindă flacăra Reformei protestante. Ajunși în zilele noastre, constatăm că Reforma încă nu s-a încheiat. Reformatorii au protestat împotriva ideilor corupte, a învățăturilor și închinării false din acea vreme, și exact aceleași provocări sunt prevalente în zilele noastre, iar ele vor continua să afecteze Biserica lui Isus Hristos până când Mântuitorul nostru se va întoarce.

În ultimii ani, a putut fi observată o creștere a interesului față de doctrinele harului, față de reformatorii protestanți și față de teologia biblică sănătoasă. În multe modalități, această mișcare, cunoscută sub numele de *Noul Calvinism*, se regăsește în rândul tinerilor evanghelici, aceștia fiind foarte numeroși în cadrul mișcării. Deși putem în mod evident să ne bucurăm de o revigorare a interesului față de învățăturile biblice sănătoase într-o epocă asaltată de pragmatism superficial și de letargie spirituală, trebuie în același timp să ne

manifestăm anumite îngrijorări legate de unele metode de ficitare cu care operează Noul Calvinism. O întrebare onestă ar trebui să fie aceasta: „Are nevoie oare *vechiul calvinism* să fie modificat pentru a produce o mișcare denumită *noul calvinism*?”

CE ESTE NOUL CALVINISM?

În miezul Reformei istorice s-a aflat un apetit autentic și nestăvilit pentru Cuvântul lui Dumnezeu, lucru care n-a putut fi oprit nici de frică și nici de flăcări. Luther și-a formulat faimosul răspuns „Eu asta cred” în fața Romei.

Calvin a fost alungat de la amvonul său dar, când s-a întors, a reluat predicarea Bibliei exact de la versetul unde rămăsese. William Tyndale a fost gata să moară pe rug, în efortul lui de a traduce și de a imprima Biblia în limba engleză, destinată oamenilor obișnuiți. Acești oameni au avut o încredere nezguduită în Dumnezeul Cuvântului, motiv pentru care s-au străduit să îl predice cu multă sârguință.

În multe feluri așa se petrec lucrurile și în revigorarea modernă a calvinismului. În multe cazuri, păstorii din zilele noastre au crescut sub norul sau în zorii controverselor din lumea evanghelică pe tema ineranței Scripturii. Drept rezultat, dedicarea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu i-a adus față în față cu doctrinele harului. Dacă Biblia este credibilă și ineranță, atunci putem avea încredere în toate versetele ei, inclusiv în Ioan 3:16 și în primele două capitole din Efeseni.

Într-o epocă a relativismului superficial, a pragmatismului de tip marketing și a gropilor adânci ale legalismului, și-a făcut apariția un grup de oameni care au ieșit din umbră în ultimii ani, din bisericile evanghelice, oameni care sunt însetați după Dumnezeu. Acest grup este studiat și etichetat ca mișcare, cel mai recent fiind denumit *Noul Calvinism*. Anterior, mișcarea Noului Calvinism fusese denumită mișcarea *Young, Restless, Reformed* (în limba română, *Tânăr, Neliniștit și Reformat*), ca rezultat al cărții lui Collin Hansen. La inima Noului Calvinism stă o sete profundă după un Dumnezeu care poate trata problemele acestei lumi decăzute. Atunci când această mișcare privește la rănilor produse de droguri, sărăcie, divorț și la păcatele care zdrobesc viețile noastre, cei ce fac parte din ea văd nevoia după Dumnezeu, și nu doar după un Dumnezeu în general, ci în mod specific după Dumnezeul suveran și stăpân al universului.

În 2008, Collin Hansen a început o călătorie în documentarea acestei mișcări de revigorare. El a scris atunci o carte intitulată *Young, Restless, Reformed: A Journalist's Journey with the New Calvinists*. Această carte a atras atenția multor oameni din lumea evanghelică și a devenit punctul de reper pe măsură ce oamenii au încercat să evalueze această nouă revigorare a soteriologiei calviniste. Hansen scria:

„Vreme de aproape doi ani, am călătorit de-a lungul și de-a latul acestei țări și am vorbit cu păstori și teologi importanți din această mișcare reformată aflată în creștere. Am stat alături de John Piper, am fost în biroul lui Al Mohler,

în biserica lui C. J. Mahaney, la colegiul lui Jonathan Edwards. Dar coloana vertebrală a mișcării de revigorare reformată este formată din biserici simple, ca aceea pe care am văzut-o în Dakota de Sud, biserici folosite de Dumnezeu ca să împlinească lucruri extraordinare. Înarmați cu Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, și transformați de Duhul Sfânt, liderii acestor biserici propovăduiesc credincios Evanghelia lui Isus Hristos, săptămână de săptămână, prin tragedie și triumf. Societatea a contribuit cumva prin a oferi mesajului lor o audiență mai largă. Dorința după transcendență și tradiție din inimile tinerilor evanghelici a contribuit la o revigorare a mișcării reformate.”¹

În anul următor, revista *TIME* avea să publice o serie de articole intitulată „10 idei care schimbă în prezent lumea”. A treia idee din această serie a fost „Noul Calvinism”. În articolul lui, David Van Biema afirma următoarele:

„Calvinismul s-a întors, și nu într-un fel banal, nostalgic. Răspunsul dat de Jean Calvin în secolul al XVI-lea față de excesele catolicismului de tipul „cumpără-ți ieșirea din purgatoriu” constituie ultima poveste de succes a mișcării evanghelice, una care are în centru un Dumnezeu complet suveran, care gestionează universul până la cele mai mărunte lucruri, care confruntă lumea păcătoasă și încăpățânată, și care propune o combinație de consecințe logice, plecând de la predestinare: credința că, înainte de

---

¹ Collin Hansen, *Young, Restless, and Reformed: A Journalist's Journey with the New Calvinists*, (Wheaton: Crossway Books, 2008), 156.

apariția timpului, Dumnezeu a hotărât pe cine să mântuiască (și pe cine nu), și asta fără a fi afectat în vreun fel de vreo decizie sau acțiune subsecventă a omului.”²

Nu este deloc neobișnuit să intri într-o cafea și să întâlnești acolo un bărbat tânăr, cu barbă, care poartă un tricou cu o imagine a lui Charles Spurgeon pe piept. Pare să existe un număr în creștere de tineri care manifestă o dragoste pentru Dumnezeu și o dorință profundă de a studia Cuvântul și de a cerceta valențele teologice profunde ale credinței. Cu siguranță că cifrele indică faptul că ceva se petrece în lumea evanghelică, și acestea cresc în mod consecvent de câțiva ani buni.

O dragoste pentru teologie nu este un lucru neobișnuit printre tinerii studenți de la colegiu. Chiar dacă mulți tineri populează Noul Calvinism, această mișcare nu este rezervată campusurilor universitare.

În mod asemănător, oameni ajunși chiar la vârsta de 50 sau 60 de ani cumpără ediții retipărite ale cărților lui Martin Luther sau John Calvin, adesea în forma lor electronică, ușor de citit pe dispozitive de tip Kindle sau iPad.

Ce se petrece mai precis în lumea evanghelică? Ce este acest *Nou Calvinism*? Chiar dacă este dificil să dăm definiții exacte, este important să dezvoltăm o definiție cu care să lucrăm, pentru a avea măcar un punct de referință în această carte.

---

² David Van Biema, ‘The New Calvinism’ (TIME Magazine, 2009).

Chiar dacă Noul Calvinism rămâne o mișcare tânără ca atare, oamenii care fac parte din mișcare nu sunt în mod necesar tineri. Mișcarea Noului Calvinism poate fi definită ca eclectică, uneori colțuroasă, formată dintr-un grup de oameni cu gândire reformată, provenind din multe etnii și de vârste diverse, care vin din toate părțile lumii, oameni însetați după un Dumnezeu suveran și măreț. Acești oameni sunt creștini care vor să-L înalțe pe Hristos, fiind mânați de Duhul Sfânt și motivați de lucrarea de misiune, care fac parte din mai multe denominații sau din niciuna, și care cred cu tărie în Biblie, căutând să-L cunoască pe Dumnezeu, să se închine lui Dumnezeu, să-L slujească pe Dumnezeu și să aducă glorie lui Dumnezeu.

La inima acestei mișcări se află o dedicare hotărâtă față de ineranța Scripturii. Mișcarea Noului Calvinism vede toate lucrurile din viață prin Cuvântul lui Dumnezeu, considerându-le acțiunea stăpânirii providențiale a unui Dumnezeu de nepătruns, care face toate lucrurile după voia Lui și spre slava Lui veșnică.

CUM AM AJUNS AICI?

Ca întotdeauna, noi ne găsim în acest punct de cotitură al istoriei sub călăuzirea și stăpânirea providențială a Dumnezeului nostru suveran. Noi stăm așezați pe umerii unor oameni precum Martin Luther, John Calvin, John Knox și o mulțime de alți credincioși, care au predicat Evanghelia de-a lungul veacurilor, sub steagul reformat. Chiar dacă acest

standard a fost lovit din toate părțile și poartă semnele vizibile ale conflictelor doctrinare, războiul nu s-a sfârșit.

Mișcarea Nouului Calvinism are un anume set de trăsături care merită observate. O mulțime deosebit de mare de oameni din zilele noastre se află conectați la o linie lungă a tradiției reformate din istoria bisericii.

Mulți creștini de astăzi doresc să înalțe Cuvântul suficient al lui Dumnezeu, să apere credința și să răspândească vestea bună a harului lui Dumnezeu până la capătul lumii. Unele semne notabile care caracterizează această revigorare modernă a calvinismului includ:

1. Ineranța Scripturii
2. O apreciere înaltă față de Dumnezeu
3. Misiunea mondială.

Înarmați cu o apreciere înaltă față de Cuvântul lui Dumnezeu, cu o perspectivă robustă asupra stăpânirii Lui suverane și cu un obiectiv agresiv în plantarea de biserici și misiune, mulți calviniști moderni lucrează dincolo de barierele geografice și de liniile denominaționale pentru a împlini aceste obiective spre gloria lui Dumnezeu.

În multe feluri, acești noi calviniști au redescoperit fântânile doctrinare adânci pe care reformatorii le găsiseră cândva pe paginile Scripturii. Într-un sens, acești calviniști mai tineri s-au întors la cărările vechi.

Evident că ar trebui să ne bucurăm de această trezire a învățaturii sănătoase atât în predicarea cât și în trăirea Evangheliei. În ultimii ani, această revigorare agresivă a fost observată, documentată, pusă sub semnul îndoielii, confirmată și disprețuită. Poate că toate aceste diferite stadii își au valoarea lor. Totuși, nu ne mai putem îndoii de faptul că, în ultimii ani, am experimentat o revigorare calvinistă neașteptată, lucru care merită celebrat.

MOTIVE DE ÎNGRIJORARE

Privind în urmă către Reforma istorică, autorul de imnuri William Cowper scria următoarele:

„La vremea Reformei, lumina Evangheliei a strălucit asupra Bisericii. Ea a îndepărtat norii întunericului anticreștin care acopereau Biserica. Puterea harului divin a venit în urma predicării Cuvântului, așa încât a avut un succes vizibil în convertirea și creșterea spirituală a sufletelor.”³

Un subprodus cheie al Reformei istorice a fost modalitatea în care Dumnezeu a schimbat vieți și în care oamenii au fost îndreptați către sfințenie. Ea a constituit mai mult decât un protest de dragul împotrivirii vizibile – a fost mai degrabă un protest care a survenit dintr-o inimă schimbată și dintr-o hotărâre neclintită de a fi așezați ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu.

---

³ R. C. Sproul și Archie Parrish, *The Spirit of Revival – Discovering the Wisdom of Jonathan Edwards*, (Wheaton: Crossway, 2000), 43.

Atunci când cercetăm mișcarea modernă a Noului Calvinism, este evident că nu toți subscriu la aceeași perspectivă cu privire la sensul *sfințeniei*. Unii dintre cei care fac parte din mișcarea Noului Calvinism susțin cu tărie ideea unui Dumnezeu măreț și sunt mândri de noul lor tatuaj cu cele cinci *sola* istorice, dar sunt în mod consecvent absenți din bisericile locale. Ei pot participa la studii biblice la cafenea, pot asculta emisiuni radio și pot participa la conferințe, dar le lipsește zelul pentru biserica locală.

Mulțor noi calviniști le lipsește dorința de a se supune autorității pastorale și de a fi folosiți într-o biserică locală stabilă de-a lungul unei perioade mai îndelungate. Se pare că prin esența acestei mișcări moderne curge o înclinație anti-instituțională. Când Hristos stăpânește peste inima unui om, rezultatul este sfințenia. Comportamentul public ce demonstrează o vorbire ușuratică alături de alte trăsături imature nu constituie dovada unei inimi care se supune lui Hristos. Dimpotrivă, se pare că mulți oameni răzvrățiți și rebeli se agață de calvinismul lor, dar Evanghelia lor nu le schimbă sufletele. Unde sunt devotamentul față de Hristos, dragostea pentru ceilalți frați, dedicarea față de biserica locală și dorința după sfințenie personală?

Evlavia multora dintre cei care fac parte din mișcarea Noului Calvinism nu se potrivește evlaviei Reformei istorice, și această problemă a fost la rândul ei observată chiar și printre lideri. Având anumite voci care au promovat lipsa sfințeniei sub eticheta libertății creștine, căderea lor în imoralitate

n-a mai surprins pe nimeni. În anumite modalități, aceste stele căzătoare sunt chiar de așteptat, deși ele împiedică întreaga mișcare și discreditează doctrina profundă care servește drept fundament al Noului Calvinism.

Explicând trăsăturile Reformei istorice, John MacArthur scria:

„Reforma a constituit consecința inevitabilă și explozivă a faptului că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, a lovit ca un val uriaș în baricadele subțiri ale tradiției omenești și ale religiei ipocrite. Pe măsură ce oamenii obișnuiți din Europa au căpătat acces la Scriptură în limba lor, Duhul lui Dumnezeu a folosit acel adevăr fără vârstă pentru a convinge de păcat inimile lor și pentru a converti sufletele lor. Rezultatul a fost complet transformator, nu doar în viețile păcătoșilor, la nivel individual, ci și pe întreg continentul pe care locuiau aceștia.”⁴

În loc să ne întrebăm dacă Noul Calvinism este o mișcare legitimă, am ajuns să formulăm întrebarea în felul următor: Va dura oare Noul Calvinism? Cred că nu putem răspunde astăzi acestei întrebări, ci doar zecile de ani care vor urma vor putea să ofere un răspuns adecvat. Între timp, trebuie să ne rugăm ca rezultatul acestei revigorări a unei doctrine robuste despre Dumnezeu și despre harul Lui să fie mai degrabă smerenia decât mândria, mai degrabă curajul doctrinar decât lașitatea, mai degrabă sfințenia personală decât

---

⁴ John MacArthur, *Strange Fire: The Danger of Offending the Holy Spirit with Counterfeit Worship*, (Nashville: Nelson Books, 2013), 213.

rebeliunea, mai degrabă misiunea energică decât lenevia, și mai degrabă o dedicare față de biserica locală decât orice conferință bună sau orice misiune para-bisericească de pe planetă.

Conform *Cărții Martirilor* a lui Foxe, John Rogers a fost ars pe rug la Smithfield, Londra, în anul 1555. Mulți au asociat moartea lui Rogers cu lucrarea sa de traducere a Bibliei Matthew. Totuși, dacă citiți relatarea lui John Foxe, veți descoperi că el a fost pedepsit cu moartea din cauza respingerii deschise a doctrinei romano-catolice a transubstanțierii. Cine știe când istoria s-ar putea repeta în felul acesta, și când bărbați, femei și copii ar putea ajunge să fie executați pentru cauze mult mai neînsemnate? Doctrina contează, iar Reforma încă nu s-a încheiat. De aceea, este esențial să știm ce credem și de ce credem acel lucru, și ca acea credință să conducă la o viață transformată. Orice altceva trebuie respins ca un lucru diferit de calvinismul istoric.

1

.....

Sola Scriptura – strigătul de luptă al Reformei

J O S H B U I C E

Chiar înainte de Crăciunul din 2014, în revista *Newsweek* a apărut un articol care spunea următoarele:

„Niciun predicator de la televizor nu și-a citit vreodată Biblia. Niciodată nu a existat vreun politician evanghelic care să fi făcut așa ceva. Nici măcar Papa. Nici chiar eu. Ba nici măcar tu n-ai făcut asta. În cel mai fericit caz, noi toți am citit o traducere greșită, o traducere a traducerilor a traducerilor bazate pe niște copii scrise de mână, ale unor copii ale unor copii ale unor copii, și așa mai departe, de sute de ori.”⁵

---

⁵ Kurt Eichenwald, ‘The Bible: So Misunderstood It’s a Sin,’ *Newsweek*, December 23, 2014.

Această afirmație făcută de Kurt Eichenwald ar putea să nu zguduie cu adevărat întreg pământul, dar ea este dovada că bătălia legată de Biblie nu s-a sfârșit. Atunci când ochii mi s-au îndreptat către acel articol, pe când eram într-un magazin de peste drum de biserica mea, momentul a fost ca o aducere aminte a faptului că mulți oameni urăsc și astăzi Biblia și îi resping autoritatea. Atacul la adresa Cuvântului lui Dumnezeu a început în grădina Edenului și îl regălesc, iată, pe raftul unui magazin neînsemnat din vestul Atlantei. Acest atac nu este limitat la elitele intelectuale, ci el este reluat în diverse circumstanțe, de la clasele de seminar teologic până la canalele obscure de pe YouTube.

La 31 octombrie 1517, Martin Luther a protestat împotriva Bisericii Romano-Catolice și a abuzului indulgențelor prin a țintui Cele 95 de Teze ale sale pe ușa bisericii castelului din Wittenberg. Nimeni, nici măcar acel călugăr augustinian n-ar fi putut prezice explozia controverselor care a erupt după ce acest protest a ajuns public.

Martin Luther (1483–1546) avea să se ridice în fruntea acestei mișcări ce a devenit ulterior cunoscută sub numele de *Reforma protestantă*. În esența ei, această mișcare ilustra dedicarea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Reforma n-a avut de-a face cu calvinismul.

Reforma a fost concentrată pe recuperarea autorității și suficienței Scripturii. Ca rezultat direct, ea a avut un impact profund asupra lucrării de predicare, atunci când bărbații s-

au ridicat și au propovăduit curajos Cuvântul lui Dumnezeu. La rândul ei, predicarea aceasta a avut un impact de durată asupra Bisericii în întregul ei.

Strigătul de luptă al Reformei protestante a fost *sola Scriptura*. Ulterior, din epoca Reformei au rezultat cinci poziții doctrinare clare care ilustrează convingerile acelor bărbați și femei care au riscat mult și, în anumite cazuri, au abandonat totul pentru apărarea credinței dată odată pentru totdeauna celor sfinți.

În limba latină, aceste motto-uri sunt:

- *Sola Fide* – doar prin credință.
- *Sola Scriptura* – doar conform Scripturii.
- *Solus Christus* – doar prin Hristos.
- *Sola Gratia* – doar prin har.
- *Soli Deo Gloria* – numai spre gloria lui Dumnezeu.

Temelia pe care stau așezate aceste afirmații este *sola Scriptura*. Dacă Scripturile nu sunt vrednice de încredere, cum putem cunoaște adevărul despre depravarea omului, despre gloria morții substitutive a lui Hristos și despre harul măreț al lui Dumnezeu dăruit păcătoșilor depravați?

Vreme de mulți ani, Biserica Romano-Catolică a sugrumat Biblia. Ei au dorit să controleze Biblia, adăugându-i tradiția și subjugându-i autoritatea prin intermediul magisteriului. Problema autorității a stat la temelia protestului Reformei. Din când în când, Biserica Romano-Catolică a dorit să-

i ardă pe rug pe oameni pentru a-și putea păstra controlul asupra Bibliei. Tot așa, se poate sublinia faptul că, în aceleași perioade, creștinii au fost gata să îndure flăcările fierbinți ale persecuției pentru a predica și răspândi Biblia în limba omului obișnuit. Unde sunt astfel de oameni astăzi?

UN BANAL ENTUZIASM MODERN SAU O REVIGORARE REALĂ?

Este mișcarea Noului Calvinism o revigorare reală, o mișcare autentică, o reformă modernă, sau doar un banal entuziasm modern? Chiar dacă, în mare, este considerată o mișcare, succesele și eșecurile de ansamblu rămân de analizat. Chiar dacă avem multe motive să ne bucurăm, nu trebuie să celebrăm prematur. Va trebui să curgă ceva apă pe râu, înainte ca să putem contoriza succesele sau eșecurile acestei mișcări, în ansamblul ei. Cu toate acestea, există ceva ce trebuie spus despre marele număr al tinerilor evanghelici care sunt flămânzi după adevărul biblic.

De unde au venit toți acești noi calviști? Nu este un secret faptul că a devenit ceva la modă să fii calvinist, și unii au fost măturați și aduși în această mișcare mai degrabă prin intermediul unor stimuli culturali decât prin adevărul biblic. În zilele noastre, bărbile, tatuajele, berea, țigările și îmbrăcămintea de hipster sunt adăugate teologiei calviniste din multe cercuri. În plus, oamenii citesc scrierile teologilor din vechime, dorind să-și formeze din ele înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu în ce privește mântuirea. Crește oare

această mișcare pe baza profunzimii teologiei sau datorită tendințelor culturale?

Atunci când oamenii sunt gata să călătorească distanțe uriașe sau să zboare peste oceane pentru a participa la o conferință de sfârșit de săptămână pe tema ucenicizării, noi toți trebuie să fim de acord că acesta nu este un lucru normal în istoria Bisericii. Revigorarea învățaturii sănătoase trebuie să fie atribuită în ultimă instanță lui Dumnezeu. Acest val al foamei după teologie este bazat pe faptul că Dumnezeu folosește oamenii, conferințele, blogurile, cărțile, cântările, tehnologia și, cel mai important – bisericile locale – pentru a-Și împlini scopurile.

Dacă ne uităm la felul în care s-a dezvoltat tehnologia în ultimii ani, trebuie să observăm că boomul tehnologic și revigorarea calvinismului sunt legate îndeaproape. Cu doar câteva apăsări pe butoanele de la tastatură, lucrările lui Luther, Calvin, Edwards, Knox, Whitefield, Spurgeon și alte figuri notabile din istoria Bisericii pot fi accesate pe un dispozitiv electronic, inclusiv pe telefon.

În cadrul acestui boom tehnologic, pe bloguri sunt publicate zilnic articole, unde păstori, teologi, și autori intră în contact cu mulțimi de oameni. Cu ajutorul platformelor social media, legăturile devin mult mai eficiente și audiența care interacționează devine mai specifică. N-a existat vreodată în istorie vreo perioadă în care informația să fie atât de ușor de obținut.

O altă modalitate în care Noul Calvinism continuă să câștige în forța mișcării este prin cântările bogate teologic, care au profunzime doctrinară. Cu ani în urmă, biserica era îndemnată să cânte cântări pline de teologie bogată despre un Dumnezeu suveran, care stăpânește peste univers și îi mântuiește pe păcătoși. În vremurile moderne, cântarea din biserică a ajuns să fie furată și răpită de autori care au produs cântece anemice teologic și cărora le-a lipsit substanța.

În cadrul acestei revigorări a teologiei reformate, Biserica a fost dusă înapoi la versurile care sunt saturate în adevăruri ideologice profunde. Aceste noi cântări reformate sunt readuse pe ecrane în slujirile de închinare, în noile cărți de imnuri și pe stațiile radio, unde sunt accesate de audiențe care trec dincolo de adunarea bisericii locale.

De asemenea, am putut observa o revigorare a interesului față de imnurile vechi și bogate teologic, din istoria Bisericii. În loc să se separe de generația anterioară, mulțimi de tineri creștini au ajuns să îmbrățișeze cântece de laudă care sunt pline de adevăruri biblice sănătoase, prin autori moderni de imnuri precum Keith și Kristyn Getty sau Sovereign Grace Music.

A fi reformat înseamnă mult mai mult decât a citi câteva bloguri și a îmbrăca tricouri cu imprimeuri ale lui Luther, Calvin, Edwards, Knox și Spurgeon. Cum rămâne cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu? Este oare Biblia mânuită cu smerenie și predicată cu autoritate? Dacă Reforma s-a născut din

dedicarea pasionată față de autoritatea Bibliei, unde se regăsește autoritatea Bibliei în această mișcare a Noului Calvinism?

COMBUSTIBILUL REFORMEI

Combustibilul Reformei istorice a ținut de pasiunea pentru Scriptură. Biserica Romano-Catolică redusese amvoanele la tăcere. Ceea ce a rezultat din Reformă a fost o dedicare față de veridicitatea și ineranța Cuvântului lui Dumnezeu. În decursul Reformei, oamenii și-au dat viețile pentru ca noi să ținem astăzi în mâini o traducere modernă a Bibliei și să o auzim predicată de la amvon. În decursul perioadei timpurii a Reformei protestante, dedicarea față de Scripturi era un lucru periculos, lucru despre care nu cunoaștem multe în societatea contemporană.

Dacă privim înapoi în istoria Bisericii evanghelice, vom observa vremuri caracterizate de sănătate și vremuri de declin uriaș.

În vremurile moderne, perioadele de declin pot fi asociate acelor momente când bărbați conservatori s-au ridicat la amvon și au vorbit despre importanța de a avea valori conservatoare, despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu au predicat în realitate Cuvântul lui Dumnezeu. Moralismul a fost ceea ce a dominat acele zile, motiv pentru care Christian Smith, un sociolog de la Universitatea Notre-Dame, a inventat termenul „deismul moralist terapeutic” în cartea sa din

2005, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, atunci când a descris poziția religioasă predominantă a tinerilor din America.

Conform lui Smith, credința comună a tinerilor poate fi descrisă sumar prin convingerea că obiectivul lui Dumnezeu pentru viețile noastre este să fie fericiți. Smith notează că, deși majoritatea studenților recunosc că Dumnezeu există, ei pretind că El nu este implicat într-un mod intim în creația Lui. În cercetarea lui, Smith spunea că gândirea religioasă prevalentă printre tinerii din campusurile universitare este că Dumnezeu vrea să fim buni cu alții, iar acest comportament este profund ancorat în noroiul moralismului, în loc să fie înrădăcinat în Evanghelia curată a lui Hristos.

Motivul principal al succesului mișcării noului Calvinism se bazează pe o dorință de a-L auzi pe Dumnezeu vorbind în modalități apropiate și profetice acestei lumi, de pe paginile Bibliei. Revigorarea Noului Calvinism este caracterizată de mulțimi mari de oameni, care sunt înfometați după adevăr și care privesc către Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind singura sursă autoritară a adevărului. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l celebrăm și să-l accentuăm în bisericile noastre locale. Când vedem femei care însetează după Cuvântul lui Dumnezeu și își petrec timp citind cărți teologice serioase cu alte femei din biserica lor, acest lucru ar trebui să ne încurajeze. Când vedem bărbați care au slujbe simple, obișnuite, și care își citesc Bibliile în pauza de prânz sau ar-

ticole pe bloguri în timpul nopții pentru a-și ascuți cunoștințele teologice, trebuie să fim încurajați. Când îi găsim pe tineri implicați în mediile de socializare în conversații cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la teologia biblică sănătoasă, ar trebui să ne simțim încurajați. Când studenții manifestă o foame după predicarea expozitivă robustă, asta ar trebui să ne înflăcăreze inimile cu mai multă încurajare. Totuși, trebuie să mergem înainte cu multă grijă.

Aceași mișcare care a fost aprinsă de o foame după Dumnezeu, prin Cuvântul Lui, poate să deraieze în pragmatism, misticism și multe alte idei false care pândesc la periferia acestor eforturi, așteptând oportunitatea pentru a lovi. Dacă Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ajunge să fie dată la o parte, nu doar că Biserica va deveni slabă, superficială, pragmatică, legalistă și lipsită de viață, ci întreaga mișcare va ajunge să moară încă din tinerețea ei. Dacă predicile expozi-tive puternice vor ajunge să lase loc echipelor artistice sau trupelor muzicale, acest lucru va fi dezastruos pentru revigo-rarea mișcării reformate. Viața bisericii este direct legată de dedicarea ei față de Sfânta Scriptură. Copiii care sunt învățați azi aspecte teologice prin spectacole cu păpuși, nu vor rezista atacurilor de mâine ale unora precum Bart Ehrman.⁶ Doctrina contează, așa că teologia biblică sănătoasă trebuie să fie accentuată săptămână de săptămână de la amvonul bisericii.

---

⁶ Bart Ehrman este un teolog agnostic al Noului Testament și profesor de studii religioase la University of North Carolina din Chapel Hill. El este considerat unul dintre principalii teologi contemporani care se opun ineranței și suficienței Bibliei.

EVITAREA PERICOLELOR PRAGMATISMULUI ȘI ALE RELEVANȚEI CULTURALE

Atunci când privim la mișcarea Noului Calvinism, trebuie să ne bucurăm de redescoperirea doctrinelor biblice sănătoase care au decurs dintr-o accentuare a ineranței și autorității Bibliei. Din nefericire, există și unele deficiențe pe care trebuie să le tratăm. Dacă mișcarea Noului Calvinism va continua în acest ritm, trebuie să aibă loc o reformare mai adâncă în biserica evanghelică.

Trebuie să ne confruntăm cu ideea și problema autorității și a suficienței Bibliei. Mulți creștini reformați pretind că sunt oameni ai Cărții, dar este oare adevărat acest lucru în întregime? Ce ar spune Calvin despre tinerii din zilele noastre care stau duminica la Starbucks, în loc să se implice într-o biserică locală? Au autoritate Scripturile? Ne supunem noi autorității Bibliei? De ce există atât de mulți oameni care pretind că susțin teologia sănătoasă, dar se împotrivesc liderilor din biserica locală?

Chiar dacă mulți reformați nu vor putea fi capturați de cărți de turism ceresc, precum *Heaven Is For Real*, există un pericol real în ce privește strategiile de creștere pragmatică a bisericii și metodele de ucenicizare. De ce este capcana pragmatismului atât de periculoasă chiar și în cadrul mișcării Noului Calvinism? Probabil pentru că, în esența metodologiei pragmatice, stă faptul că nimeni nu vrea să fie văzut eșuând. Succesul este un drog care îi ispitește pe creștinii

din tot spectrul evanghelic. Idolul creșterii bisericii și cel al dimensiunilor uriașe are un fel de a-i ispiti pe oameni și de a-i echipa cu instrumentele necesare pentru a atinge obiectivele lor pragmatice. Totuși, aceste obiective sunt atinse aproape întotdeauna în detrimentul teologiei sănătoase și al sănătății bisericii.

Am putea să nu fi trăit în 1954, când Convenția Baptistă de Sud a promovat o campanie de creșterea bisericii sub motto-ul, „Cu 1 milion mai mulți în 1954”, dar Biserica a devenit extrem de concentrată pe a împacheta și ambala slujiri în forme atent aranjate față de comunitate, în loc să rămână concentrată pe explicarea și expoziția Scripturii. Ar trebui oare ca serviciul săptămânal de închinare să fie croit pentru comunitatea necredincioasă din jurul bisericii, sau să fie structurat pentru biserica ce se adună și se închină înaintea lui Dumnezeu?

În 2010, Andy Stanley, păstorul senior al mega-bisericii multi-sit North Point Community Church din Alpharetta, Georgia, a vorbit la conferința păstorilor din Convenția Baptistă de Sud. În mesajul lui, el a repetat constant următoarele cuvinte: „Dacă vreți ca biserica voastră să fie mai bună, oamenii din comunitate trebuie să vină și să umple biserica, făcând-o mai mare”. Chiar dacă mare parte a ideii lui era îndreptată către a căuta excelența în toate domeniile slujirii, tonusul general al predicii a fost îmbibat și îndreptat către o abordare a lucrării de tip marketing.

Cu mult timp înainte ca Biserica să se preocupe de chestiuni periferice în împachetarea slujirii noastre, trebuie să punem o greutate corespunzătoare, una serioasă, pe expoziția și aplicarea Scripturii. Oamenii au nevoie să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-le, înainte de a fi copleșiți de superficialitatea ambalajelor noastre, de cât de bine sunt aranjate scenele din sanctuarele noastre sau de cât de avansată este echipa noastră de tehnicieni.

Se poate ca un răspuns față de legalism să fie ceea ce îi determină pe mulți lideri de biserică să se îndrepte către calea greșită a pragmatismului, dar aceasta nu este o scuză validă. Acest fel de gândire a afectat totul, de la maniera de predicare până la vestimentația păstorilor. Legalismul de ieri a produs metode greșite ale lucrării moderne, lucrare care își pune astăzi încrederea în regula de aur a pragmatismului, care spune, „Dacă dă rezultate, atunci aplic-o”.

În multe cazuri, aceasta nu se oprește la vestimentația păstorului și la predicarea unui mesaj în ton cu tendințele vremii. Oamenii continuă să împingă limitele în timp ce adaugă costumației lor moderne și la modă o varietate largă de lucruri artistice, precum tatuajele, care sunt prezente în toate formele, culorile și mărimile. Chiar și în interiorul mișcării Noului Calvinism, oamenii sugerează că ei ajung în felul acesta să comunice mai ușor cu un grup anume de necredincioși ca rezultat al tatuajelor lor, a țigărilor, berii și predicilor la modă, oameni la care altfel nu s-ar putea ajunge vreodată prin lucrarea conservatoare obișnuită din biserici.

Dar este oare validă această prezumție? Nu cumva această regulă pragmatică respinge doctrina suveranității lui Dumnezeu și învățătura suficienței Scripturii?

Prezumția că îmbrăcămintea uzuală și libertatea creștină exagerată vor atrage un grup de oameni care, altfel, n-ar participa la o biserică obișnuită sau într-un context de biserică mai tradițional, ar putea în fapt, să fie corectă. Întrebarea reală este însă aceasta: Ce prezintă aceste biserici societății dinaintea lor?

Vrei să îi câștigi pe oameni prin muzică, tehnologie, scenă sau arta tatuajelor, ori prin Evanghelia lui Isus Hristos? Trebuie subliniat faptul că acel lucru pe care-l folosești pentru a-i câștiga pe oameni este același lucru pe care ești nevoit să-l folosești pentru a-i păstra fericiți. Acesta este punctul în care pragmatismul și lipsa profunzimii teologice devin adesea un model de creștere a bisericii mult mai atractiv și mai de succes decât un model întemeiat, în esența lui, pe Scriptură.

Sunt Scripturile cumva irelevante? Într-o încercare de a fi relevante, la modă și în ton cu hipsterii, multe biserici se concentrează pe un singur segment al societății – tinerii – și adesea pe acei tineri din segmentul de hipsteri. Dacă Scriptura este relevantă, dacă Evanghelia este suficientă și dacă Dumnezeu este suveran – atunci de ce să nu predicăm Evanghelia fără a face deosebire între oameni și de ce să nu ne străduim cu credincioșie să îi evanghelizăm pe cei pierduți

fără toate aceste practici? Nu trebuie să uităm niciodată acest adevăr, că Evanghelia lui Isus Hristos este singurul lucru pe care îl poate înălța o biserică locală înaintea unei societăți blestemată de păcat și singurul lucru de pe urma căruia putem aștepta rezultate cu adevărat durabile. Toate celelalte metode oglindesc modelul de succes și eșec al piramidei afacerilor. Acest lucru a transformat Biserica într-o ușă batantă. Tehnicile de momire și amăgire a oamenilor n-au fost folosite niciodată de către Isus și de către apostoli, și am face bine să evităm și noi astfel de modele.

Cultura bisericii din vremurile noastre înoată într-un ocean de metode și trucuri pragmatice. Caracterul prioritar al predicării a fost înlocuit de formulele de creștere numerică a bisericii. Astfel de tehnici aduc ocară la adresa Evangheliei lui Isus și a crucii Lui sângeroase. Această atracție fascinantă din vremea modernă față de idolul lucrurilor uriașe îi determină pe păstorii și pe liderii bisericilor să capituleze, renunțând la suficiența absolută a Scripturii. Chiar dacă acest lucru nu este valabil în cazul fiecărei biserici, el a devenit practica obișnuită a vremurilor noastre. În cartea sa, *Famine in the Land*, Steven Lawson vorbește despre această eroare scriind următoarele:

„Se ivește un nou fel de a face biserică. În această schimbare radicală de paradigmă, explicarea Scripturii prin predicare expozitivă este înlocuită cu distracția, predicarea cu actoria, doctrina cu spectacolul, și teologia cu manifestările teatrale. Amvonul, care era cândva elementul

central al bisericii, a devenit acum umbrat de varietatea vastă a tehnicilor de creștere a bisericii, cu slujbele de închinare la modă folosind prezentări animate și pedanterii strălucitoare. Căutând să prindă de mână creșterea bisericii, un nou val de păstori reinventează biserica și reambalează Evanghelia pentru a le face produse ce pot fi vândute „clienților”.⁷

Nevoia acestor vremuri nu este să găsim antreprenori ecleziali sau strategii de marketing care să ducă Biserica înainte. Cinstea finală a succesului nu este aceea de a căpăta statutul de biserică „relevantă” sau pentru „hipsteri”. Fiți siguri că aceste etichete și tendințe vor apune în curând și vor fi înlocuite de altele. Succesul adevărat este obținut prin auzirea cuvintelor Domnului nostru: „Bine, rob bun și credincios”. În timp ce mulți oameni susțin că vremea pragmatismului a trecut, vom continua să vedem roadele unor astfel de modele în tendințele din mișcarea Noului Calvinism.

Ce ne-a trimis Hristos să facem? El ne-a trimis în lume să predicăm Cuvântul și să facem ucenici. Chiar dacă putem folosi metode moderne, precum aplicațiile pe smartphone, platformele social media și blogurile, în același timp trebuie să ne încredem în puterea Evangheliei de a-i mântui pe păcătoși și de a-i aduce din întuneric la lumina minunată a lui Hristos. Dacă diluăm teologia pentru a fi mai relevanți față de oameni sau prin a ne apropia de o societate pierdută, ajungem să ratăm ținta a ceea ce înseamnă să fim creștini.

---

⁷ Steven J. Lawson, *Famine in the Land* (Chicago: Moody Publishers, 2003), 25.

Lumea nu va considera niciodată că Evanghelia este la modă. Dacă mișcarea Noului Calvinism este cu adevărat o nouă reformă, oamenii care formează această mișcare trebuie să se oprească din a se alinia societății și trebuie să predice Scripturile cu tot curajul. Evanghelia nu va fi niciodată pe placul păcătoșilor depravați în lipsa unei învieri spirituale făcută de Dumnezeu. Atunci când studiem lucrarea făcută de Dumnezeu în convertire, trebuie să recunoaștem faptul că nu tatuajul de pe gâtul păstorului este elementul care a adus vreodată o persoană la cunoașterea mântuitoare a Evangheliei.

Mântuirea este a Domnului. Dacă ești cunoscut mai degrabă pentru tatuajul tău de pe gât și pentru îmbrăcămintea la modă, aliniată societății, nu pentru Evanghelie, ceva e greșit. Amintește-ți că, atunci când oamenii l-au căutat mile la rând pe Adoniram Judson, ei întrebau în stânga și în dreapta unde se află acel om al lui „Isus Hristos”, așa încât să-l audă și să primească Vestea Bună din Scripturi. Ei nu erau atrași de el pentru că Adoniram și-ar fi ales cu atenție hainele sau pentru că ar fi consumat bere organică. În capitolul 10, paragraful 2 din *Mărturisirea Baptistă de Credință de la Londra*, din 1689, descoperim următoarele cuvinte cu privire la chemarea eficace:

„Această chemare irezistibilă este datorată exclusiv harului special și gratuit al lui Dumnezeu, și în nici un fel vreunui lucru bun care ar putea fi găsit în om, sau a vreunei puteri sau acțiuni a omului, întrucât noi toți suntem pasivi în starea de păcat, suntem morți în păcatele și fărâdelegile noastre până în clipa când suntem făcuți vii și reînnoiți prin Duhul Sfânt. Prin aceasta [regenerarea], noi

suntem făcuți capabili să răspundem acestei chemări și să îmbrățișăm harul oferit și conținut în ea, această putere nefiind cu nimic mai prejos decât puterea care L-a înviat pe Domnul Hristos dintre cei morți.”

Ar trebui observat că Dumnezeu îi cheamă pe păcătoși la Sine prin har, prin lucrarea Duhului Sfânt, care produce un răspuns față de vestirea Evangheliei. Aceasta este o lucrare a lui Dumnezeu, nu o tendință socială sau o tactică, așa încât nimeni care practică așa ceva nu va avea parte de gloria lui Dumnezeu în mântuirea păcătoșilor.

CRIZA ÎNCREDERII ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

În cartea sa, intitulată *What Is the Bible?*, Rob Bell trece de la un capitol la altul, punând întrebare după întrebare și aducând propriile comentarii în timp ce răspunde fiecărei întrebări. Într-un anume moment, comentând pe tema autorității Bibliei, el scrie:

„Așadar, unul dintre elementele principale ale bibliotecii de cărți la care unii se referă cu expresia *Cuvântul lui Dumnezeu* este că există o mulțime de cuvinte ale lui Dumnezeu, așa că te întrebi dacă poți și dacă ar trebui să ascuți de toate acestea. Exact.”⁸

Rob Bell are o agendă concentrată pe discreditarea autorității, suficienței și credibilității Cuvântului lui Dumnezeu. Exact acest lucru a fost ceea ce Satana a făcut cu Eva în

---

⁸ Rob Bell, *What Is the Bible?*, (New York: HarperCollins, 2017), 267.

Grădina Edenului, atunci când a determinat-o să se îndoiască de faptul că Dumnezeu a spus cu adevărat ceea ce afirmase. În cartea lui, Bell îndreaptă atenția cititorilor către surse extra-biblice, incluzând întregul univers definit ca „megafonul lui Dumnezeu”.

Agenda liberală continuă să îi îndepărteze pe oameni de Biblie, încercând să o înlocuiască cu alte surse – substitute deficitare și greșite – care reflectă vocea oricărei alte persoane, dar nu vocea lui Dumnezeu. Deși mulți dintre cei implicați în mișcarea Noului Calvinism sunt dezgustați de acest fel de agendă, cea mai însemnată îndepărtare de la principiul *sola Scriptura* către alte metode de creștere a bisericii constituie, în fapt, o greșală tragică.

Când apostolul Pavel îl pregătea pe Timotei pentru lucrarea pastorală din cetatea Efes, el i-a scris următoarele cuvinte:

„Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17).

Înainte de a se apropia de clasicul pasaj de vârf al Epistolei lui Pavel, din 2 Timotei 4:1-5, unde Pavel l-a chemat cu hotărâre pe Timotei să „predice Cuvântul”, el a început cu o afirmație clară legată de sursa și suficiența Scripturii. În ceea ce privește sursa Scripturii, Pavel a spus că „toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu”. Expresia „insuflată de Dumnezeu” are corespondent în textul original grecesc un singur

cuvânt – *θεόπνευστος*. Acest cuvânt are sensul literal că toată Scriptura provine din *insuflarea lui Dumnezeu*. Întrucât Dumnezeu este sursa Scripturilor, acestea au autoritate și nu pot fi înlocuite de nicio altă carte, resursă sau substitut.

Trebuie observat de asemenea că Pavel l-a învățat pe Timotei lucruri legate de suficiența Scripturii. Efes era un oraș saturat de păcat. Cetatea Efes era localizată în regiunea de coastă a Turciei din zilele noastre. Ea avea patru drumuri principale, care se intersectau în mijlocul cetății, lucru care a făcut să-i fie atribuit numele de „poarta către Asia”. Orașul Efes a fost etichetat drept „târgul deșertăciunilor” lumii antice. Fiind un oraș progresist, Efesul se lăuda cu comerțul, competițiile atletice și templul lui Artemis, adică al falsei zeițe Diana. Lucru interesant, Pavel nu l-a învățat pe Timotei să modifice Evanghelia așa încât să o facă mai apropiată de contextul religiei populare practică în Efes. Tot așa, Pavel nu l-a învățat pe Timotei să facă prezentări teatrale în amfiteatrul cetății pentru a putea apoi să introducă Evanghelia printr-o abordare șireată, ca și cum ar fi vrut să o aducă pe ușa din dos. Timotei n-a fost instruit să-și facă un tatuaj cu Artemis pe brațul său, ca astfel să poată fi mai relevant. Pavel l-a învățat pe Timotei să predice Evanghelia în contextul unor oameni ce trăiau într-un oraș care iubea păcatul.

Într-o epocă în care oamenii evită titlul de predicator, schimbându-l pe cel de comunicator creștin, vorbitor la conferință, consilier motivațional, blogger și alte titluri pom-

poase, ne este util să observăm că Pavel îl îndemna pe Timotei să *predice* Cuvântul (2 Timotei 4:1-5). Slujba de predicator nu este una rușinoasă, ci este una biblică, rânduită de Dumnezeu. A te rușina cu chemarea de a predica Biblia înseamnă să te rușinezi de Dumnezeu. Noi suntem chemați să-L prezentăm pe Dumnezeu, nu să căutăm relevanța și popularitatea în societate.

În lumea evanghelică modernă există o criză a încrederii în Cuvântul lui Dumnezeu, iar mișcarea Noului Calvinism nu este imună față de această problemă. Michael Green observa cândva: „Aceasta este epoca *predicuteilor*, iar predicutele creează creștini minusculi”.⁹

Deși mulți păstori din mișcarea Noului Calvinism predică Scriptura credincios, există încă mult prea multe predicute rostite în fiecare duminică, chiar printre predicatori ce se pretind reformați.

În multe modalități, Noul Calvinism este o mișcare care are nevoie să se întoarcă la *sola Scriptura*. Dacă o dedicare față de Scriptură a fost ceea ce a aprins această nouă revigoare a doctrinei biblice, atunci reversul și eșecul unei astfel de mișcări va fi direct legat de abandonarea acestei încrederi în Cuvântul lui Dumnezeu.

În 2014, Andy Stanley s-a ridicat pe scena de la *Exponential*, o conferință de plantatori de biserici, și a spus în fața a

---

⁹ Preluat din prefața editorului la John R. W. Stott, *Between Two Worlds* (Eerdmans, 1982), 7.

peste 5000 de oameni că ei ar trebui să se oprească din a folosi expresia „Biblia spune” în predicile lor. Stanley și-a întărit această idee prin cartea sa, intitulată *Deep & Wide*, unde a sugerat că obiectivul său este evanghelizarea și că vrea să îi păstreze pe sceptici implicați.¹⁰ Atunci când ai obiectivul de a-i păstra aproape pe sceptici, trebuie să îți pui o întrebare onestă: Ce fac toți creștinii în timp ce are loc această implicare săptămânală? Acesta este felul în care mulți păstori sunt educați astăzi. Și este un sistem eronat, cu o metodă greșită de predicare.

Când pragmatismul ajunge să umbrească teologia, rezultatul final va fi compromisul. Nevoia acestor vremuri este ca practica noastră să se potrivească pretenției teologiei noastre. Când păstorii capitulează în ce privește *sola Scriptura*, întreaga biserică suferă. Această deraiere metodologică îi va afecta pe toți oamenii, de la copii până la adulți. Kevin DeYoung observă că „gândirea neo-ortodoxă încearcă să țină cât mai la distanță pretenția inspirației divine de cuvintele scrise pe paginile Scripturii”.¹¹ Atunci când ne distanțăm de autoritatea și încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, ne facem vinovați de a crea un sistem funcțional al ateismului.

Teologii liberali îi așteaptă pe copiii din bisericile noastre și, cu brațele deschise, primesc în fiecare toamnă o re-

---

¹⁰ Kevin P. Emmert, ‘Should Pastors Stop Saying, “the Bible Says”?’ (Christianity Today Magazine, July-August, 2014).

¹¹ Kevin DeYoung, *Taking God At His Word*, (Wheaton, IL: Crossway, 2014), 34.

coltă nouă în campusurile universitare. Odată ce acești studenți sunt izolați de familiile lor și de bisericile locale, profesorii trec la atacuri imediate împotriva autorității Cuvântului lui Dumnezeu. Foarte asemănător atacului Satanei din grădina Edenului, ei aruncă arogant semne de îndoială asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Un astfel de profesor este Harvey Cox, un om care a predat vreme de 50 de ani cursuri la Harvard Divinity School. În cartea sa recentă, intitulată *How To Read The Bible*, Cox scrie:

„Având în vedere această lectură informată istoric a lui Pavel [Romani 1:26-27], din ce în ce mai multe biserici afișează un semn de bun venit și brațe deschise afirmativ pe ușile lor. Și în aceste biserici, la fel ca în cea la care eu particip, homosexuali și lesbiene își aduc copiii la închinarea de dimineață și la școala duminicală, cântă în coruri, se ocupă de strângerea donațiilor și, din ce în ce mai frecvent, se ridică chiar la amvon. Majoritatea acestora tânjesc după exact aceleași lucruri pe care le doresc toți ceilalți: respect, apreciere și relații iubitoare pe termen lung, inclusiv căsătoria. Până și Papa Francisc declară că el nu se află într-o poziție în care să-i poată judeca pe acești oameni. Totuși, în multe biserici, acești oameni încă mai aud cuvintele lui Pavel aruncate în direcția lor asemenea unor săgeți arzătoare. Eu cred, totuși, că acest capitol urât din istoria creștină se îndreaptă către sfârșit, și că acestor aruncători de săgeți li se va reaminti de modalitatea în care se comportau cei ce se opuneau abolirii sclaviei și dreptății rasiale, oameni care, în vremurile trecute, foloseau versete izolate pentru a-și susține cauza.”¹²

---

¹² Harvey Cox, *How To Read The Bible*, (New York: HarperCollins, 2015), 184.

Liberalii clasici și scepticii moderni continuă să atace autoritatea și veridicitatea Bibliei. Pe când aceștia continuă să decupeze Biblia, gânditorii conservatori ajung să pună sub semnul întrebării suficiența Scripturii în goana lor după o audiență în vremurile moderne. Este Biblia suficientă, sau avem nevoie de o ediție revizuită, adaptată societății moderne? Sinclair Ferguson scria: „El (Dumnezeu) Se revelează în paginile Sale (Biblia), vorbește în propozițiile Sale și face acest lucru pentru a ne determina să avem încredere în El, să-L cunoaștem și să-L iubim”.¹³

Cultura de astăzi din biserici este îndrăgostită de sofisticării, de lucruri moderne și de vastitatea tehnicilor moderne de lucrare. Acest lucru face adesea ca focusul bisericii locale să fie îndreptat către alte lucruri, nu către Biblie. Și mișcarea Nouului Calvinism nu este imună la aceste lucruri. Într-o predică intitulată „Cum să citești Biblia”, Charles Spurgeon spunea: „Cât de puțin găsim din Scriptură în predicile moderne comparat cu predicile acelor maeștri ai teologiei, puritanii!”¹⁴ Când tinerii pleacă din biserică pentru a merge la universitate, ei au nevoie mai mult să le fie amintite doctrinele predicate de la amvon decât să țină minte acea scenă plină de luminițe cu care ați echipat altarul bisericii. Țineți minte, doctrina contează.

---

¹³ Sinclair Ferguson, *From The Mouth of God*, (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 2014), 4.

¹⁴ C.H. Spurgeon, *The Metropolitan Tabernacle Pulpit Sermons*, vol. 25 (London: Passmore & Alabaster, 1879), 626.

Gândiți-vă la relatarea despre împăratul Irod cu privire la identitatea lui Isus. În Evanghelia după Marcu 6:14-29, popularitatea lui Isus a fost adusă în atenția lui Irod și el a insistat că Isus era Ioan Botezătorul, înviat din morți. Opiniile cu privire la identitatea lui Isus care circulau la vremea aceea, dintre care a ales Irod, erau: Ioan Botezătorul, Ilie, sau unul dintre profeții din vechime. Irod l-a ales pe Ioan Botezătorul.

Dacă privim la lucrarea de predicare a lui Ioan Botezătorul, vedem că el nu s-a rușinat să predice Cuvântul lui Dumnezeu și să-i îndemne pe oameni la pocăință. Același lucru este valabil în cazul lui Ilie, care a triumfat în biruință în fața prorocilor Baalului. Profeții au fost cunoscuți ca oameni hotărâți și predicatori puternici, niciodată predispuși la compromis. Doar trebuie să privești la Samuel și la întreaga scenă cu regele Agag (1 Samuel 15).

Toți acești oameni erau predicatori cu niște convingeri ferme, iar Isus fusese confundat cu unul dintre ei. Asta ne comunică un adevăr deosebit legat de lucrarea de predicare a Domnului Isus.

Cu privire la această dedicare a lui Isus față de veridicitatea și încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu (v. Matei 4:4; 12:40; 19:4-5; Luca 20:37), devine evident că Isus a fost un predicator care nu doar că a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, ci l-a și propovăduit în același fel. Nevoia acestor vremuri este să avem bărbați credincioși care iubesc slujba de predicator și care primesc mantia predicării cu bucurie și cu inimi

curajoase. Sănătatea bisericii este întotdeauna legată de sănătatea amvonului. Dacă oamenii care se ridică la amvon se rușinează să *predice Cuvântul*, ucenicii lor vor învăța să se rușineze în același fel de Evanghelia lui Isus Hristos. John Calvin definea cândva predicarea ca „vocea vie” a lui Dumnezeu „în biserica Lui”.¹⁵ El a continuat explicând că „biserica este păzită de pierzare prin predicarea exclusivă a harului lui Dumnezeu”.¹⁶

O ÎNTOARCERE LA SOLA SCRIPTURA

Așa cum am argumentat mai devreme în acest capitol, mișcarea Nouului Calvinism are nevoie să se întoarcă la o dedicare fermă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Privind la biserica evanghelică din zilele sale, James Montgomery Boice spunea că „nu ineranța este cea mai critică problemă cu care se confruntă astăzi Biserica. Eu cred că cea mai serioasă este chestiunea suficienței Bibliei”.¹⁷ Mișcarea Nouului Calvinism s-a născut într-o vreme când bisericile și liderii lor au regândit suficiența Scripturii. Aceeași dezbatere continuă cu aprindere și astăzi. A permite vreo deviere de la temelia

---

¹⁵ John Calvin, *Commentaries on the Four Last Books of Moses Arranged in the Form of a Harmony*, trad. Charles William Bingham (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1979 retip.), 235.

¹⁶ John Calvin, *Commentary on the Book of Psalms, Vol. 1*, trad. James Anderson (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1979, retip.), 388-89.

¹⁷ James Montgomery Boice, *Whatever Happened to the Gospel of Grace?* (Wheaton: Crossway, 2001), 72.

fermă a *sola Scriptura* înseamnă să respingem suficiența absolută a Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a vorbit, Cuvântul Lui este de ajuns. Adevăratul test al Noului Calvinism va fi clar pe măsură ce noi presiuni și ispite sunt aduse înaintea acestei mișcări. Va exista ceva oare care va ispiti suficient de puternic mișcarea Noului Calvinism pentru a capituloa în ce privește *sola Scriptura*?

Chiar dacă nu este complet deraiat prin metode greșite, Noul Calvinism s-a îndepărtat de la o poziție complet sănătoasă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru este clar dacă ne uităm la metodele pragmatice de creștere a bisericii și la serviciile de închinare care sunt gândite pentru a-i acomoda cât mai bine pe cei necredincioși. Avem oare nevoie de o lucrare făcută de artiști ca să atragem lumea? Oare elementul central al închinării înaintea lui Dumnezeu în ziua Domnului este să ne concentrăm pe Cuvântul Lui, sau să îi satisfacem pe cei necredincioși? La fel cum este important să descoperim cancerul în stadiile incipiente, pentru a-l putea trata corespunzător, aceeași abordare este valabilă cu privire la erorile din lucrarea Bisericii. Dacă este lăsată nedagnosticată și netratată, o gândire de acest fel față de autoritatea sau suficiența Scripturii va eroda din interior mișcarea Noului Calvinism.

Creștinul de astăzi are privilegiul de a folosi o varietate de instrumente media și tehnologice moderne. Într-o manieră asemănătoare, Biserica de azi se adună în clădiri sofisticate, proiectate pentru a fi spații eficiente de întâlniri și

echipate cu ultima tehnologie pentru a ajuta în ucenicizare. Chiar dacă bisericile se bucură de tehnologia modernă, metodele inițiale de predicare și centralitatea predicării în viața bisericii nu trebuie să fie abandonate.

D. Martyn Lloyd-Jones spunea cândva că „responsabilitatea prioritară a Bisericii și a slujitorului creștin este aceea de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu”.¹⁸ Dacă vom privi la peisajul evanghelic, vom vedea cum slujba amvonului este înlocuită cu teatrul de păpuși, echipe de muzicieni, concerte și diferite alte modalități de comunicare a „adevărului”. Dacă Biserica se va ridica la înălțime într-o lume a compromisului și păcatului, acest lucru trebuie să se facă printr-o dedicare fermă față de Scripturi - nu doar să iubească și să îndrăgească Scriptura, ci să predice Scriptura.

Ce i-ar fi spus John Knox unui tânăr predicator ai cărui genunchi nu tremură de smerenie în timp ce se apropie de amvon? Ce ar gândi Charles Spurgeon despre o lectură monotona, plină de psihologie, nu de Scriptură? Ce i-ar spune John Bunyan acelui predicator care își petrece majoritatea timpului alocat mesajului citând din materiale din afara Scripturilor? Care ar fi răspunsul lui John Wycliff față de o biserică unde nu se citește nimic altceva din Scriptură decât ceea ce conține predica păstorului? Care ar fi răspunsul lui William Tyndale față de predicatorul care refuză să predice adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu pentru că îi este teamă

---

¹⁸ D. Martyn Lloyd-Jones, *Preaching and Preachers* (Grand Rapids: Zondervan, 2011), 26.

de oameni? Ce ar spune Luther cu privire la tendințele populare ale unora din mișcarea Noului Calvinism?

PE UMERII BĂRBAȚILOR CREDINCIOȘI

Să ne gândim la acei bărbați din istorie care ne-au modelat. Le datorăm mult acelor care au apărut curajos ineranța și suficiența Scripturii. Fie ca Domnul nostru să găsească plăcere în a ridica astăzi oameni care să facă exact același lucru, într-o epocă a pluralismului și a gândirii seculare.

MARTIN LUTHER: noi stăm pe umerii lui Martin Luther (1483–1546). Așa cum spunea pe bună dreptate Steven Lawson, „Când Martin Luther a luat acea poziție curajoasă, la amvon și în fața cardinalilor și a conciliilor, el a fost ferm ancorat în stânca impregnabilă a Scripturii”.¹⁹ Atunci când a trudit în scrierile și în predicarea sa, Luther a văzut amvonul ca pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu.²⁰ De la Cele 95 de Teze ale sale până la predicarea lui neobosită, Luther a fost ancorat în mod curajos în Sfintele Scripturi.

Pentru Luther, fundamentul lucrării lui era constituit din stânca sigură și neclintită a Bibliei.

Într-o vreme când Biserica Romano-Catolică încuiase Biblia într-un întuneric gros, Luther s-a străduit neobosit să

---

¹⁹ Steven Lawson, *The Heroic Boldness of Martin Luther*, (Sanford, FL: Reformation Trust, 2013), 61 (ed. epub).

²⁰ Martin Luther, citat în *More Gathered Gold: A Treasury of Quotations for Christians*, comp. John Blanchard (Hertsfordshire, England: Evangelical Press, 1986), 243.

deschidă acea închisoare și să elibereze lumina Scripturilor, pentru ca acestea să strălucească asupra sufletelor înfometate.

Lucrarea lui Luther poate fi foarte bine însumată printr-o strofă din faimosul său imn, „Cetate tare”, care spune:

*Să se ducă lucrurile bune, laolaltă cu această viață muritoare;
Ele pot ucide trupul, dar adevărul lui Dumnezeu rămâne,
Căci Împărăția Lui este veșnică.*

Martin Luther a manifestat o dedicare neclintită față de Cuvântul lui Dumnezeu. Fred Meuser observa: „În 1522, el a predicat 117 predici la Wittenberg, apoi 137 predici în anul următor. În 1528, el a predicat de aproape 200 ori, iar din 1529 avem 121 predici. Așadar, media predicilor în acești patru ani a fost de una la fiecare două zile și jumătate”.²¹

Pentru ca traiectoria mișcării Noului Calvinism să se îndrepte înainte, în sănătate și putere, predicatorii trebuie să conștientizeze certitudinea faptului că vrăjmașii lui Dumnezeu nu vor fi niciodată capabili săucidă adevărul Cuvântului Lui.

JOHN CALVIN: noi stăm pe umerii lui John Calvin (1509–1564). Calvin a fost acela care s-a cufundat în Cuvântul lui Dumnezeu, privindu-l ca pe un izvor de apă vie și curată.

---

²¹ Fred W. Meuser, *Luther the Preacher* (Minneapolis: Augsburg Publishing House, 1983), 37-38.

Jean Calvin a spus: „măreția Scripturii face ca cei ce o propovăduiesc să o înalțe, așa încât trebuie să mânuiască Biblia cu modestie și reverență”.²²

Această prețuire înaltă acordată autorității Scripturii a modelat întreaga viață și lucrare a lui Calvin. Dacă mișcarea Noului Calvinism va dori să onoreze numele lui Calvin, ea trebuie să manifeste o dedicare fermă față de principiul *sola Scriptura*.

Calvin a afirmat că „datorăm Scripturii aceeași reverență pe care o datorăm lui Dumnezeu, pentru că ea provine doar de la El, iar omul nu a contribuit cu nimic la ea”.²³

Comentând cu privire la John Calvin, Theodore Beza spunea, „*Tot verba, tot pondera*”, adică „fiecare cuvânt are greutate”.²⁴ În felul în care Calvin a tratat slujirea de la amvon a existat o seriozitate pe care bărbații de astăzi au nevoie disperată să o simtă atunci când îmbracă mantia predicatorului.

JOHN KNOX: noi stăm pe umerii părintelui Reformei din Scoția, John Knox (1514–1572). Fiind în mod evident una dintre personalitățile deosebit de importante ale Reformei și

---

²² John Calvin, *Commentary on a Harmony of the Evangelists, Matthew, Mark, and Luke, Vol. 1*, trad. William Pringle (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1979 retip.), 227.

²³ John Calvin, citat în J. I. Packer, ‘Calvin the Theologian,’ în *John Calvin: A Collection of Essays*, ed. James Atkinson, et al. Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Co., 1966), 166.

²⁴ John Albert Broadus, *Lectures on the History of Preaching* (New York: Sheldon & Company, 1876), 120.

din istoria Bisericii, acest predicator curajos a stat neclintit în fața împotrivilor și s-a străduit pentru mult mai mult decât biserica sau orașul său, căci el a avut în vedere întreaga Scoție. Peisajul spiritual al Scoției era copleșit de superstiții și erorile papalității, Biblia era o carte închisă, iar Evanghelia era acoperită, aruncată în obscuritate, pentru a face loc falsului sistem al mântuirii bazată pe fapte din Biserica Romano-Catolică. Steven Lawson îl descrie pe Knox scriind că, „dacă Martin Luther a fost ciocanul Reformei iar John Calvin penița, atunci John Knox a fost trâmbița ei”.²⁵

Chiar dacă este îngropat sub locul de parcare numărul 23 din spatele catedralei St. Giles și adesea mormântul lui este un loc trecut cu vederea în Edinburgh, vocea lui vorbește și astăzi ca un ecou peste peisajul spiritual din Scoția. Dacă unii oameni sunt vizionari și zeloși în abordarea lor față de lucrare, acest lucru poate fi spus cu siguranță despre Knox când ne uităm la faptul că întreaga lui lucrare este zugerăvită de următoarea rugăciune a lui: „Dă-mi Scoția, sau mor”. Fiind un hotărât predicator Reformat și anticatolic, Knox avea să-și dedice viața reformării Scoției și a lumii întregi. Regina Maria a lăsat scrisă în 1561 afirmația că John Knox era la acea vreme cel mai periculos om din regatul ei. Burk Parsons scrie:

„El i-a revigorat pe păstorii lui Dumnezeu din întreaga țară iar acest lucru, la rândul lui, a reformat Biserica și astfel, în providența lui Dumnezeu, a trezit țara. Aspectul

---

²⁵ Steven Lawson, *John Knox: Fearless Faith* (Scotland: Christian Focus, 2017), 15.

cel mai notabil este că ceea ce i-a inspirat pe păstori mai mult decât orice altă trăsătură a lui Knox a fost faptul că el nu s-a temut de oameni, pentru că s-a temut de Dumnezeu – era un om dispus mai degrabă să-i ofenseze pe oameni, pentru că nu era dispus să-L ofenseze pe Dumnezeu.”²⁶

GEORGE WHITEFIELD: noi stăm pe umerii lui George Whitefield (1714–1770) care a pus Scriptura la temelia lucrării sale. Când ne gândim la Whitefield predicând în aer liber, ne gândim imediat la pasiunea lui înflăcărată și la vocea lui ca un tunet. Combustibilul pasiunii lui Whitefield era Cuvântul lui Dumnezeu. El a trăit într-o vreme când oamenii erau mai preocupați de scrierile poeților seculari, ale filozofilor și retoricilor. Dragostea lui Whitefield era îndreptată însă către Biblie. Whitefield avea obiceiul ca, în studiul său, să citească textul Scripturii și apoi să se roage pentru „fiecare propoziție și fiecare cuvânt, atât în engleză cât și în greacă, hrănindu-și mintea și inima până când esența textului devenea parte din însăși persoana sa.”²⁷

Whitefield a fost respectat de către Charles Spurgeon, considerându-l „cel mai mare predicator”. Sufletul lui Whitefield a devenit ca un furnal unde Scripturile se înfierbântau în predicatorul din secolul al XVIII-lea. El a avut 18000 de predici de-a lungul lucrării lui de predicare. Dacă veți adă-

---

²⁶ Burk Parsons, ‘Give Me Scotland, or I Die,’ (Tabletalk, March 1, 2014).

²⁷ Arnold Dallimore, *George Whitefield: The Life and Times of the Great Evangelist of the 18th Century Revival, Vol. 1* (1970, retip.; Edinburgh: Banner of Truth, 1995), 268.

uga acestor predici meditațiile și celelalte cuvântări, totalizează peste 30000 de mesaje. Asta înseamnă că el a predicat de 1000 de ori pe an de-a lungul a 30 de ani. Ceea ce avem nevoie astăzi sunt acei bărbați care să fie dedicați Scripturii asemenea lui George Whitefield. Atunci când amvonul este înflăcărat prin Cuvântul lui Dumnezeu, flacăra se va răspândi în întreaga biserică. Dacă mișcarea Nouului Calvinism va merge înainte, păstorii și liderii de biserici vor trebui să accentueze rolul predicării. Avem nevoie de mai multă predicare biblică, nu de mai puțină.

JOHN BUNYAN: noi stăm pe umerii aceluia tinichigiu numit John Bunyan (1628–1688), un păstor din Bedford, Anglia. Bunyan a fost saturat de Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce era în închisoare pentru că a predicat Evanghelia, el a scris cea mai citită carte din istoria Bisericii în afara Bibliei, intitulată *Călătoria Creștinului*. Charles Spurgeon a citit *Călătoria Creștinului* cel puțin odată pe an, pentru că era bogată în Cuvântul lui Dumnezeu. Spurgeon a spus despre Bunyan: „Acest om este o Biblie vie! Străpuungeți-l în orice loc, și veți vedea că sângele lui este Biblia. Esența Bibliei curge de peste tot din el. El nu poate vorbi nici măcar o frază fără a cita un text din Biblie, căci sufletul lui este plin de Cuvântul lui Dumnezeu”.²⁸

De ce a fost Bunyan întemnițat? Din cauza predicării Cuvântului lui Dumnezeu. El ar fi putut să fie eliberat din

---

²⁸ Charles Spurgeon, *Autobiography* (Edinburgh: Banner of Truth, 1973), 2:159.

închisoarea din Bedford dacă ar fi acceptat să se oprească din predicarea Scripturilor. Dar aceasta nu a fost o opțiune validă pentru Bunyan, așa că el a rămas întemnițat vreme de 12 ani, în timp ce copiii au crescut și soția s-a străduit din greu să-i îngrijească. Încrederea lui hotărâtă a fost îndreptată către Scriptură. Unde sunt astfel de oameni astăzi? Dacă Noul Calvinism vrea să fie o mișcare sănătoasă, atunci trebuie să fie dus înaintea de către oameni care manifestă o astfel de încredere în Cuvântul lui Dumnezeu.

JONATHAN EDWARDS: noi stăm pe umerii unora ca Jonathan Edwards (1745–1801). Mulți oameni cred că Edwards a fost unul dintre cei mai străluciți gânditori din istoria Americii. El a fost folosit de Dumnezeu în perioada Marii Trezirii. Ca păstor, el a fost un teolog care s-a așezat la amvonul sacru al lui Dumnezeu fără a se rușina atunci când a propovăduit adevărurile Scripturii. Cunoscut pentru pasiunea lui față de cei pierduți când a avut faimoasa lui predică intitulată „Păcătoșii în mâinile unui Dumnezeu mânios” – el i-a îndreptat cu tot zelul pe oameni să se pocăiască și să cheme Numele Domnului, spre mântuirea lor.

În timp ce se afla la universitatea Yale, Edwards a compus o listă de hotărâri. Cea de-a 28-a hotărâre afirma: „Hotărât: să studiez Scripturile temeinic, constant și frecvent, așa încât să pot descoperi, să percep cu claritate adevărul, și să cresc în cunoștința lui”. Edwards a manifestat o pasiune față de Cuvântul lui Dumnezeu și tocmai timpul petrecut în

Cuvânt a fost ceea ce a înflăcărat sufletul lui pentru propovăduirea credincioasă a Scripturii. Predicarea lui a exemplificat realitatea faptului că el a petrecut timp cu Dumnezeu în Cuvântul Lui. Așa cum afirma pe bună dreptate Conrad Mbewe, „motivul pentru care atât de mulți păstori au abandonat Biblia în favoarea unei diete constante de glume și anecdote este că ei n-au cultivat darul expoziției biblice. Pe scurt, ei nu știu cum să se folosească adecvat de Biblie”.²⁹

CHARLES HADDON SPURGEON: noi stăm pe umerii lui Charles Spurgeon (1834-1892). Spurgeon a refuzat să se folosească de orice fel de tactică în afara Scripturii, ca temelie a succesului în lucrare. Spurgeon a predicat Sfintele Scripturi într-o epocă a decăderii mișcării evanghelice din Anglia. Când alte amvoane preluau ca un ecou ideile și filozofiile omenеști, Spurgeon a tunat Cuvântul lui Dumnezeu. El spunea cândva:

„Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu... Tu, carte de o autoritate vastă, ești proclamarea vocii Împăratului cerului. Departe de mine să mă folosesc de rațiune ca să te contrazic... Aceasta este cartea lipsită de vreo eroare, este adevărul curat, nealterat. De ce? Pentru că Dumnezeu a scris-o.”³⁰

---

²⁹ Conrad Mbewe, *Foundations For The Flock*, (Hannibal, MO: Granted Ministries Press, 2011), 133.

³⁰ Geoff Thomas, ‘The Preacher’s Progress’ în *A Marvelous Ministry: How the All-Round Ministry of Charles Haddon Spurgeon Speaks to Us Today*, (Ligonier, PA: Soli Deo Gloria Publications, 1993), 47.

Nu este un accident că predicile lui Spurgeon s-au vândut în fiecare săptămână în peste 25000 de exemplare și în 20 de limbi diferite. Spurgeon a predicat Scriptura convingător și fără a se rușina. Când Spurgeon s-a apropiat de amvon, era un lucru garantat că sursa prediciei lui era Biblia. Din punctul lui de vedere, nimic altceva nu putea aduce succes. Unde sunt astfel de oameni astăzi? Dacă această mișcare modernă va continua să se reformeze, va trebui să conțină oameni asemenea lui Spurgeon, care manifestă o încredere neclintită în Cuvântul lui Dumnezeu.

DAVID MARTYN LLOYD-JONES: noi stăm pe umerii unui medic care a devenit un predicator expositiv credincios al Cuvântului lui Dumnezeu, iar numele lui este D. Martyn Lloyd-Jones (1899-1981). Când Lloyd-Jones a fost chemat să păstorească biserica din Sandfields, membrii acelei biserici se așteptau la un predicator care să vină cu idei noi și să le salveze astfel biserica dintr-un declin constant. Niciodată nu anticipaseră ce anume avea să le aducă Lloyd-Jones. Biserica din Sandfields căutase să răspundă problemei declinului lor prin diferite activități, precum sporturile, fotbalul, evenimentele muzicale și teatrul.

Unii membri l-au abordat pe Lloyd-Jones și i-au sugerat că ar fi putut avea succes dacă se concentra pe lucrarea cu copiii. Totuși, spre surprinderea lor, noul păstor n-a fost interesat de folosirea unor astfel de lucruri pentru a-i atrage pe oameni. În fapt, secretarul bisericii a fost foarte surprins de răspunsul lui Lloyd-Jones cu privire la direcția către care să

se focalizeze lucrarea lui și cu privire la nevoile reale ale bisericii. El era interesat de întâlnirile regulate de duminică, la 11 dimineața și 6 seara, de o întâlnire de rugăciune în fiecare zi de luni seara, un serviciu de închinare la mijlocul săptămânii, miercurea, și o întâlnire a bărbaților de sâmbătă dimineața. Conform lui Lloyd-Jones, toate celelalte lucruri puteau fi ignorate. Când comitetul bisericii l-a întrebat ce ar fi trebuit să facă cu scena de lemn folosită pentru piesele de teatru, Lloyd-Jones a răspuns: „Puteți să încălziți clădirea bisericii cu ea”.³¹

D. Martyn Lloyd-Jones a început cu ce era mai greu, trăind încercările eșuate de creștere a bisericii și strategiile omenești care nu dăduseră niciun rezultat. Deciziile lui nu fost deloc populare. În fapt, când doctorul a anunțat că nu vor mai avea loc scenete de teatru în biserică, d-na Robson și-a spus în sinea ei: „Vei învăța tu, tinere, vei învăța”. Totuși, ea avea să mărturisească mai târziu, când și-a relatat experiența, că „eu am fost cea care a trebuit să învețe”.³² Lloyd-Jones a manifestat o dedicare de neclintit față de Scriptură, considerând-o singura armă în mâinile predicatorului, singura care putea să aducă rezultate sfinte.

În epoca modernă, noi stăm în mod asemănător așezați pe umerii unor bărbați credincioși. Unul dintre aceștia, care are o influență deosebită în mișcarea cunoscută sub numele

---

³¹ David Martyn Lloyd-Jones, *The First Forty Years 1899–1939*, (Edinburgh: The Banner of Truth Trust, 2012), 135.

³² *Ibid.*, 210.

de Noul Calvinism, este Mark Dever. În excelența sa carte, intitulată *Nine Marks of a Healthy Church*, Dever ne oferă un indiciu bun cu privire la nevoia noastră de a ne concentra pe Biblie. El scrie:

„Duhul Sfânt al lui Dumnezeu Își creează poporul prin Cuvântul Său. Noi putem, evident, să creăm un popor prin alte mijloace, și tocmai aceasta este marea ispită a bisericilor. Putem să creăm un popor centrat pe o anumite etnie. Putem crea un popor centrat pe un program coral excepțional. Putem găsi oameni care să fie extrem de interesați și încântați în legătură cu un proiect de clădire a bisericii sau în legătură cu o identitate denominațională. Putem crea un popor în jurul unor grupuri de interese, unde fiecare să se simtă iubit și îngrijit. Putem crea un popor în jurul unui proiect de slujire a comunității. Putem crea un popor în jurul oportunităților sociale dedicate mamei tinere sau croazierelor pentru cei necăsătoriți. Putem crea un popor în jurul grupurilor de bărbați. Putem chiar crea un popor în jurul personalității unui predicator. Și Dumnezeu cu siguranță că poate folosi toate aceste lucruri. Cu toate acestea, în ultimă instanță, poporul lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, nu poate fi creat decât în jurul Cuvântului lui Dumnezeu.”³³

Când apostolul Pavel s-a aflat în Atena, el a dialogat cu filozofii și scepticii din zilele acelea, așa cum este relatat în Faptele Apostolilor 17. El a propovăduit curajos învierea lui Isus Hristos înaintea unui grup de moderniști urbani care se lăudau cu realizările lor intelectuale. Pavel nu s-a rușinat să

---

³³ Mark Dever, *Nine Marks of a Healthy Church*, (Crossway, 2000), 36.

se identifice cu Domnul Isus Hristos cel răstignit și însângerat. Pavel n-a fost intimidat așa încât să se dezică public de Domnul înviat. Pavel a chemat mulțimea de intelectuali aroganți și auto-neprihăniți la pocăință. Pavel a spus: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și le poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindenii să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care le-a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 17:30-31). Totuși, unii oameni au crezut mesajul lui Pavel, iar capitolul se încheie spunându-ne că majoritatea l-au batjocorit pe Pavel atunci când el i-a chemat cu pasiune la pocăință.

Nu trebuie să uităm niciodată că lumea va râde când noi vom propovădui Evanghelia. Este momentul să ne oprim din a încerca să îi facem pe plac societății sau din a căuta să câștigăm aprobarea acesteia. Lumea nu va gândi niciodată despre creștinism că este atractiv. Crucea va fi întotdeauna luată peste picior de către societatea postmodernă. Învierea lui Hristos va fi întotdeauna batjocorită și atribuită poveștilor de către societatea noastră. Totuși, noi trebuie să rămânem nemișcați, hotărâți, întotdeauna abundând în lucrarea Domnului, cunoscând că truda noastră în Hristos Isus nu este în zadar (1 Corinteni 15:58).

Când societatea râde de Evanghelia pe care o propovăduim, noi nu trebuie să ne scuzăm, să o diluăm sau să contextualizăm Evanghelia așa încât ofensa Crucii să fie acoperită înaintea ochilor oamenilor păcătoși. Noi trebuie să facem lucrarea de ucenicizare, apologetică, evanghelizare, misiune și predicare a Evangheliei având încredere în faptul că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este autoritatea noastră și, ca ambasadori ai Regelui nostru, nu trebuie să rămânem tăcuți.

Strigătul de luptă al Reformei a fost *sola Scriptura*. Hai-deți să se spună și despre noi că suntem oamenii Cărții, neclintiți în ce privește ineranța, autoritatea și suficiența Cuvântului lui Dumnezeu. Văzând că bătălia cu privire la Biblie continuă și astăzi, vei fi și tu găsit printre cei credincioși?

Personajul principal al cărții *Călătoria Creștinului* de John Bunyan este un om numit Creștinul. Îți amintești cum este ilustrat el în alegoria lui Bunyan? El este prezentat ca unul care are lumea înapoia lui, cerul înaintea lui, iar în mână ține o carte. Fie ca Dumnezeu să ridice bărbați, femei, băieți și fete care au convingerea unui Pavel și curajul unui leu, care se vor ridica neînfricați într-o epocă a compromișului, și care vor avea lumea înapoia lor, cerul înaintea lor și Biblia în mâinile lor.

Sola Scriptura

2

.....

Eclesiologia – Biserica, slujitorii ei și Sola Scriptura

P A U L W A S H E R

Majoritatea oamenilor sunt introduși în credința reformată prin doctrina cunoscută în mod obișnuit sub numele de *calvinism* sau *harul suveran*. Acest lucru a condus adesea la o eroare gravă în a presupune că o persoană a îmbrățișat învățătura Reformei doar pentru că a acceptat această doctrină specifică. O astfel de atitudine ratează să recunoască faptul că piatra de temelie a Reformei nu a constituit soteriologia harului suveran, ci doctrina *sola Scriptura* (doar Scriptura) și că, plecând de la această învățătură, a fost redescoperită doctrina harului suveran. Astfel, o persoană nu a îmbrățișat credința reformată doar pentru că este calvinist în soteriologia sa, ci pentru că a îmbrățișat doctrina *sola Scriptura* și caută să o aplice în orice aspect al credinței și practicii sale.

Trebuie să recunoaștem faptul că gândirea reformată a inclus întotdeauna indivizi care n-au fost întru totul de aceeași părere. Luther și Calvin cu siguranță că nu au agreat în absolut toate aspectele, și totuși ei sunt considerați părinții Reformei. Îi avem apoi, după ei, pe puritanii precum Owen, Sibbes, Boston, Flavel și Bunyan, și toți au scris și au predicat într-o direcție comună, dar nu fără diferențe între ei. În final, mergem mai departe în istorie și ajungem la Edwards, Whitefield, Spurgeon și D. Martyn Lloyd-Jones, toți aceștia fiind moștenitori deosebiți ai reformatorilor, fiecare în dreptul lui, și probabil ultimii urmași ai puritanilor, dar nici măcar ei n-au fost lipsiți de aspecte în care să își exprime dezacorduri. Dar care a fost mortarul unității lor și ce anume i-a determinat să își revendice dreptul de a fi numărați printre reformați? Eu spun că, dincolo de toate celelalte doctrine și practici, motivul care i-a ținut uniți a fost dedicarea lor comună față de *sola Scriptura* și față de aplicarea ei în viețile și lucrările lor. Ei au căutat să conformeze Cuvântului lui Dumnezeu fiecare aspect al vieților lor, înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru ne conduce la o întrebare tulburătoare și de cercetare, pe care trebuie să ne-o punem cu privire la noi înșine: „Ne-ar considera reformatorii drept urmașii lor dacă ar cerceta cu atenție viețile și lucrările noastre?” Ar fi mulțumiți cu dovada că suntem cu adevărat parte din linia lor teologică doar pentru că le citim cărțile, le construim monumente, participăm la conferințe în care se vorbește despre ei sau pentru că suntem „calviniști” în soteriologia noastră?

Sau ar râde de noi pentru că am ratat elementul esențial, anume că suntem chemați să ne străduim cu sârguință nu doar în studiul Scripturii, ci și în supunerea oricărui aspect al vieților noastre față de învățătura, înțelepciunea, poruncile și cerințele Scripturii?

Una dintre cele mai clare trăsături ale unei reforme stă în faptul că ea nu presupune că lucrurile sunt corecte doar pentru că au fost practicate vreme îndelungată. Dimpotrivă, orice lucru – chiar și cele mai îndelung adulate „vaci sfinte” ale practicilor contemporane – trebuie să fie judecate după canonul sacru al Cuvântului lui Dumnezeu și, dacă există vreun lucru care nu se potrivește cu Scriptura, atunci el este reformat sau abandonat cu totul. Acesta este motivul pentru care orice reformă adevărată necesită nu doar înțelepciune și tact deosebit, ci și curaj, zel și tenacitate. Noi suntem chemați să examinăm fiecare piatră, cu sârguință biblică, fiind mânați de dragoste și înțelepciune, și să examinăm fiecare doctrină și practică prin lentilele Scripturii. Mai apoi, suntem chemați nu doar să scriem tratate teologice care să fie examinate și dezbătute, ci să facem schimbări reale în viețile personale și în Biserica Domnului.

În spiritul acesta al Reformei, haideți să ne întrebăm cât de profundă este reformarea noastră, la nivel personal. Da, ne lăudăm cu o soteriologia reformată, dar cât de mult a afectat aceasta evanghelizarea pe care o practicăm, felul în care propovăduim Evanghelia, și invitațiile pe care le oferim păcătoșilor de a veni la Hristos? Contează prea puțin câte

„cărți bune” avem în bibliotecile noastre, dacă cunoștința adevăratei Evanghelii n-a afectat în realitate ce și cum predicăm. Este Evanghelia noastră centrată pe Dumnezeu? Îi descoperă ea pe oameni în fața lucrurilor pe care Scripturile le spun cu adevărat despre om și despre soarta lui îngrozitoare? Sunt marile doctrine ale propițierii³⁴, răscumpărării, regenerării, pocăinței și credinței puse înaintea oamenilor cu o claritate și simplitate izvorâte din străduința adecvată în studiile noastre și din viața noastră de rugăciune privată? Când venim înaintea oamenilor, le prezentăm niște simple cuvântări academice cu privire la Evanghelie sau, asemenea lui Richard Baxter, „predicăm ca și cum n-am mai fi siguri că am putea predica din nou, ca un muribund adresându-se unor muribunzi”?³⁵ Ne-am școlit noi membrii bisericilor în ce privește marile doctrine ale Evangheliei așa încât nici măcar cel mai neînsemnat dintre ei să n-aibă nevoie să apeleze la trucurile și metodele evanghelistice periculoase din zilele acestea?

Da, ne lăudăm cu teologia reformată, dar oare cât de mult a fost afectată truda noastră pastorală de aceasta? Din nou, am găsi vreo asemănare în învățăturile pe care le dăm oamenilor noștri sau în consilierea pe care o facem și sfatu-

---

³⁴ Propițierea – doctrina Scripturii care spune că Hristos, prin jertfa de la Cruce, a stins mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcatului. Termenul în limba română este folosit prin transliterație directă pentru claritatea textului – n.tr.

³⁵ *Baxter, Poetical Fragments* (ed. 1; 1681, p. 40, liniile 7-8).

rile prezentate în cărțile lui Baxter, *Reformed Pastor* și *Christian Directory*? Ne-ar recunoaște oare Ichabod Spencer ca pe niște frați cu aceeași gândire, dacă privim la sfaturile lui adresate sufletelor pierdute?³⁶ L-am urmat oare pe Matthew Henry în sânguința lui de a asigura învățarea copiilor așa încât „promisiunea că toți Îl vor cunoaște pe Dumnezeu, de la cel mai mic până la cel mai mare, să poată fi împlinită și ca toate străduințele evlavioase de răspândire a creștinismului să fie încununare cu succes”?³⁷

Ar evalua oare Charles Bridges lucrările noastre ca acceptabile în lumina ilustrațiilor date din tratatul său cu titlul *Christian Ministry with an Inquiry into the Causes of its Inefficiency* [Lucrarea Creștină, într-o analiză a cauzelor ineficienței ei]?

Și, cel mai important lucru, am mers noi, asemenea marilor reformatori și a moștenitorilor lor de dinaintea noastră, la singurul ghid infailibil al lucrării și ne-am străduit să conformăm obiectivele, strategiile și activitățile zilnice din lucrările noastre față de poruncile lui? Trebuie să ne amintim că reformatorii n-au fost niște simpli gânditori, n-au fost niște simpli autori de tratate religioase, ori niște oameni implicați în banale dialoguri. Nu, ci ei au schimbat în realitate lumea!

---

³⁶ Ichabod Spencer (1798–1854) este autorul cărții *A Pastor's Sketches: Conversations with Anxious Souls Concerning the Way of Salvation*. Ediția în limba română este disponibilă în două volume la Asociația Magna Gratia www.magnagratia.org.

³⁷ Matthew Henry, *Plain Catechism for Children*, Introd.

Haideți să mergem mai departe și să privim la viețile noastre devoționale. Da, ne lăudăm că avem o teologie reformată sau puritană, dar avem laolaltă cu aceasta și evlavia lor, spiritul de a medita la Scripturi și viața lor de rugăciune? Se poate vedea oare în noi ceva din străduința lui John Calvin, Jonathan Edwards sau J.C. Ryle? Ne-au determinat sfaturile lui Goodwin cu privire la rugăciune să fim și noi mai înflăcărați în rugăciunile noastre?³⁸ Ne-a convins viața de rugăciune a lui David Brainerd³⁹ sau Robert Murray M'Cheyne⁴⁰ de lipsa de rugăciune din viețile noastre și am rămas doar la convingere? A devenit puritatea morală cu adevărat un subiect de o preocupare intensă pentru aceia dintre noi care pretindem că îi iubim pe puritani? La urma urmei, ei n-au fost denumiți degeaba „puritani”! Am pus noi la inimă și ne-am străduit să descoperim în Scripturi ce anume urăște Dumnezeu, așa încât să evităm și noi aceste lucruri din răspuțeri? Ne-am străduit cu aceeași intensitate să practicăm îndeaproape tot ceea ce iubește Dumnezeu?

Cum rămâne cu viața noastră de familie? Evident, am învățat din toate lecturile noastre faptul că aceasta era o preocupare deosebită a reformatoților, puritanilor și a evanghelicilor timpurii pe care îi admirăm. Scripturile însele ne spun că, dacă nu ne administrăm propria familie bine, dovedim că

---

³⁸ *Return of Prayers*, în *Thomas Goodwin's Works*, Vol. 3, p. 353-423).

³⁹ *The Life and Diary of David Brainerd*, editată de Jonathan Edwards.

⁴⁰ *The Memoir and Remains of The Reverend Robert Murray M'Cheyne* de Andrew Bonar.

nu suntem creștini maturi și nu ne calificăm pentru lucrarea de predicare creștină.⁴¹ Dar cum putem ști să ne administrăm propriile familii bine, fără a avea un cuvânt sigur din Scriptură? Cum putem să avem parte de același cuvânt sigur, asemenea reformatoilor dinaintea noastră, dacă nu ne întoarcem la Scripturi și nu reformăm structura, relațiile, devoțiunea, educația și disciplina în familiile noastre, în lumina învățăturilor Scripturii? Cu siguranță că aceste lucruri merită să fie cercetate în lumina Cuvântului lui Dumnezeu! Ce spune Dumnezeu despre rolul soțului și al soției? Cum trebuie crescuți copiii? Care sunt parametrii biblici în care ni se permite să trăim liber?

În final, noi ne lăudăm cu o teologie reformată, dar oare cât de mult din aceasta a afectat felul în care ne îngrijim de Biserica lui Dumnezeu? Chiar dacă administrarea bună a responsabilităților noastre față de soție și copii este un lucru important, administrarea casei lui Dumnezeu este cu mult mai importantă. Cât de mult timp am dedicat, ca slujitori și prezbiteri, luptându-ne pentru a apăra ceea ce Dumnezeu a poruncit în Cuvântul Său cu privire la mireasa Lui și cu privire la expresia practică a acelei mirese într-o adunare locală?

Am făcut noi oare ceea ce este bine în ochii noștri, asemenea renegaților incorigibili din Vechiul Testament, din

---

⁴¹ 1 Timotei 3:4-5 – „să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” V. și Tit 1:6.

perioada judecătorilor? (Judecători 17:6; 21:25). Atât Scripturile cât și istoria ne spun că, atunci când umblăm după înțelepciunea noastră, nu facem un lucru bine gândit! Ce privilegiu periculos și înfricoșător este să fii un priveghetor al miresei și copiilor lui Dumnezeu. Cât de nebun trebuie să fie acel om care caută să facă acest lucru în afara parametrilor Cuvântului lui Dumnezeu! Cât de nesăbuit trebuie să fie omul care și-a pus în minte să îmbrace mireasa lui Dumnezeu în orice altă haină decât cea pe care El a rânduit-o pentru ea!

În ultimele câteva paragrafe am ridicat mai multe întrebări, și evident că fiecare dintre ele este vrednică de a fi analizată separat, dar mă voi îndrepta acum către doar una dintre acestea. Totuși, dacă vrem să aplicăm adecvat principiul *sola Scriptura* acestei mărețe teme pe care urmează să o analizăm, cu siguranță că înțelepciunea va alimenta tot restul vieților și lucrărilor noastre. Tema acestui capitol este: „Eclesiologia: Biserica, slujitorii ei și *sola Scriptura*”. În următoarele câteva pagini, și în lumina Scripturilor, ne vom îndrepta atenția către importanța bisericii locale, către conducerea ei, către călăuza infailibilă a bisericii locale și către responsabilitatea slujitorului acesteia.

IMPORTANȚA BISERICII LOCALE

Într-o tradiție cu adevărat reformată, vom începe prin a afirma că, înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a conceput un plan de a-și aduce glorie printr-un popor pe care El

avea să îl răscumpere. El i-a ales înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4) ca să fie răscumpești printr-un Mântuitor ce a fost rânduit înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1:20). El a hotărât din veșnicie ca această înțelepciune felurită, ascunsă de veacuri în Dumnezeu,⁴² să fie adusă la lumină prin Biserică (Efeseni 3:9-11), și ca El să fie glorificat „în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor!” (Efeseni 3:21). Charles Hodge scria,

„Lucrările lui Dumnezeu arată gloria Lui prin ceea ce sunt ele. Universul, prin vastitatea lui, cerurile, prin gloria și strălucirea lor, pământul, prin frumusețea și caracterul lui uimitoare, toate acestea scot la iveală măreția fără limite a Creatorului lor. Dacă Dumnezeu rânduieste ca prin Biserică să manifeste cea mai înaltă formă a inteligenței, puterii, harului și înțelepciunii Sale infinite, atunci Biserica, în existența ei, trebuie să fie cea mai glorioasă dintre lucrările Sale.”⁴³

Scriptura ne învață că Biserica este culmea lucrărilor lui Dumnezeu și marea descoperire a înțelepciunii Lui felurite.

---

⁴² Charles Hodge argumentează pe bună dreptate că „taină sau secretul nu constă din simplul scop de a-i chema pe cei dintre Neamuri în Biserică, ci aici avem de-a face cu taina răscumpărării. Această taină a fost ascunsă în Dumnezeu de la începutul vremurilor”. El aduce ca dovadă alte pasaje din scrierile lui Pavel care vorbesc despre aceeași taină pentru o aplicație care este cu mult mai largă decât Neamurile (Romani 16:25; 1 Corinteni 2:7; Coloseni 1:26). El scrie apoi că „în toate aceste pasaje se vorbește despre taină ca fiind planul de răscumpărare a lui Dumnezeu, alcătuit în sfatul Său veșnic, ascuns într-un mod impenetrabil dinaintea oamenilor până când avea să fie descoperit la vremea lui”. (Charles Hodge, *A Commentary on the Epistle to the Ephesians* (ed. New York: Robert Carter and Brothers, 1856), 169-170).

⁴³ Charles Hodge, *A Commentary on the Epistle to the Ephesians* (ed. New York: Robert Carter and Brothers, 1856), 174.

Dar este oare acest compliment deosebit îndreptat doar către o anumită Biserică universală, către Biserica triumfătoare din ceruri, sau acest lucru este îndreptat în mod egal către adunările locale de credincioși de aici, de pe pământ? Întregul curs al lucrării lui Pavel sugerează că biserica locală este mai mult decât inclusă în această descriere, căci Pavel s-a străduit atât de sârguincios în vremea existenței sale pe pământ tocmai de dragul oamenilor reali adunați în biserici locale adevărate din locuri reale răspândite în Asia Mică și Europa. Acestea nu erau numeroase, iar credincioșii ce le formau nu erau „mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Corinteni 1:26). Dar apostolul Pavel le-a văzut ca pe niște mijloace deosebite prin care gloria lui Dumnezeu a fost și este revelată atât înaintea oamenilor cât și înaintea îngerilor.

Acesta este motivul pentru care noi susținem că a neglija adunarea locală și bunăstarea ei spirituală echivalează cu a neglija cel mai mare plan al lui Dumnezeu de a-Și descoperi slava pe pământ.

Există multe lucruri pentru care trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru revigorarea credinței reformate în lume, în special printre tineri. Totuși, există în același timp și multe semne de îngrijorare, care ne arată că nu toate lucrurile stau bine în Sion. Se pare că un număr important al noilor reformați sunt mai degrabă niște oameni îndrăgostiți de doctrină, de învățători celebri, de conferințe biblice și de organizațiile de misiune decât să fie îndrăgostiți de biserica

locală și slujitorii ei. Chiar dacă cel puțin unele dintre lucrurile tocmai menționate pot fi foarte utile, nu acestea sunt principalele mijloace ale lui Dumnezeu în înaintarea Evangheliei, în a purta de grijă poporului Său, sau în a descoperi gloria Lui înaintea oamenilor sau a îngerilor. Planul lui Dumnezeu este biserica locală. Atunci de ce este ea atât de des neglijată? Posibil că din același motiv pentru care o soție obișnuită, care își vede de lucrurile casei, nu poate intra în competiție cu un top-model, cu o actriță de pe scenă sau de pe ecran. Soția care îngrijește de casă este reală, chiar dacă are greșeli și defecte, în timp ce actrița este decorată și machiată. Soția se îngrijește de lucrurile vieții de zi cu zi, dar actrița nu este văzută decât în cel mai atractiv rol și în cele mai spectaculoase momente. În mod asemănător, biserica locală este ceva real, expus și nedecorat. Ea e o congregație de oameni răscumpărați prinsă între *deja* și *nu încă*, fapte noi care nu sunt în totalitate noi, pelerini pe drumul către Sion, dar încă mărșăluind parțial prin noroiul Babilonului. Conferința este diferită. Ea este organizată într-o sală unde participă oameni cu aceeași gândire teologică până și în cele mai mărunte nuanțe ale credinței, și care toți se manifestă în cel mai bun comportament al lor – fără neînțelegeri și fără izbucniri de imaturitate. Așa ai parte de trei sau patru zile de cer pe Pământ! Apoi sunt vorbitorii la aceste conferințe. Ei au publicat mai multe cărți decât a citit păstorul bisericii locale, sunt educați și buni oratori, iar predicile lor sunt pline de cele mai atente minunății teologice. Ei își fac apariția

dintr-o dată pe scenă, vorbesc cu buzele unor serafimi, și când pleacă, este ca și cum ar fi luați într-un car de foc, asemenea lui Ilie (2 Împărați 2:11). Dar slujitorul bisericii locale nu are parte de o astfel de glorie. El trăiește în anonimatul bisericii sale, necunoscut de către comunitatea creștină mai largă, și totuși se află constant înaintea ochilor celor din biserica lui, zi după zi și an după an. El are de pregătit trei mesaje pe săptămână, are de condus sesiuni întregi de consiliere privată, are de făcut vizite la spital și de dus o luptă constantă cu oboseala și îndoiala. El este un păstor care păzește o mână de oi, fiind o santinelă singuratică într-o veghere de noapte, un administrator care le aduce copiilor lui Dumnezeu rația lor de hrană la vremea potrivită (Luca 12:42). Asemenea Stăpânului Lui, el nu are parte de vreo măreție sau de vreun lucru strălucitor care să ne atragă privirile (Isaia 53:2). Din aceste motive și din multe altele pe care nu le-am mai menționat, nu este dificil să înțelegem de ce acești credincioși tineri și imaturi vor fi mai degrabă îndrăgostiți de conferințe, de vorbitorii de pe YouTube, de marii autori și muzicieni din zilele noastre. Totuși, ochiul care discernе lucrurile va vedea înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în congregația locală și în oamenii care slujesc acolo cu credincioșie.

Trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru conferințele biblice și pentru predicatorii utili de care El se folosește adesea într-un chip minunat prin aceste conferințe. De asemenea, ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru unealta aceasta a internetului și pentru provizia bogată de predicare

bună ce poate fi găsită acolo. Totuși, aceste lucruri n-ar trebui să intre niciodată în competiție cu devotamentul nostru față de biserica locală și față de păstorii care se îngrijesc de sufletele noastre. Muștrarea Domnului Isus adresată mulțimii care nu putea avea discernământ ne este aplicabilă și nouă: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate” (Ioan 7:24). Un mare teolog spunea cândva: „Cine este cel mai mare predicator în viață?” El a răspuns apoi, „Oricine ar fi, nu-l cunoști”.

Un alt predicator din vechime a spus: „Unele dintre cele mai deosebite predici care au fost predicate vreodată au fost rostite în fața a doar cinci-șase oameni”. Este un adevăr bine-cunoscut printre cei maturi că Dumnezeu adesea îi ascunde pe cei mai buni bărbați ai Lui și ascunde cele mai bune lucrări de o audiență mai mare. De ce ar planta Dumnezeu cel mai frumos trandafir pe care l-a creat vreodată într-o pădure în care niciun om sau înger n-ar călca vreodată? Cum ar putea să primească El gloria de la un lucru atât de obscur? Răspunsul este acesta: El primește gloria pentru că lucrarea acestui om nu este ascunsă de El, și Dumnezeu privește la ea cu mare încântare!

Este interesant că, în ce privește participarea noastră la întâlniri în afara bisericii locale, nu ni se dă nicio poruncă specifică în Scriptură. Totuși, cu privire la participarea noastră în biserica locală, porunca Scripturii este clară și este aplicabilă fiecărui sfânt al lui Dumnezeu. Iată ce citim în Evrei 10:24-25:

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”.

Acest text este o dovadă clară că, dacă nu suntem dedicați unei congregații locale de credincioși, nu umblăm în centrul voii lui Dumnezeu. Cuvântul cheie este „dedicare”. Porunca nu este împlinită prin simpla participare la serviciile bisericii, ci prin participarea activă a noastră la creșterea și sfințirea trupului. Nu trebuie să ne gândim niciodată că facem voia lui Dumnezeu pur și simplu pentru că participăm la o biserică ce are teologie sănătoasă și predicare expozitivă, și pentru că am participa în mod frecvent la discuții teologice cu prietenii noștri. Noi suntem dedicați unei biserici locale atunci când slujim în realitate în acea biserică, sub călăuzirea prezbiterilor și spre binele tuturor fraților noștri în Hristos (Matei 25:31-40), chiar și spre binele celor care nu împărtășesc interesul nostru față de dialogurile teologice sofisticate, ci pur și simplu sunt dintre cei care se luptă din greu în drumul lor spre Sion. Dacă nu îi iubim pe cei mai zdrobiți, cei mai nevoiași și cei mai incapabili frați din punct de vedere teologic din biserică locală, atunci dragostea noastră pentru biserică și pentru Hristos Însuși poate fi pusă sub semnul întrebării.

Dacă ești tânăr și „reformat”, te implor să începi călătoria ta în adevăr și în asemănare cu Hristos în contextul bise-

ricii locale și sub grija unui păstor sau a unor păstori ale căror vieți sunt vrednice de imitare, care predică adevărul și care se îngrijesc cu adevărat de sufletul tău. De asemenea, te îndemn să înțelegi că teologia ta este la fel de bună pe cât sunt evlavia și dragostea ta pentru biserica locală, lucruri care trebuie să se manifeste în acte de lepădare de sine și de slujire față de cei mai mărunți dintre frații tăi în Hristos.

PROPRIETATEA ASUPRA ADUNĂRII LOCALE

Niciun slujitor al lui Hristos nu este sănătos teologic dacă respinge în mod consecvent faptul că Stăpânul bisericii este Dumnezeu.

Cu toate acestea, vedem din îndemnurile Scripturii că slujitorii au nevoie să li se reamintească des acest adevăr. Pavel le-a dat următorul avertisment prezbiterilor din Efes:

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Faptele Apostolilor 20:28).

Observați că Pavel nu doar că afirmă că Biserica este în posesia lui Dumnezeu, ci El prezintă și mijlocul prin care această posesie a fost obținută – „cu sângele Său”.

La fel ca în 1 Petru 1:18-19, referința făcută la ispășire și, mai specific, la sângele Fiului lui Dumnezeu, denotă mai mult decât simpla proprietate asupra Bisericii; ea ne comu-

nică prețul deosebit pe care Biserica îl are înaintea lui Dumnezeu.⁴⁴ Întrucât mirea Lui a fost răscumpărată cu un preț atât de mare, ea trebuie să fie de o valoare inestimabilă înaintea Lui. În consecință, El trebuie să fie foarte gelos pentru ea și împotrivor față de toți cei care trec granița și își arogă libertăți față de ea, care nu le-au fost date niciodată. N-ar trebui să ne imaginăm că Acela care nu va împărți gloria Lui cu nimeni (Isaia 42:8) ar fi dispus să împartă cea mai mare manifestare a gloriei Sale (adică Biserica) cu un altul (Efeseni 3:9-11), nici măcar cu slujitorii sau ispravnicii care au fost rânduiți să aibă grijă de ea.

În prima epistolă către tânărul său ucenic Timotei, Pavel vorbește chiar mai explicit cu privire la Biserică, descriind-o ca fiind posesiunea lui Dumnezeu:

„Îți scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:14-15.)

Observați din nou cât de categoric este Pavel atunci când îi cere lui Timotei să înțeleagă atât adevărul și aplicația faptului că Dumnezeu este stăpân peste Biserică. Într-o modalitate tipic evreiască, el folosește repetiția pentru a insista asupra ideii sale – anume că Biserica este „casa lui Dumne-

---

⁴⁴ 1 Petru 1:18-19 – „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu *sângele* scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”.

zeu”, „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului”. În aceste trei descrieri se găsește suficient de multă înțelepciune revelată așa încât, dacă este luată în considerare de către marea majoritate a slujitorilor din comunitatea evanghelică, ar vindeca mare parte a bolilor de care suferă Biserica astăzi. Din acest motiv, ne va fi de folos să aruncăm o privire mai îndeaproape asupra lor.

Descrierea Bisericii ca fiind „casa lui Dumnezeu” denotă nu doar cine este proprietarul, ci și dragostea dintre soți, dragostea părintească și cea familială. Dumnezeu iubeste Biserica în calitate de mireasă a Lui, copii ai Lui și familia Lui. Marele adevăr pe care slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să și-l însușească din această expresie atribuită Bisericii este că ea este casa lui *Dumnezeu* și, în consecință, ea trebuie administrată după regulile lui *Dumnezeu*.

Descrierea făcută acesteia ca fiind „Biserica Dumnezeului celui viu” trasează un contrast puternic între Biserică și templele păgâne din orașul Efes, unde se găseau înmormântați nenumărați dumnezei falși.⁴⁵ Această descriere adaugă din plin solemnitatea Vechiului Testament la perspectiva noastră cu privire la relația dintre Dumnezeu și Biserică. Biserica aparține lui „Dumnezeu cu adevărat; este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. Pământul tremură de mânia Lui, și neamurile nu pot să sufere urgia Lui” (Ieremia 10:10).

---

⁴⁵ Expresia „Dumnezeul cel viu” este folosită adesea în Vechiul Testament în contrast cu idoli falși ai Neamurilor (Ieremia 10).

Nu trebuie să ne jucăm cu Dumnezeu (1 Samuel 17:26, 36) sau să Îl batjocorim (2 Împărați 19:4, 16; Isaia 37:4, 17), cum procedau vrăjmașii păgâni, așa cum au aflat foarte repede Goliat și Sanherib. Fiind poporul Lui, nu suntem chemați să facem ce considerăm noi că este bine, în relația cu El și Biserica Lui, așa cum au procedat Nadab și Abihu (Levitic 10:1-3) și chiar „bunul” Uza (2 Samuel 6:6-11), care au descoperit cum stau lucrurile plătind un preț mare. Dacă Dumnezeu a demonstrat un zel atât de mare și o gelozie protectoare pentru un cort și un chivot stropit cu sângele boilor și al țăpilor (Evrei 10:4), cu cât mai mare trebuie să fie zelul și gelozia care El le are pentru Biserica răscumpărată cu sângele Lui! Da, expresia „Biserica Dumnezeului celui viu” ar trebui să producă în orice slujitor cu discernământ o limbă atentă și o mână care să tremure de frica lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, un magnat bine-cunoscut și om de succes în afaceri a renunțat la orice relație cu Dumnezeul creștin datorită afirmației biblice că El este gelos. Pentru a ilustra aroganța și lipsa de rațiune a acestui magnat, imaginați-vă că un proaspăt angajat ar intra în principalul birou al firmei și ar începe să reorganizeze totul. Ar fi oare încântat acest magnat? Ar opri cu mare indignare toată operațiunea? Ar avea dreptate dacă ar proceda astfel? Cum îndrăznește acest angajat, care n-a fost cu nimic implicat la fondarea companiei, care n-a făcut niciun fel de investiție și nu și-a dus nicio contribuție, cum îndrăznește să fie atât de îndrăz-

neț, nerușinat și obraznic? Acțiunile angajatului cu siguranță că ar fi confruntate cu demiterea imediată și furioasă. În lumina acestei simple ilustrații, n-ar trebui oare ca Dumnezeu cel viu și adevărat să fie gelos pentru ceea ce El a creat și susține zi de zi? N-ar trebui El să fie cu atât mai gelos pentru Biserica pe care a răscumpărat-o cu sângele Fiului Său și pe care a rânduit-o să illustreze gloria Lui? Cum îndrăznește vreunul dintre slujitorii Lui – indiferent cât de mare și împlinit ar fi, și ce daruri ar avea – să fie atât de mândru, nerușinat și obraznic încât să își imagineze că are dreptul să re-deseneze și să reprojeteze Biserica după opinia lui și după poftetele unei societăți decăzută, saturată de sine și ticălos de superficială? Un astfel de slujitor cu siguranță că va fi confruntat cu o demitere imediată și furioasă înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu! Poate că cel mai nebunesc și mai arogant păcat al slujitorilor lui Dumnezeu constă din a face ceea ce consideră ei că este drept. Este un lucru strict interzis ca un creștin, la nivel individual, să trăiască în afara poruncilor directe ale Scripturii, iar cei care ignoră acest lucru o fac cu prețul pierzării lor. Cu cât mai mare trebuie să fie nelegiuirea când slujitorii lui Dumnezeu, niște simpli ispravnici, își arogă rolul de dirija mireasa și copiii lui Dumnezeu prin modalități în care n-au nicio autoritate să procedeze?

În final, descrierea făcută Bisericii ca fiind „stâlpul și temelie adevărului” ne reamintește de faptul că Biserica „susține și sprijină adevărul înaintea lumii, propovăduind

adevărul în opoziție cu toate atacurile îndreptate împotriva acestuia”.⁴⁶

În comentariul său pe tema acestei expresii, Calvin scria: „ea este denumită «stâlpul adevărului» pentru că slujirea de administrare a doctrinei, pe care Dumnezeu a pus-o în mâinile ei [bisericii], este singurul instrument de păstrare a adevărului, așa încât acesta să nu piară dinaintea ochilor oamenilor”.⁴⁷ Există un motiv pentru care Biserica trebuie să fie atât de reținută față de modernizare, remodelare sau re-proiectare. Acest lucru se datorează faptului că ea este întemeiată pe adevărul neschimbător al lui Dumnezeu și faptului că ține de datoria ei să păstreze acest adevăr înaintea lumii ca fiind adevărul absolut, care nu se schimbă în funcție de toanele oamenilor sau în funcție de dorințele mereu schimbătoare ale omului decăzut și ale societății continuu în transformare. În ceea ce privește atitudinea papistașilor din vremea lui, Calvin scria:

„Ei nu consideră că adevărul lui Dumnezeu este păstrat prin predicarea curată a Evangheliei sau că susținerea lui nu depinde de abilitățile și înțelepciunea oamenilor, și nu cred că el stă așezat pe ceea ce este cu mult mai înalt, adică pe Cuvântul lui Dumnezeu.”⁴⁸

Ar putea oare ca această nelegiuire pe care Calvin o atribuie papistașilor să nu fie îndreptată și către mulți slujitori

---

⁴⁶ D. Edmond Hiebert, *Everyman's Bible Commentary*, p. 73.

⁴⁷ *Calvin's Commentaries*, Vol. 21, 1 Timothy, p. 90.

⁴⁸ *Calvin's Commentaries*, Vol. 21, 1 Timothy, p. 91.

evangelici, chiar unii dintre cei ce fac parte din tabăra reformată? Trăim într-o vreme inundată de pragmatism și de iscusința oamenilor. Multe dintre cărțile ce tratează tema plantării de biserică și care se vând pe piața de carte creștină au de-a face cu strategii istețe, dar care sunt împrumutate fățiș și fără rușine din lumea seculară. Alții se folosesc de o mulțime de pasaje scripturale, scoțându-le din context pentru a valida o strategie ce este străină de adevărul și spiritul Scripturilor. Alții sunt întemeiați pe principiile unor lideri extrem de iscusiți, care, folosindu-se de ele, au fost în măsură să dea naștere unor mega-biserici în doar câțiva ani. Mai mult, ei promit că, folosind același principiu și aplicând aceleași formule, vom ajunge la aceleași rezultate.

Alții au hotărât că, dacă lumea nu dorește să se apropie de Biserică, atunci soluția este ca Biserica să se apropie de lume. Închinarea este înlocuită cu distracția, taina evlaviei este înlocuită cu împlinirea de sine, iar evlavia este denunțată ca fiind un rău al puritanilor. Biserica nu mai este contrastantă cu lumea, așa cum era în cazul lui Bunyan, cu târgul deșertăciunilor, ci ea este în competiție cu aceasta! În final, cea mai periculoasă invenție – și una care se pare că îi atrage ca într-un uragan pe mulți dintre frații reformați – are de-a face cu prezentarea Bisericii înaintea lumii nu ca fiind stâlpul și temelia adevărului, ci ca locul intelectualismului, culturii și vremurilor la modă. În astfel de cazuri, se pierde caracterul scandalos al Evangheliei, libertatea se transformă în nelegiuire, și se pierde multă vreme încercând să convingem

lumea de faptul că nu suntem ignoranți, nesofisticați și nepăsători de moda vremurilor, așa cum gândește lumea că suntem. În final, lumea rămâne tot la părerile ei, iar noi arătam ca niște proști!

Fraților, Biserica este mireasa lui Isus Hristos, și ea este prețioasă pentru El. El ne-a dat învățături clare în Scripturi cu privire la felul în care ea trebuie călăuzită și prezentată înaintea lumii. Cât de periculos trebuie să fie să neglijăm învățătura Lui infailibilă în favoarea invențiilor noastre istețe. Imaginați-vă dacă un rege important are o mireasă care îi este prețioasă, mai presus de toată împărăția lui, și, înainte de a pleca într-o călătorie lungă, o încredințează în mâna îngrijitorului lui. Ce onoare, și totuși ce responsabilitate înfricoșătoare! La finalul călătoriei, regele se întoarce și descoperă că acel îngrijitor i-a ignorat instrucțiunile și le-a înlocuit cu schemele lui șirete. În timp ce regele era departe, îngrijitorul a observat că oamenii se îndepărtau tot mai mult de loialitatea lor față de el și față de poruncile lui. Ei nu mai erau îndrăgostiți de regină, căci li se părea că este învechită, neinteresantă și mult prea prudentă. Astfel, îngrijitorul a convins-o să-și dezbrace haina cea simplă și albă, și să o înlocuiască cu alte haine, care să o facă mai atractivă pentru oamenii din acele zile. El i-a dezlegat părul și i-a pictat fața cu cele mai exagerate culori. A învățat-o cum să umble, cum să vorbească și cum să-i distreze pe oameni așa încât să îi atragă până și pe cei mai ticăloși din mulțime, după care a afișat-o înaintea altora ca pe-o momeală. Care va fi răsplata

pe care acest îngrijitor viclean o va primi când regele se va întoarce? Mânia regelui împotriva acestuia va fi dincolo de putința de a fi descrisă, și răzbunarea lui va fi peste măsură de mare!

Mă tem că aceasta va fi soarta multor păstori pe care Dumnezeu i-a pus să se îngrijească de mireasa Lui. Prin contrast cu credinciosul Hegai, care s-a îngrijit de Estera (Estera 2:8-9, 15), ei nu s-au străduit să o facă atractivă pentru Soțul și Împăratul ei, ci pentru mulțimile de necredincioși. De-a lungul ultimilor zeci de ani, am văzut cum niște oameni nebuni, neînsemnați, au neglijat învățătura clară legată de felul cum cea mai prețioasă mireasă a lui Hristos trebuie îmbrăcată, călăuzită și prezentată înaintea lumii.

Pe măsură ce societatea a devenit din ce în ce mai stricată, oameni care ar fi trebuit să știe mai bine cum să procedeze au căutat de fapt să coafeze mireasa lui Hristos în așa fel încât ea să devină atractivă pentru oamenii carnali și, astfel, au încercat să îi momească înapoi la Dumnezeu cu o mireasă care să fie mai pe placul lor. Nu ateul, nici criminalul sau prostituata sunt cei care trebuie să se teamă cel mai mult de această zi finală a judecății, ci păstorii care, asemenea unor animale fără rațiune (Iuda 10), fără frică de Domnul, au îmbrăcat-o pe mireasa lui Dumnezeu în haine carnale așa încât să fie atractivă pentru cei neregenerați.

În lumina tuturor acestor lucruri, ne-ar fi util să luăm aminte la cuvintele marelui reformator John Calvin, legate

de învățătura dată lui Timotei de către Pavel, în 1 Timotei 3:15:

„Prin a pune înaintea păstorilor caracterul deosebit al acestei slujiri, fără îndoială că el a avut în intenție să le reamintească cu ce fidelitate, sânguință și reverență ar trebui să se achite ei de această datorie. Cât de înfricoșătoare este răzbunarea care îi așteaptă dacă, prin vina lor, acel adevăr care este imaginea gloriei divine, lumina lumii și mântuirea oamenilor, va ajunge să fie aruncat la pământ! Acest lucru ar trebui fără îndoială să îi facă pe păstori să tremure continuu, nu să îi deposeze de toată energia, ci să îi îndemne la o vigilență tot mai mare.”⁴⁹

CĂLĂUZA INFALIBILĂ A BISERICII LOCALE

După ce am stabilit chestiunea legată de proprietate, putem acum să ne îndreptăm atenția către felul în care trebuie călăuzită Biserica lui Hristos. Observați din nou limba-jul atent pe care Pavel îl folosește în adresarea lui către Timotei, din 1 Timotei 3:14. În cele câteva cuvinte ale acestui pasaj se găsește întreaga doctrină care vorbește despre felul în care slujitorii lui Hristos trebuie să îngrijească de Biserică, dar care, din nefericire, este adesea ignorat, cu un preț deosebit de mare:

„Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15).

---

⁴⁹ *Calvin's Commentaries*, Vol.21, I Timothy, p. 90.

Cuvântul „a purta” vine din termenul grecesc *anastrepho*, care are sensul literal de „a întoarce” și, prin implicit, de „a fi preocupat” sau de „a te comporta”. Absența unui pronume în textul original face dificil să stabilim dacă Pavel se referă la comportamentul lui Timotei sau la comportamentul credincioșilor în general, dar, așa cum arăta D. Edmond Hiebert: „nu are mare importanță acest lucru, întrucât purtarea sau maniera de a trăi a lui Timotei, în învățăturile pe care trebuia să le aducă, avea ca scop să afecteze comportamentul bisericii”.⁵⁰ Ce gând absolut serios și chiar înfricoșător pentru orice slujitor cu discernământ! Biserica locală, într-o anumită măsură, își va asuma pentru sine învățătura, caracterul și evlavia slujitorilor ei – spre bine sau spre rău. Slujitorul care tânjește să aibă o influență tot mai mare asupra bisericii locale și asupra Bisericii, în general, prin mass-media, conferințe și alte astfel de lucruri, nu înțelege ce doarește. Dacă este să folosim cuvintele lui Isus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:48). Ar trebui să ne rugăm ca influența noastră asupra Bisericii să crească doar în măsura în care creștem în frica de Domnul și în supunere față de ceea ce scrie în Cuvântul Lui. Haideți să nu lăsăm să existe zdrențe soioase ale firii pământești în trupurile noastre și nimic din istețimea omenească pe buzele noastre, căci, fiind slujitori, vom avea influență și vom fi chemați să dăm socoteală înaintea tronului Dumnezeului celui viu cu privire la

---

⁵⁰ D. Edmond Hiebert, *Everyman's Bible Commentary*, p. 72.

felul în care ne-am îngrijit de posesiunea Lui cea mai prețioasă!

Atunci cum putem ști cum să ne purtăm în grija noastră față de casa lui Dumnezeu? Doar prin ceea ce scrie în Cuvântul Lui. Doar sub călăuzirea infailibilă a *sola Scriptura*. Pavel îi scrie lui Timotei: „îți scriu ... ca să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu”. De aceea, cu cât mai mult ne supunem noi față de ceea ce este scris, cu atât mai curate vor fi conștiințele noastre și cu atât mai multă încredere vom avea. Tot așa, cu cât ne vom îndepărta mai mult de poruncile directe ale Scripturii și vom depinde mai mult de invențiile noastre, cu atât ne vom expune mai mult reproșurilor lui Hristos.

În perioada în care am fost misionar în Peru, m-am aflat adeseori în locuri periculoase și în primejdii în junglă, în mijlocul orașelor și chiar în mijlocul unui sângeros război civil. Am supraviețuit tuturor acestor lucruri, dar nu prin istețimea sau expertiza mea, căci crescusem ca un băiat de la țară, pe câmpiile din Illinois. Nu eram un înțelept în lucrurile lumii, nu știam nimic despre lumea orașelor, și nu fusesem pregătit nici militar și nici pentru supraviețuire, așa încât să mă pot descurca de unul singur. Așadar, cum am supraviețuit? Am supraviețuit concluzionând că nu știam nimic și depinzând total de alții, supunându-mă fraților mei peruvieni care erau născuți în junglă, fuseseră crescuți în oraș sau erau experimentați în supraviețuire. Mulți oameni

au astăzi o gândire eronată, crezând că supunerea față de autoritate aduce limitări și chiar robie, dar eu am descoperit că tocmai opusul este adevărat. Supunerea față de autoritate mi-a permis să merg în anumite locuri, să fac lucruri și să supraviețuiesc unor greutăți care, altfel, mi-ar fi fost imposibile.

Atât de mulți lideri creștini par să creadă în zilele noastre că a abandona complet încrederea în firea pământească și a ne bizui total pe ceea ce scrie în Cuvânt ar limita în mod sever abilitatea Bisericii de a avea impact asupra lumii, dar nu există ceva mai neadevărat! Cu cât ne eliberăm mai mult de brațul firii pământești, cu atât mai mult vom vedea puterea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult vom avea impact asupra acestei lumi, prin adevăr. Mai mult, cu cât vom abandona mai mult istețimea noastră și ne vom încrede doar în ceea ce este scris, cu atât este mai posibil să fim mântuiți nu doar noi, ci și alții. Așa îi scria Pavel lui Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16). În ceea ce privește îndemnul adresat de Pavel lui Timotei cu privire la purtarea lui în casa lui Dumnezeu, Calvin scria:

„Prin acest fel de exprimare, el laudă greutatea și demnitatea acestei slujiri, întrucât păstorii pot fi priviți ca niște ispravnici, cărora Dumnezeu le-a încredințat guvernarea casei Lui. Dacă vreo persoană ar primi în grijă administrarea unei case mari, acea persoană se va strădui zi și

noapte cu multă sârguință și zel, așa încât nimic să nu funcționeze greșit prin neglijența lui, prin ignoranță sau nepăsare. Dacă un astfel de comportament se întâmplă în afacerile dintre oameni, cu cât mai mult ar trebui să ne purtăm în felul acesta înaintea lui Dumnezeu?”⁵¹

Având în vedere ceea ce am scris până aici, unii pot crede că am exagerat în ce privește atenția lui Dumnezeu și judecata viitoare a slujitorului și a isprăvniciei lui, sau că am promovat o frică nesănătoasă de judecată. Unii pot susține că am fost prea simplist gândindu-mă că tot ceea ce avem nevoie pentru călăuzirea Bisericii se găsește în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Alții pot presupune că n-am oferit suficientă recunoaștere harului comun al lui Dumnezeu, care îi face pe slujitori capabili să aplice ceea ce este scris sau să gândească dincolo de el, pentru a adapta creștinismul la această epocă nouă. Totuși, aș vrea să vă reamintesc două adevăruri neschimbătoare, a căror interpretare nu poate fi dezbătută. Primul este că noi vom fi judecați și, pentru unii slujitori, această judecată va conduce la pierderea a tot ceea ce au făcut în viață, cu excepția sufletelor lor. Cel de-al doilea adevăr este că singurul standard infailibil pe care trebuie să-l folosim pentru călăuzirea Bisericii este Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de el, și cu cât luăm sau adăugăm mai mult lui, cu atât mai puțină încredere putem avea că vom trece neafecțați de judecată.

---

⁵¹ *Calvin's Commentaries*, Vol. 21, 1 Timothy, p. 89.

Acest lucru este afirmat de către Pavel prin cuvintele din 1 Corinteni 3:11-15:

„Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.”

Fraților, citiți și recitiți acest text până când răsună adânc în inima și mintea voastră ca o trâmbiță. Citiți-l cu rugăciune. Citiți-l pe genunchii voștri. Strigați la Dumnezeu să vă dea priceperea și înțelepciunea de a aplica ceea ce înțelegeți prin felul în care vă îngrijiți de mireasa lui Hristos. Este mult mai posibil ca mulți dintre cei ce citesc acum aceste rânduri să sufere o pierdere mare dacă nu fac schimbări radicale înainte de a fi prea târziu.

De la vremea Reformei încoace, s-a dus o bătălie constantă între cei care susțin principiul regulativ și cei care susțin principiul normativ. Cel dintâi afirmă că doar acele elemente care sunt instituite prin porunci, prin exemple sau prin ceea ce poate fi dedus rațional din Scriptură sunt lucruri permise în închinare. Cei ce susțin cel de-al doilea principiu spune că orice lucru nu este interzis în Scriptură este, prin definiție, permis în închinare, atâta vreme cât contribuie la

pacea și unitatea bisericii. Scopul menționării acestor două principii nu este cel de a dezbate virtuțile sau relele acestora, ci pur și simplu de a afirma că, în lumina pasajelor biblice din 1 Timotei 3:14-15 și 1 Corinteni 3:11-15, ar trebui să fie clar că, cu cât suntem mai înclinați către principiul regulativ, cu atât mai încrezători putem fi că grija pe care o manifestăm față de Biserica lui Hristos este plăcută înaintea Lui.

Prin contrast, cu cât ne îndreptăm mai mult către principiul normativ, cu atât mai mult ne apropiem de a deschide o cutie a Pandorei în Biserică, eliberând astfel tot felul de pericole și așezând lucrările noastre împotriva voii lui Dumnezeu. Am văzut adesea făcându-se remarca, într-un ton de respingere, că până și cei ce susțin principiul regulativ manifestă diferențe de opinie cu privire la ce anume este permis cu adevărat în Scriptură.

Chiar dacă așa stau lucrurile uneori, este totuși mai bine să avem oameni care se străduiesc, și chiar dezbat, să descopere voia lui Dumnezeu revelată în Scriptură, decât ca aceștia să călăuzească Biserica neluând cu seriozitate în seamă ceea ce spune Scriptura. Cel mai deranjant lucru în această chestiune nu ține de faptul că ar fi existat o dezbatere între slujitori sinceri de-a lungul istoriei Bisericii, ci de faptul că mulți slujitori contemporani s-au îndepărtat atât de mult de *sola Scriptura*, încât sunt complet ignoranți cu privire la importanța dezbaterii sau o tratează ca având prea puțină importanță, fiind indiferenți.

RESPONSABILITATEA SLUJITORULUI FAȚĂ DE BISERICA LOCALĂ

De ce sunt slujitorii lui Dumnezeu atât de înclinați să se îndepărteze de poruncile directe ale Lui și să se călăuzească după propriile invenții? Îmi vin acum în minte patru motive principale. În primul rând, nu toți cei ce sunt dintre slujitorii lui Hristos sunt convertiți cu adevărat. Când ne uităm la curajul cu care mulți dintre ei neglijează Cuvântul lui Dumnezeu și la faptul că manifestă o lipsă evidentă de frică față de Domnul, nu poate exista decât o singură explicație – ei nu Îi aparțin lui Hristos. În al doilea rând, putem vedea ignoranță chiar și printre slujitorii convertiți cu privire la ceea ce Scripturile ne învață legat de caracterul slujitorului, devoțiunea lui și responsabilitățile lui în cadrul bisericii. Mulți dintre aceștia au fost educați în colegii biblice și seminarii teologice, care n-au făcut altceva decât să le dea puțină teologie, istorie a bisericii, discipline spirituale și ceva învățatură privitoare la lucrare, dar care au fost preocupate mai degrabă de principii pragmatice și strategii de creștere a bisericii. În al treilea rând, chiar și slujitorii sinceri și bine educați pot deveni atât de ocupați cu lucrurile mărunte încât să nu mai aibă decât puțin timp de petrecut înaintea lui Dumnezeu în Cuvântul Lui și în rugăciune. În final, mai există și chestiunea firii pământești. Calea lui Dumnezeu este dificil de urmat în firea pământească și, de aceea, ea caută întotdeauna un substitut pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este uimitor cât de multe ore poate dedica un slujitor planificării

strategice, organizării, programelor, căutării prin cărți pe tema conducerii bisericii și a ultimelor tactici despre cum să facă biserica relevantă secolului XXI. În tot acest timp, studiul Scripturii este cu totul abandonat, iar odăița rugăciunii este goală. Programele sunt mult mai ușoare decât pregătirea dureroasă a inimii și propovăduirea credincioasă a Cuvântului lui Dumnezeu. Strategiile sunt mult mai atractive decât orele în șir petrecute în rugăciunea de taină, nevăzută de nimeni, sau în rugăciunea comună a bisericii. O lucrare muzicală bine acordată, făcută cu profesioniști, poate să miște emoțiile participanților mult mai ușor pentru a obține o vizită autentică de la Dumnezeu și o revărsare a Duhului Sfânt. Așa cred ei.

Care sunt, așadar, îndatoririle noastre ca slujitori ai Bisericii lui Hristos? În primul rând, trebuie să scăpăm de activitățile extracuriculare ale lucrării – adică de tot ceea ce se etichetează drept lucrare creștină, dar nu este rânduit sau autorizat de Scriptură. Slujitorul are mai mult decât suficient de făcut în cadrul voii lui Dumnezeu, fără a fi necesar să adauge alte îndatoriri, care sunt în afara voii Lui. În al doilea rând, trebuie să ne dedicăm lucrurilor care ne sunt poruncite în Scripturi, conform cu prioritatea pe care Scriptura o conferă fiecărei porunci. Trebuie să ne concentrăm pe „ceea ce este scris”. Intuiția nu este suficientă pentru a ne călăuzi prin labirintul distracțiilor și pericolelor. Chiar dacă, prin harul comun, putem fi în măsură să evităm pericolele mai extravagante, cele mai subtile ne vor prinde cu garda jos.

Trebuie să ne amintim că slujitorii nu sunt cel mai adesea abătuți de pe cale prin lucruri ticăloase, ci prin lucruri bune, dar care nu sunt *cele mai bune*. Un exemplu minunat în acest sens se găsește în Faptele Apostolilor 6:2, 4. Când s-au confruntat cu nevoia văduvelor din biserică, apostolii au afirmat:

„Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese... Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului”.

Grija față de văduvele din biserică nu poate fi neglijată fără a atrage asupra noastră judecata lui Dumnezeu. Totuși, nu aceasta este cea mai mare nevoie din biserică, asupra căreia liderii bisericii să-și îndrepte atenția și să-și dedice timpul, ci rugăciunea și lucrarea Cuvântului. Slujitorii lui Hristos nu sunt în primul rând figuri carismatice, oameni care mișcă și zguduie lucrurile, sau inventatori de idei pricepute. Ei sunt ispravnici care fac doar ceea ce le-a poruncit Stăpânul lor și care, după ce au împlinit porunca, afirmă: „Suntem niște robi netrebnici; am făcut [doar] ce eram datori să facem” (Luca 17:10). Ei sunt niște bărbați ai lui Dumnezeu, care veghează zilnic la porțile Sale și în pragul casei Lui (Proverbe 8:34). Ei trăiesc pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L face cunoscut prin propovăduirea Cuvântului pe stradă, în casă, la amvon și înaintea împăraților. Asemenea lui Ezra, ei și-au pus inima să studieze Legea lui Dumnezeu și să o practice, apoi să învețe poruncile și rânduielile lui Israel (Ezra 7:10). Asemenea lui Levi, ei manifestă reverență față de Dumnezeu și sunt uimiți de Numele Lui. Învățătura

adevărată se găsește în gurile lor. Nelegiuirea nu poate fi găsită pe buzele lor. Ei umblă cu El în pace și neprihănire, și întorc spatele nelegiurii. Buzele lor păstrează cunoștința, iar oamenii caută învățatură din gura lor, căci ei sunt cu adevărat mesagerii Domnului oștirilor (Maleahi 2:4-7). Ei Îl urmează și Îl imită pe Dumnezeu „fiind o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12). Ei sunt lideri care caută să călăuzească Biserica și să o conducă către centrul vocii lui Dumnezeu, folosind doar mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru aceasta – *este scris!* Doar când aceste lucruri devin parte din ființa și lucrarea noastră, doar atunci vom fi cu adevărat urmași ai Reformei și moștenitori ai celor ce au propovăduit *sola Scriptura!*

3

.....

Sfințenia este relevantă

STEVEN J. LAWSON

În ultimele zeci de ani și-a făcut apariția o mișcare cunoscută ca „Noul Calvinism” sau, așa cum au denumit-o alții, mișcarea „Tânăr, Neliniștit și Reformat”. Aceasta este o mișcare care a captivat inimile a nenumărați creștini, tineri și bătrâni deopotrivă, îndreptându-se înapoi către adevărurile cardinale ale creștinismului biblic și, mai specific, către calvinismul istoric. Doctrinile esențiale ale harului suveran care erau cândva terenul teologic deosebit al Reformei din secolul al XVI-lea au fost din nou aduse la suprafață și au devenit înălțimile pe care s-a așezat această nouă mișcare de revigorare.

Sunt multe lucruri vrednice de laudă atunci când examinăm această mișcare. Vedem o întoarcere la cele cinci *sola* ale părinților noștri protestanți. Aceste afirmații curajoase,

creionate cândva de către reformatorul german Martin Luther (1483-1546), de către reformatorul din Geneva John Calvin (1509-1564), și de către mulți alții, includ *sola Scriptura*, *sola gratia*, *sola fide*, *solus Christus*, și *soli Deo gloria*. Reformatorii au predicat că orice credință doctrinară trebuie să fie zidită doar pe Scriptură, care susține că mântuirea este doar prin har, doar prin credință și doar în Hristos. Când aceste prime patru *sola* sunt ferm înrădăcinate, ele conduc inevitabil doar la gloria lui Dumnezeu. Aceste adevăruri fundamentale au fost redescoperite pe deplin de către Noul Calvinism și sunt propovăduite astăzi în mod fervent.

În plus, această mișcare din zilele noastre a afirmat cele cinci doctrine ale harului – *depravarea totală*, *alegerea necondiționată*, *ispășirea limitată*, *harul irezistibil* și *perseverența sfinților*. Aceste adevăruri biblice care prevalau cândva în timpul Reformei protestante au fost redescoperite astăzi și lansate în prima linie de către mișcarea „Tânăr, Neliniștit și Reformist”. Întoarcerea la autoritatea exclusivă a Scripturii a deschis calea către o ancorare inevitabilă în aceste doctrine calviniste istorice.

O mulțime de soldați – tineri predicatori, misionari, plantatori de biserici, profesori de seminar, învățători biblici și credincioși obișnuiți – au devenit trâmbețe obișnuite ale acestor adevăruri reformate. Fidelitatea lor față de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, dedicarea lor față de Evanghelia lui Isus Hristos și dorința lor evidentă după gloria lui Dumnezeu transformă generația prezentă de evanghelici,

peste tot în această lume. Odată cu tehnologia modernă, care ajută la răspândirea și proliferarea acestei învățături reformate, vedem că avem de-a face cu o perioadă fără precedent în istoria Bisericii.

Cu toate acestea, analizând atent această nouă mișcare de revigorare, trebuie să ne întrebăm pe noi înșine: A mers această mișcare suficient de profund pe cât ar trebui? Sunt prioritățile acestei mișcări acolo unde trebuie să fie ele? Au fost accentuate în mod adecvat toate doctrinele biblice? Răspunsurile pe care le oferim la aceste întrebări sunt critice, pentru că ele vor creiona traiectoria pe termen lung a acestei influente mișcări evanghelice. Eu nu scriu aceste rânduri ca un observator exterior și critic al acestei mișcări. În 2008, când a apărut cartea lui Collin Hansen, *Young, Restless, and Reformed*, am fost și eu inclus în prezentarea pe care el a fost făcut-o acestei mișcări de revigorare teologică. De aceea, scriu ca unul care a fost identificat cu această mișcare și care a plătit un preț enorm, la nivel personal, predicând aceste doctrine calviniste. Pe scurt, mi-am pus pielea în joc.

În mijlocul acestui val tot mai crescând al revigorării calvinismului, eu văd un anume adevăr care are nevoie de atenția noastră specială. Mă refer la *doctrina sfințirii*, sau umblarea după sfințenie personală. În timp ce au fost redescoperite și accentuate foarte mult doctrine precum alegerea necondiționată, predestinarea absolută și justificarea prin credință, există totuși unele deficiențe legate de înțelegerea

pe care această mișcare o are cu privire la felul în care se trăiește viața creștină. Totuși, Scriptura nu vorbește în termeni nesiguri. În fapt, există mai multă învățătură în Scriptură despre cum se cere omului trăiască viața creștină decât despre cum să devină creștin.

Cât de important este să tratăm corect acest subiect al sfințirii? Răspunsul este că această doctrină este critică. Mai înainte de orice, Dumnezeu este mai preocupat de ceea ce El face *în* noi decât de ceea ce face *prin* noi. El este preocupat în mod fundamental de sfințenia și evlavia noastră mai mult decât este preocupat de darurile noastre. El este mai întâi interesat de spiritualitatea noastră și abia apoi de productivitatea noastră. Altfel spus, Dumnezeu este concentrat în principal pe profunzimea maturității noastre și abia apoi de anvergura lucrării noastre. În aceasta stă importanța subiectului de față.

O PASIUNE SFÂNTĂ PENTRU DUMNEZEU

Acestea fiind spuse, ființa noastră interioară trebuie să fie dirijată de dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a-L urma pe Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Fiecare creștin trebuie să-și cultive propria viață spirituală înaintea lui Dumnezeu pentru a-I aduce astfel glorie.

Această umblare după sfințenie este în mod precis ceea ce Pavel, apostolul, a tratat ca subiect prioritar înaintea lui Timotei, copilul său în credință, când i-a scris - „caută să fii

evlavios”⁵² (1 Timotei 4:7). Fiecare creștin este chemat să se disciplineze pe sine cu scopul de a fi mai evlavios. Trebuie să ne luptăm pentru a ne păzi mințile curate prin a le îndrepta către lucrurile de sus (Coloseni 3:2). Trebuie să ne împotrivim fiecărei săgeți arzătoare a celui rău ca să ne putem păstra inimile curate (Efeseni 6:16). Trebuie să ne înfrânăm trupurile (1 Corinteni 9:27) dacă vrem să ne păzim sufletele nepătate de poftele firii pământești (1 Petru 2:11). Trebuie să fim „un instrument curat în mâna lui Dumnezeu”, așa cum spunea tânărul predicator scoțian Robert Murray M’Cheyne (1813–1843). Altfel spus, trebuie să fim un topor ascuțit pentru bătălie, care este menținut în bună stare pentru a fi potrivit să fie folosit de către Stăpânul nostru.

PRIORITATEA SFINȚENIEI PERSONALE

Când apostolul Petru a transmis prima sa epistolă către credincioșii răsfirați pe o arie geografică largă, el a început prin a-i chema să caute sfințenia personală în viețile lor zilnice. După salutul și binecuvântarea de început, el tratează imediat problema evlaviei personale. El procedează astfel pentru că subiectul lui este de o importanță maximă. Iată ce îi îndeamnă Petru:

„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe care le aveți altădată, când erăți

---

⁵² are sensul de disciplinare sau sârguință în evlavie, n.tr.

în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:13-16).

Ceea ce apostolul le scrie acestor credincioși persecutați subliniază prioritatea sfințeniei personale. Este extrem de important să vedem legătura apropiată și inseparabilă dintre alegere (1 Petru 1:1-2), regenerare (1 Petru 1:3) și sfințire (1 Petru 1:2, 13-16). Dumnezeu ne-a ales și a făcut să fim născuți din nou pentru a ne transforma după chipul lui Isus Hristos. Este crucial să înțelegem felul cum acest plan veșnic afectează tot ceea ce noi suntem și facem.

Percepția mea este că, în Noul Calvinism, există destui credincioși care nu se simt foarte confortabil cu această idee de sfințenie. Poate că ea sună prea puritan pentru gusturile noastre moderne.

Unii au etichetat rapid orice învățătură pe tema sfințeniei ca și cum ar fi legalistă. Legalismul separă legea lui Dumnezeu de harul Lui. Când izolăm harul divin de legea divină, noi ratăm să observăm dragostea infinită a lui Dumnezeu care stă în spatele poruncilor pe care El le formulează. Când are loc acest divorț nebiblic, noi percepem poruncile Lui ca fiind împovărătoare, prea grele ca să le putem împlini. În multe situații, cancerul legalismului să răspândește mai departe și adaugă porunci suplimentare, omenești, la trăirea creștină, lucruri care trec dincolo de Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

În consecință, există credincioși bine intenționați în această mișcare a Noului Calvinism, care reacționează exagerat și care duc pendulul la cealaltă extremă. Ei accentuează libertatea vieții creștine separat de ascultarea față de Scriptură. În anumite cazuri, acest lucru a condus la un abuz al libertăților creștine.

Pe măsură ce începem să explorăm subiectul sfințeniei personale, vreau să aruncăm o privire asupra unui pasaj cheie din partea introductivă a primei epistole a lui Petru.

Aș vrea să investigăm mai mult mesajul din 1 Petru 1:13-16 și să vedem ce anume ne cere.

O MINTE HOTĂRÂTĂ

În primul rând, apostolul Pavel tratează importanța gândirii creștine. El spune, „încingeți-vă coapsele minții”⁵³ (13). Literal, „a pregăti” (*anazonnumi*) are sensul de „a încinge”. Se referă la strângerea robei curgătoare pe lângă trup așa încât ea să nu împiedice mișcarea pe care omul o face în vederea acțiunii lui. Dacă cineva dorea să se miște rapid, el trebuia să apuce colțurile hainei, așa încât, ridicându-le, să nu existe nimic care să-l împiedice în pașii pe care avea să îi facă. Pentru aceasta, el avea o curea lată din piele, pe care o strângea în jurul trupului, și care ridica aceste colțuri ale hainei. Metaforic, această imagine prezintă o chemare adresată

---

⁵³ Are sensul de pregătire a minții pentru a acționa – n.tr.

fiecărui creștin, la nivel individual, să fie pregătit pentru acțiune în viața lui zilnică. Petru spune, cu alte cuvinte: „strângeți-vă gândirea și concentrația. Disciplinați-vă gândurile. Nu vă lăsați atrași de credințe greșite. Nu permiteți niciunui gând rătăcitor să se amestece peste învățătura sănătoasă. Toată gândirea voastră trebuie să fie concentrată și înche-gată, izvorând din adevăr.”

Verbul *a pregăti* este conjugat aici la modul imperativ, având sensul unei porunci plină de autoritate. Toți credincioșii trebuie să asculte de această poruncă. Mai mult, el este prezentat la timpul prezent, indicând faptul că noi trebuie să ne păstrăm întotdeauna gândirea ferm atașată de adevăr. Mai mult, termenul este la plural, arătând că avem de-a face cu responsabilitatea tuturor credincioșilor. Procedând astfel, responsabilitatea și bucuria noastră trebuie să fie păzirea acestei porunci. Chiar dacă regenerarea este monergistă, implicând un singur agent, adică Dumnezeu Însuși, sfințirea este sinergistă, implicând doi agenți – Dumnezeu și omul. Acest fapt subliniază că este responsabilitatea noastră de a asculta de această porunca apostolică.

Apostolul Pavel folosește aceeași imagine a pregătirii minții atunci când tratează chestiunea războiului spiritual în care se regăsesc credincioșii. El începe făcând aceeași subliniere: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul” (Efeseni 6:14). În această analogie, primul lucru pe care un soldat roman îl făcea înainte de a se îndrepta către bătălie era să își încingă roba cu centura așa încât, odată intrat în

bătălie, să nu fie împiedicat de nimic. Când își încingea roba, el indica prin acest gest că era gata să se avânte în luptă. Eșecul de a face asta însemna că era o țintă ușoară. Încingerea minții cuiva cu adevărul înseamnă să cunoască și să înțeleagă adevărurile esențiale ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu trebuie să existe în cel creștin o minte rătăcitoare, neatașată Scripturilor.

Bătălia pentru sfințenia personală începe cu bătălia dusă pentru gândirea creștină. Orice aspect al trăirii unei vieți sfinte începe cu o gândire sănătoasă. Solomon scria: „așa cum gândește omul în sinea lui, așa este el” (Proverbe 23:7, trad. lit. KJV). Cu alte cuvinte, ceea ce un om gândește constituie izvorul din care decurge întreaga lui viață. Biblia plasează gândirea înnoită ca prima prioritate în trăirea sfântă. Sfințirea ne cere să fim transformați „prin înnoirea minții noastre” (Romani 12:2). Noi suntem chemați „să ne înnoim în duhul minții noastre” (cf. Efeseni 4:23). Toată creșterea în har începe cu a avea o minte care este saturată cu adevăr.

SATURAȚI DE SCRIPTURĂ

În Noul Calvinism există un accent restaurat pe autoritatea singulară și suficientă a Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru este destul de clar și trebuie admirat. Există o dragoste pătrunzătoare pentru Scriptură în această nouă generație de credincioși reformați, care doresc să Îl vadă pe Dumnezeu preamărit în toate lucrurile. Totuși, în cazul unora, se poate observa o concentrare exagerată pe pasajele

care tratează bucuria, fericirea, gloria și libertatea creștină, în detrimentul acelor care vorbesc despre Lege, mânie, disciplină spirituală și mustrare divină. În cazul altora, se vede o tendință de a aborda Scriptura neglijând afirmațiile dificile ale lui Hristos. Dacă vrem ca sfințenia personală să fie cultivată în plinătatea ei, trebuie să facem ca întregul sfat al lui Dumnezeu să fie absorbit în gândirea noastră.

În acest aspect, Martin Luther a căutat să fie un studios înflăcărat al întregii Biblii. În studiul său personal, el a citit Scripturile din scoarță în scoarță în mod repetat. N-a omis nici o parte a ei. Niciun adevăr n-a scăpat netratat.

Luther scria: „Vreme de ani de zile am căutat să citesc Biblia de două ori pe an. Dacă aș asemena Biblia cu un copac mare și impunător, și toate cuvintele ei cu rămurelele acestuia, atunci aș putea spune că am încercat să ating toate aceste rămurele, dornic să cunosc ce se găsea acolo și ce aveau să îmi ofere”. Fiecare credincios care crește în har ar trebui să manifeste o astfel de atitudine față de Cuvântul lui Dumnezeu. Întregul mesaj al Scripturii trebuie să se înrădăcineze în mințile noastre, dacă vrem ca plinătatea adevărilor ei să ne călăuzească spre evlavie.

Charles H. Spurgeon (1834–1892) și-a exprimat aceeași dorință: „Este un lucru binecuvântat să ne hrănim din însăși sufletul Bibliei până când, în final, ajungem să vorbim în limbajul Bibliei, și până când însăși stilul de viață este mo-

delat după exemplele Scripturii, ba mai mult, până când în-
săși sufletul tău este parfumat de cuvintele Domnului”. Alt-
fel spus, fiecare creștin trebuie să fie saturat cu scopul întreg
al lui Dumnezeu pentru întreaga sa ființă.

Predicatorul englez D. Martyn Lloyd-Jones (1899–1981)
insistă asupra faptului că trebuie să existe o citire regulată,
devoțională a Scripturii, în întregimea ei:

„Citiți-vă Bibliile sistematic... Nu pot sublinia prea puter-
nic importanța vitală a citirii întregii Biblii... Apoi, după
ce ați făcut asta, puteți hotărî să parcurgeți o anumită
carte, folosindu-vă de comentarii sau de orice alte aju-
toare ar putea fi de folos. Citiți-o pentru că este hrana pe
care Dumnezeu v-o oferă pentru sufletele voastre, pentru
că este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este mijlocul
prin care ajungeți să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Citiți-o,
pentru că este pâinea vieții, mana oferită pentru hrana și
bunăstarea sufletelor voastre.”

Iată unde începe sfințenia creștină. Ea începe cu pregă-
tirea minților noastre pentru a acționa în evlavie personală.
Trebuie să ne păstrăm mințile libere de contaminarea aces-
tei lumi poluate. Trebuie să încingem coapsele minților
noastre cu întreg sfatul lui Dumnezeu. Nu trebuie să lăsăm
ca gândirea noastră să fie deconectată de la întreg adevărul
Scripturii. Nu putem lăsa neglijate anumite doctrine. Nu tre-
buie să lăsăm ca vreo credință lumească să se infiltreze în
mințile noastre. Trebuie să stăpânim întreg adevărul Scrip-
turii, și acest întreg adevăr trebuie să ne stăpânească.

UN DUH TREAZ

În al doilea rând, umblarea după sfințenie personală necesită un duh treaz. Petru continuă spunând „rămâneți treji” (13, lit. ESV). Cuvântul treaz (*nepho*) are sensul literal de „a fi liber de influența vinului”, de „a nu fi beat”. Figurativ, ideea este de a nu ajunge sub influența seducătoare a lumii, a firii pământești și a diavolului. În acest sens, noi trebuie să nu permitem niciunei influențe păcătoase să ne adoarmă simțurile spirituale. Nu trebuie să ne îmbătăm niciodată mental sau emoțional, să devenim instabili sau să ne pierdem controlul asupra gândirii. Toți cei ce Îl urmează pe Hristos trebuie să rămână treji în duhul lor. Trebuie să fim temperați și discreți în judecățile noastre. Trebuie să nu permitem niciunui lucru să facă așa încât să ne pierdem echilibrul spiritual atunci când vrem să umblăm într-o manieră vrednică de chemarea noastră.

Cu alte cuvinte, Petru spune: „Nu vă pierdeți claritatea gândirii. Nu permiteți seducțiilor și momelilor acestei lumi să vă facă să deveniți îmbătați spiritual și să vă pierdeți echilibrul moral. Nu lăsați ca ispitele acestei lumi să vă determine să încețoșați linia clară dintre bine și rău”. Asta înseamnă să fim treji în trăirea noastră creștină. Să fim serioși cu privire la umblarea noastră în sfințenie. Să fim reverenți față de Dumnezeu și plini de uimire în admirația noastră pentru El. Cu toate acestea, în anumite grupuri se pare că nu există această stare de trezire și claritate. A fi relaxați în închinare pare să devină o virtute mai mare decât a fi reverenți.

Mulți dintre cei ce fac parte din această mișcare cred că trebuie să adopte o înfățișare lumească pentru a-i atrage pe cei din lume către Evanghelie. Adesea, cu aceasta vine și o apropiere superficială de Dumnezeu. Ajungem să trăim într-o încercare intenționată de a ne așeza liniștiți în prezența lui Dumnezeu. A fi isteț în predicare este prețuit mai mult decât a avea greutate din Cuvânt. Eu cred că poate fi demonstrat că această gândire superficială despre Dumnezeu a condus la noua închinare superficială înaintea lui Dumnezeu. Mai mult, amvonul a devenit mai degrabă locul unui dialog decât al propovăduirii. O doză puternică de sobrietate în duh este un medicament foarte necesar în zilele noastre.

Acest nou ton în atitudinea noastră față de Dumnezeu supralicitează libertatea creștină și subestimează frica de Dumnezeu. Mulți susțin că nici măcar Cele 10 Porunci n-ar mai fi în vigoare astăzi. Unii concluzionează că aceste legi divine, scrise cu degetul lui Dumnezeu pe table de piatră, cu litere de foc, nu mai au niciun fel de influență asupra creștinului Noului Testament. Această abordare îi lasă pe credincioși cu o singură motivație a harului în viața creștină. Frica de Dumnezeu este legată de vremea Vechiului Testament. Acești oameni pretind că sfințenia personală nu este realizată printr-un set de reguli, porunci, sau listă de ce să faci și ce nu. Harul lui Dumnezeu se presupune că ne eliberează de orice fel de înfrânări legiferate în vreun fel.

Această gândire neechilibrată asupra libertății creștine i-a condus pe unii dintre cei ce fac parte din această mișcare

să se apropie într-un mod periculos de antinomianism. Acest fel de creștinism fără legi sau porunci îi determină pe unii să presupună că imperativele Scripturii nu sunt decât niște simple sugestii, niște lucruri opționale. Acest abuz al libertății creștine îndepărtează granițele protectoare, care Dumnezeu, în bunătatea Lui, le-a stabilit prin poruncile Sale. Când imperativele biblice sunt abandonate, calea îngustă nu mai are gardul ei de protecție. Rezultatul este cuantificat în eșecuri fatale nenumărate ale celor care ajung să își conducă viața către groapă sau către prăpastie.

A fi treaz și serios în duhul tău, în umblarea creștină, este un aspect critic pentru sfințenia personală. Uneori îi aud pe unii lideri creștini bine intenționați spunând „nu o lua prea în serios”. Acesta este un sfat rău. Textul nostru ne învață tocmai opusul. Dacă vrem să fim sfinți așa cum Dumnezeu este sfânt, *trebuie* să ne luăm viețile în serios. Această gândire necesită un duh treaz și serios. Scriptura ne cheamă să fim treji atunci când umblăm înaintea Domnului. Pavel ne sfătuiește: „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 7:1). Lucrurile par destul de simple: fără frică de Dumnezeu, nu există creștere în sfințenie. Da, este adevărat, dragostea față de Hristos ar trebui să fie ceea ce ne controlează (2 Corinteni 5:14), dar și frica de Dumnezeu trebuie să guverneze sufletul nostru. Noi trebuie să „cunoaștem frica de Domnul” (2 Corinteni 5:11). Uimirea noastră înaintea lui Dumnezeu trebuie să fie o forță care ne dirijează într-o viață de sfințenie.

O NĂDEJDE HOTĂRĂTĂ

În al treilea rând, Petru adaugă că această creștere a noastră în sfințenia personală necesită o nădejde hotărâtă cu privire la întoarcerea viitoare a lui Hristos. Apostolul afirmă: „puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos” (13). Verbul *a pune (elpizo)* are sensul de a avea o încredere stabilă cu privire la o realitate viitoare. Ideea nădejzii este folosită astăzi cu sensul unei vagi speranțe legată de viitor. De exemplu, noi spunem: „sper că nu va ploua astăzi”. Totuși, în Biblie, cuvântul *nădejde* are sensul unei certitudini bine înrădăcinată cu privire la ceva din viitor. Ea este o privire aruncată înainte, către un eveniment viitor, dar cu o încredere neclintită. Nădejdea biblică rămâne fermă până la capăt (*teleios*). În ciuda necurăției și imoralității din jurul nostru, Petru spune: „ațintiți-vă nădejdea către întoarcerea lui Hristos”. Această realitate viitoare ne ridică pe acele înălțimi unde trăim o viață deosebită, mai sfântă.

Apostolul Petru formulează această poruncă folosindu-se de un verb imperativ. Aceasta indică faptul că această poruncă vine cu o forță de obligativitate asupra noastră. Asemenea unui ofițer din armată, care le dă ordine soldaților lui, tot așa și apostolul ne poruncește să trăim în sfințenie. Această însărcinare plină de autoritate ne poruncește să ne ațintim nădejdea către întoarcerea lui Hristos. El pare să o formuleze ca pe o sugestie, dar ea este o perspectivă veșnică ce devine obligatorie. Această nădejde trebuie să fie ațintită

complet către întoarcerea Lui. Cu alte cuvinte, trebuie să primim în întregime către venirea Lui. N-ar trebui să existe elemente care să ne distragă în tânjirea noastră după apariția Lui viitoare. Petru spune că trebuie să rămânem înrădăcinați în această „nădejde binecuvântată” (Tit 2:13).

Această nădejde viitoare ne cere să fim ațintiți la „harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos”. Acest har care se apropie rapid include tot ceea ce va fi implicat în starea finală a mântuirii noastre, anume *glorificarea*. Aceasta este ultima etapă și împlinirea finală a scopurilor mântuitoare ale lui Dumnezeu în viețile noastre. Când Petru scrie despre faptul că acest har transformator va fi adus *vouă*, el se referă la faptul că acest har îi va fi aplicat fiecărui credincios, într-o manieră personală. Hristos va veni direct la fiecare credincios, într-o întâlnire față în față. Revenirea Lui va fi ca și cum fiecare creștin ar fi singurul individ pentru care vine Hristos. Această încheiere finală se va petrece la „descoperirea lui Isus Hristos”. Cuvântul *descoperire* (*apokalupsis*) are sensul unei dezveliri sau a unei arătări a ceea ce a fost ascuns. De asemenea, el poate însemna și *a dezveli* sau *a dezgoli* ceva. Descoperirea lui Hristos va însemna dezvăluirea lucrurilor care au fost anterior nevăzute pentru a putea fi aduse acum direct înaintea ochilor noștri. În prezent, Isus este nevăzut înaintea noastră (1 Petru 1:8) dar la întoarcerea Lui, El va fi arătat, iar noi vom privi la El cu ochi glorificați.

La apariția lui Hristos, noi vom fi ca El (1 Ioan 3:2). Acest lucru va necesita o transformare completă trupurilor noastre

păcătoase actuale. Toate poftele noastre senzuale și toate dorințele noastre ilegite vor fi permanent îndepărtate. Nu vom mai fi loviți de ambiții egoiste sau de gânduri păcătoase. Conflictul de o viață cu firea noastră pământească se va sfârși. Vom avea un duh glorificat într-un trup glorificat (Filipeni 3:20-21). Îl vom vedea pe Isus Hristos, dar nu așa cum era cândva, în starea Lui de umilință, ci Îl vom vedea așa cum este acum, în starea Lui înălțată, de glorie. Vom fi aduși la perfecțiune în sfințenie și vom intra în plinătatea bucuriei veșnice. Toate acestea și multe altele se găsesc incluse în acest har final, care ne va fi dat.

Trebuie să avem această așteptare încrezătoare ațintită către întoarcerea iminentă a lui Hristos. Foarte adesea vedem că atenția noastră este atrasă către preocupările prezente și către momelile acestei lumi. Niciunul dintre noi nu este imun în fața multelor nevoi ale vieții, care ne reorientează concentrarea și ne îndepărtează de El. Aceste elemente care ne pot distra pot avea un efect zdrobitor asupra creșterii noastre în sfințenie. Trebuie să rămânem concentrați pe întoarcerea în curând a lui Hristos.

Pentru mulți oameni de astăzi, întoarcerea lui Hristos poate fi un subiect neglijat. Dar de ce? Poate că este din cauza pozițiilor escatologice diferite care îi determină pe mulți să evite cu totul acest adevăr. Poate că asta se datorează faptului că John Calvin n-a scris niciodată un comentariu al cărții Apocalipsa. Poate că este un subiect complex. În acest va-

cuum, poate exista o subliniere exagerată pe îndreptarea privirilor înapoi către Reforma din secolul al XVI-lea. Drept rezultat, putem eşua în a privi înainte către întoarcerea lui Hristos. Pe cât de glorioasă a fost mişcarea protestantă, totuşi trebuie să fim conştienţi de faptul că întoarcerea lui Hristos va fi cu mult mai glorioasă. Diferitele perspective escatologice n-ar trebui să ne deturneze vreodată de la anticiparea înflăcărată a întoarcerii Domnului. Oriunde îşi face loc această lipsă a concentrării noastre, sfinţenia personală are de suferit. Dacă vrem să fim sfinţi, trebuie să privim înainte către întoarcerea Domnului nostru Isus Hristos. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţă, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).

Mai mult, unii se comportă ca şi cum ar fi nişte camere care doar acţionează ca un ecou pentru acea zicală veche: „Tot ce ai nevoie pentru sfinţire este să priveşti înapoi şi să crezi în justificarea ta”. Implicaţia acestei afirmaţii este că justificarea este suma şi substanţa sfinţirii. Totuşi, gândirea aceasta este prea simplistă.

Sfinţirea înseamnă cu mult mai mult decât să priveşti înapoi la justificarea ta. Da, justificarea este singura temelie a sfinţirii noastre. Orice lucrare de construcţie trebuie să fie zidită pe ea.

Totuşi, umblarea noastră după sfinţenie ne cere să privim şi înainte, către glorificarea noastră. La aceasta se referă şi aceasta ne învaţă apostolul Petru în versetul nostru.

Această privire înainte, tânjind după venirea lui Hristos, trebuie să facă parte din experiența noastră, dacă vrem să trăim în plinătatea puterii sfințitoare.

O VOINȚĂ SUPUSĂ

În al patrulea rând, apostolul Petru subliniază nevoia ca voința noastră să fie supusă lui Dumnezeu. El scrie: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință” (14). Acest verset se adresează cititorilor, denumindu-i „copii ascultători”, expresie care mai poate fi tradusă și prin „copii ai ascultării”. Prezumția de aici este că, dacă ești un copil al lui Dumnezeu, viața ta va fi marcată de ascultare. Cu alte cuvinte, trăsătura distinctivă a unui adevărat copil al lui Dumnezeu este o voință supusă în ascultare. Termenul „ascultător” (*hupakoe*) are sensul de „a asculta sub autoritatea cuiva”. Ideea transmisă este aceea că persoana caracterizată prin adjectivul „ascultător” este o persoană care ascultă sub autoritatea cuiva. Astăzi, noi le-am spune oamenilor să ne asculte. Spiritual vorbind, aceasta are sensul de a ne îndrepta atenția către ceea ce Dumnezeu spune în Cuvântul Său, cu scopul de a-L asculta. Acest lucru necesită menținerea unei atitudini smerite de supunere sub autoritatea Scripturii, cu o disponibilitate imediată de a păzi poruncile ei. Ascultarea izvorâtă din inimă este ceea ce face deosebire între un creștin adevărat și un om care doar se pretinde astfel.

Totuși, această accentuare a ascultării este văzută adesea astăzi ca un semn al legalismului. Orice subliniere făcută în ideea păzirii Cuvântului poate fi denigrată drept fariseism. Acești oameni spun că Dumnezeu dorește o relație, nu performanțe. Chiar dacă acest lucru este cu siguranță adevărat, roada unei astfel de relații va conduce întotdeauna la ascultare. Conform Scripturii, ascultarea este una dintre dovezile necesare ale oricărui credincios adevărat. Cu o claritate uimitoare, Isus a spus: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Dacă nu există ascultare, nu va exista mântuire. Nu cel ce doar pretinde că Îl mărturisește pe Hristos se va regăsi în Împărăția Lui. Dimpotrivă, cel care *împlinește* în mod activ voia lui Dumnezeu va intra în Împărăție. Pentru cel credincios, o astfel de ascultare nu este o povară, ci o încântare (1 Ioan 5:3).

În spectrul teologic mai larg, credința mântuitoare este inseparabil legată de ascultare. Apostolul Ioan scria: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede (orig. *ascultă de*) în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36, subl.). Vedem aici că ascultarea este ilustrată ca implicație obligatorie a credinței mântuitoare. De aceea, putem concluziona pe bună dreptate că, acolo unde există credință adevărată în Isus Hristos, va exista și un stil nou de viață în ascultare de El. În altă parte citim că „credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:17). Calvin spunea: „Doar credința mântuiește. Totuși, credința

care este singură nu va mântui”. Isus a devenit izvorul mântuirii veșnice față de toți cei care Îl ascultă. Vedem că aici este prezumată o viață continuă de ascultare. Acesta nu este legalism, ci creștinismul biblic.

Petru adaugă că trebuie să „nu vă lăsați târați în poftele, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință” (14). Acest lucru ne conduce înapoi la viața noastră de dinainte de convertire, când trăiam cândva într-o stare continuă de păcat. Aceste „pofte” anterioare privesc înapoi către dorințele păcătoase, către gândurile rele și către dorințele senzuale care dominau anterior viețile noastre. În acea vreme, noi trăiam în „necunoștință”, fără a avea parte de cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu. Totuși, acum, creștini fiind, trebuie să nu ne mai permitem să fim puși în matrița poftețelor noastre anterioare. Viața noastră nouă de ascultare se remarcă printr-o schimbare dramatică a felului de a trăi. De aceea, noi suntem acum chemați să rămânem pe cursul sfințeniei pe care ne găsim în prezent.

Fiecare pas făcut înainte, în umblarea în sfințenie, necesită un pas în ascultarea față de Dumnezeu. Neascultarea față de Cuvântul Lui este întotdeauna un pas înapoi. Uneori, acesta este denumit alunecare înapoi (engl. *backsliding*).

Un eșec în a păzi Cuvântul lui Dumnezeu nu va aduce cu el creștere spirituală. Orice marginalizare a ascultării personale produce o stagnare, dacă nu chiar un revers în evlavia personală. Oricâteori suntem convinși de neascultarea

noastră, trebuie să ne mărturisim imediat păcatul, cu o pocăință deplină. Calea pe care ne deplasăm înainte, în asemănarea noastră cu Hristos, este pavată cu ascultare.

UN TÂNĂR CALVINIST CARE A CĂUTAT SFINȚENIA

Robert Murray M'Cheyne, tânărul și zelosul păstor din Dundee, Scoția, a fost înflăcărat pentru Dumnezeu la vârsta de 29 de ani. El s-a dedicat lucrării lui Dumnezeu așa cum puțini oameni s-au consacrat unor scopuri sacre. Acest tânăr calvinist a spus înainte de a muri: „Cea mai mare nevoie a oamenilor mei este sfințenia mea”. M'Cheyne a înțeles că eficiența lucrării sale pastorale și de predicare a depins în largă măsură de sfințenia sa personală. El s-a văzut ca un instrument ales în mâinile unui Dumnezeu sfânt, un slujitor care trebuia să fie un instrument curat, dacă voia să fie folosit cu eficiență.

M'Cheyne îi scria unui alt păstor din vremea sa: „Cât de sânghinos este ofițerul de cavalerie care își ține sabia curată și ascuțită! El șterge orice pată de rugină cu cea mai mare grijă. Ține minte, tu ești sabia lui Dumnezeu, instrumentul Lui. Acest instrument va fi de succes în mare măsură potrivit cu puritatea și perfecțiunea lui”. Și a adăugat: „Dumnezeu nu binecuvântează atât de mult marile noastre talente pe cât binecuvântează asemănarea tot mai mare cu Isus. Un slujitor sfânt este o armă redutabilă în mâna lui Dumnezeu”. M'Cheyne a văzut pe bună dreptate că puterea lucrării sale era dependentă de puritatea vieții sale. M'Cheyne s-a rugat:

„Doamne, fă-mă pe cât de sfânt poate fi un păcătos iertat”. Mai mult, el a concluzionat: „Toată utilitatea ta depinde de acest lucru”.

Inima umblării lui după sfințenie trebuie să fie și pulsul puternic din interiorul nostru. Pasiunea lui pentru sfințenie trebuie să fie pasiunea care ne animă și pe noi. De-a lungul secolelor, creștinii care s-au dovedit cei mai influenți au înțeles că puterea lor spirituală a fost în mare măsură dependentă de curăția vieților lor. Nimic nu s-a schimbat până astăzi. Dumnezeu va umple un vas sfânt doar dacă acesta s-a golit de sine. Această subliniere a ascultării este una care trebuie redescoperită în zilele noastre. Una este să propovăduiești doctrinele harului, cele cinci *sola*, și toată grandoarea teologică ce însoțește teologia reformată, însă cu totul altceva este să le pui în practica zilnică, într-o viață de ascultare. Adevărul din mințile noastre trebuie să fie transferat în acțiunile mâinilor și picioarelor noastre. Aș vrea să te întreb: Cât de importantă este ascultarea pentru tine? Au fost transferate în viața ta doctrinele pe care pretinzi că le crezi? Au transformat ele în mod radical felul în care îți trăiești viața de zi cu zi? Dacă nu, ce este necesar să se corecteze pentru ca acest lucru să aibă loc în viața ta?

O VIAȚĂ SEPARATĂ

În final, Petru încheie această secțiune din epistola lui prin a face o chemare explicită la o viață separată. El scrie: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți

în toată purtarea voastră” (15). În această chemare urgentă, apostolul face apel la toți credincioșii să trăiască în conformitate cu sfințenia lui Dumnezeu. Sfințenia divină este atributul primordial care descrie natura lui Dumnezeu. Sfințenia este singurul atribut al lui Dumnezeu prezentat în Scriptură printr-o triplă repetiție. Serafimii care stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu strigă zi și noapte: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!” (Isaia 6:3). Această triplă afirmație se găsește și în Noul Testament (Apocalipsa 4:8). Prin această declarație repetată, sfințenia lui Dumnezeu este ridicată la un nivel superlativ. Cei ce se află în prezența imediată a lui Dumnezeu afirmă faptul că Dumnezeu este sfânt, mai sfânt, cel mai sfânt. Altfel spus, Dumnezeu este pur și simplu sfânt; El nu este mai sfânt decât alții, ci cea mai sfântă ființă din univers. Nimeni nu este asemenea lui Dumnezeu.

Ce înseamnă sfințenia lui Dumnezeu? Sensul primar al sfințeniei lui Dumnezeu ne vorbește despre faptul că El este separat sau pus deoparte față de toate lucrurile mâinilor Sale. Ea surprinde ideea că Dumnezeu este înălțat deasupra creației Lui. El este înălțat și transcendent, deasupra întregului univers. O prăpastie imensă îl separă de această lume. El este regal, maiestos, îmbrăcat în splendoare. Cel de-al doilea sens al sfințeniei lui Dumnezeu ne vorbește despre faptul că El este separat de orice fel de spurcăciune a păcatului. El este moralmente perfect în ființa Lui, fără a fi afectat în vreun fel de păcat. El este în întregime și în totalitate fără vină în toate

căile Sale. Cu alte cuvinte, orice lucru care Îl privește pe Dumnezeu este perfect. Ființa Lui este perfectă, voința Lui este perfectă, și judecățile Sale sunt perfecte.

În consecință, acest Cel sfânt ne-a chemat să fim sfinți așa cum El este sfânt. Iată un standard infinit de înalt la care suntem chemați. Această chemare divină se referă la chemările eficace pe care Dumnezeu le trimite față de toți aleșii Lui. Este o poruncă divină care se adresează tuturor celor care sunt aleși spre mântuire și aduși la Dumnezeu. Ea este atât de puternică încât copleșește în mod irezistibil orice împotrivire a omului în ziua puterii lui Dumnezeu. Această chemare care copleșește sufletul îl atrage într-o relație mântuitoare cu El. Acest Dumnezeu sfânt care ne cheamă, ne și poruncește. El ne cere sfințenie. Suntem chemați de Dumnezeu să ne conformăm chipului lui Hristos. Fiți convinși de asta – suntem mântuiți ca să fim sfințiți.

Această poruncă apostolică este atât de cuprinzătoare, încât Petru ne cere sfințenie „în toată purtarea noastră” (15). Niciun domeniu al vieții creștine nu se poate eluda acestei porunci. Orice acțiune a noastră trebuie să fie separată de păcat și îndreptată către neprihănire. Charles Spurgeon spunea: „Între omul din lume și creștin trebuie să existe o diferență atât de mare pe cât este între Iad și Rai”. Altfel spus, suntem chemați din lume pentru a ne întoarce în lume, dar nu pentru a deveni asemenea lumii. Noi nu trebuie să trăim în izolare față de această lume, ci să ne izolăm de influența ei.

Petru explică faptul că sfințenia este o cale nouă de a trăi. El scrie: „Căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (16). Pentru a întări chemarea adresată la sfințenie acelor credincioși, apostolul citează din Levitic 11:44, 19:2 și 20:7 pentru a arăta că aceasta este înrădăcinată în textul Vechiului Testament. Ea este porunca pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Moise pe muntele Sinai. În realitate, este ceea ce Dumnezeu le-a spus lui Adam și Eva în Grădina Edenului. Când Dumnezeu le-a spus că nu trebuie să mănânce din copacul cunoștinței binelui și răului, El a făcut o distincție morală între bine și rău. Dumnezeu a pus în mod clar înaintea primei familii ce este sfânt și ce este păcătos. Și Dumnezeu face și astăzi o chemare morală la o viață separată. Petru subliniază această poruncă atemporală de a trăi în separare față de păcat, în ascultare de Dumnezeu.

Din nefericire, mulți oameni din zilele noastre încearcă să devină asemenea lumii pentru a încerca să-i apropie de biserică pe cei din lume. Dorința lor pare a fi aceea de a flirta cu lumea și de a curta aprobarea ei. Unii adoptă niște stiluri de a trăi vecine cu lumea păgână. Alții încearcă să imite limbajul nesărat și gesturile urâte chiar de la amvon. Ei încearcă să fie mai degrabă asemenea unui om care șochează decât asemenea unui om sfânt. Profanitatea primește permisiunea de a intra, iar puritatea este dată afară. Aceste lucruri murdare există în ciuda faptului că Dumnezeu spune „să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste” (Efeseni 5:4).

Unii lideri din mișcare sunt implicați în relații nepotrivite, în separare maritală sau în divorțuri, ca și cum aceste lucruri n-ar avea niciun efect asupra calificării lor pentru lucrare. Totuși, fiți siguri de faptul că nimic nu poate fi mai departe de adevăr ca o astfel de atitudine. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește cu toată claritatea despre standardul de sfințenie pe care îl cere de la noi. Trebuie să căutăm curăția vieții cu toată puterea pe care Dumnezeu ne-o dă.

UN TÂNĂR CALVINIST HOTĂRÂT

Un slujitor creștin care a căutat insistent sfințenia personală a fost renumitul puritan colonial din secolul al XVIII-lea, venerabilul Jonathan Edwards (1703-1758). Edwards devenit o figură simbolică pentru mulți dintre cei aflați în mișcarea Noului Calvinism, și asta pe bună dreptate.

Acest slujitor deosebit a fost un om evlavios vrednic de a fi imitat, dar mulți oameni ar putea să nu cunoască mare lucru despre dorința lui arzătoare de a trăi o viață evlavioasă.

Încă de la vârsta de 18-19 ani, Edwards a pus pe hârtie 70 de hotărâri care aveau să-i servească drept compas moral în viața spirituală. El avea să citească aceste hotărâri ca o modalitate de a rămâne pe cale în umblarea lui după asemănarea cu Hristos. El a fost hotărât ca să-și trăiască fiecare zi a vieții ca și cum ar fi ultima.

În acest efort, el a fost determinat să se disciplineze în folosirea timpului, a limbii și a talentelor sale.

Pe data de 14 Ianuarie 1723, tânărul Jonathan Edwards, aflat atunci la vârsta de 19 ani, și-a scris hotărârea cu numărul 63: „Plecând de la prezumția că n-ar exista în întreaga lume decât un singur individ care să poată fi descris în mod adecvat ca un creștin complet” ... și s-a gândit că la orice moment din timp trebuie să fi existat măcar un om care să poată fi privit de Dumnezeu ca un creștin complet în vremea sa, Edwards s-a hotărât să fie un astfel de om. Având un țel atât de înalt înaintea ochilor săi, el a continuat, încheindu-și hotărârea: „hotărât: voi acționa ca și cum aș vrea să-mi folosesc toată puterea pentru a fi acel om care trăiește astfel, în vremea mea”. Și n-a fost niciun accident că acest tânăr de doar 19 ani, slujind în acea vreme ca păstor practicant la biserica de pe Wall Street, din centrul orașului New York, să ajungă cel mai deosebit păstor, predicator, filozof, teolog și autor al Americii.

Pe când era tânăr, Edwards a pus înaintea un curs al vieții sale prin care să-L glorifice pe Dumnezeu, străduindu-se să fie creștinul complet din generația lui. Pe data de 12 ianuarie 1723, Jonathan Edwards scria în jurnalul său următoarele:

„Am fost înaintea lui Dumnezeu și m-am dedicat Lui cu tot ce sunt și tot ce am. Așadar, în orice privință, nu mai sunt al meu. Nu mai am niciun drept la dorințele mele, la voința mea, la înțelepciunea mea. Nu mai am niciun drept la acest trup sau la vreunul dintre membrele lui – niciun drept la această limbă, la aceste mâini și la aceste picioare. Niciun drept la aceste simțuri, la acești ochi, aceste urechi, acest miros sau la acest gust. Le-am cedat cu totul,

și n-am reținut nimic pentru mine. Am mers în dimineața aceasta la El și I-am spus că I-am dedicat întreaga mea persoană. I-am spus în dimineața aceasta că L-am luat ca fiind toată partea mea, și că n-am privit la nimic altceva ca fiind obiectul fericirii mele, și că nici nu voi acționa ca și cum mi-aș putea găsi fericirea în altceva. Am luat Legea Lui ca regulă constantă a ascultării mele, și voi lupta cu toată puterea mea împotriva lumii, a firii pământești și a diavolului, până la capătul vieții mele. Am făcut acest lucru spunându-I că eu cred în Isus Hristos și că Îl primesc ca Prinț și Mântuitor al meu, și că voi adăuga la credință și ascultarea de Evanghelie, oricât de periculoasă și de dificilă ar fi mărturisirea și practica ei. Astfel, de-acum înainte, nu mai pot acționa în nicio privință după plăcerile mele.”

Din această relatare a jurnalului său, este clar că tânărul Edwards și-a propus să trăiască o viață sfântă. Aceste adevăruri înalte ale doctrinelor harului au fost transferate din sufletul său în sfințenia personală. Tot așa, aceste adevăruri trebuie să se transfere în viețile noastre într-o creștere în evlavie.

Acesta este spiritul lucrurilor la care i-a chemat Petru pe creștinii din zilele lui. Apostolul i-a chemat – și ne cheamă în mod egal pe mine și pe tine – să ne purtăm cu frică în toată existența noastră pe acest pământ (1:17). El ne cheamă să ne curățăm sufletele (1:22) prin a lepăda orice păcat (2:1). Ne îndeamnă să tânjim după laptele curat al Cuvântului (2:2) încât să creștem în privința mântuirii noastre (2:3). Ne cheamă să avem un comportament fără reproș (2:12),

mergând pe urmele pașilor lui Hristos (2:21). El ne cheamă să trăim având un comportament respectuos și smerit (3:2), sfințindu-L pe Hristos în inimile noastre (3:15). El ne cheamă să ne smerim (5:4-5) cu un duh treaz și serios (5:8). Ne cheamă să ne împotrivim diavolului, fiind hotărâți în credința noastră (5:8-9), știind că el caută să devoreze (5:6).

Fie ca Dumnezeu să dea din plin harul sfințitor acestei treziri cunoscută sub numele de Noul Calvinism. Fie ca El să maturizeze și să reformeze viețile tuturor celor care sunt „*tineri, neliniștiți și reformați*”. Fie ca toți aceștia să trăiască vieți radical diferite, separate.

4

.....

Cu puterea Duhului?

C O N R A D M B E W E

Chestiunea puterii ce acționează în viața și lucrarea creștină este una ce nu poate fi trecută cu vederea de către vreun credincios adevărat. Acest lucru este pus în discuție mai înainte de orice, pentru că avem de dus o luptă constantă cu păcatul remanent din viețile noastre. Și lupta este reală. Vrem să izbândim în fața vrăjmașului din interior. Această luptă ne împiedică să fim acel fel de oameni care ne dorim să fim. Noi nu Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea, cu tot sufletul și cu toată puterea, și nu-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Această luptă ne determină să și păcătuim deseori împotriva lui Dumnezeu. Noi toți ne identificăm cu strigătul apostolului Pavel din Romani 7, când acesta scria: „Gădesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și

mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:21-24). Iar această luptă ne determină să dorim să avem putere. Vrem să fim capabili să biruim asupra acestui vrăjmaș din interior.

Un alt motiv pentru care nu putem trece peste subiectul puterii ce acționează în viața și lucrarea creștină ține de faptul că, dacă suntem cu adevărat regenerați, nu doar că vrem să Îi slujim Domnului, ci vrem să-L slujim eficient și roditor. Vrem ca lucrarea noastră evanghelică să fie roditoare așa încât, prin noi, Dumnezeu să aducă oameni la Sine, cu pocăință și credință. De asemenea, vrem ca viețile noastre să aibă un impact spiritual pozitiv asupra celorlalți creștini, așa încât ei să poată fi zidiți în credință, prin lucrarea noastră făcută în folosul lor. Avem un Stăpân pe care vrem să Îl slujim și vrem ca, la sfârșitul vieților noastre, să putem spune asemenea lui Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ‚ziua aceea’, Domnul, Judecătorul cel drept” (2 Timotei 4:7-8).

Aceia dintre noi care suntem predicatori ne dorim să putem spune asemenea lui Charles Haddon Spurgeon: „Ca biserică, am trecut prin perioade de trezire vreme de aproape 20 de ani. N-a existat vreo anume perioadă pe care să mi-o amintesc când să nu fi existat suflete convertite în mijlocul nostru. Nu știu să fi existat vreo zi a Domnului fără vreo convertire care să aibă loc aici. Nu cred că a existat vreo predică

lipsită de măcar o convertire” (Metropolitan Tabernacle Pulpit, vol. 55, pag. 143). Tânjim după o zi când putem să vorbim și noi în felul acesta.

De aceea, din aceste două motive căutăm și noi să primim putere. În acest capitol ne vom concentra pe cea de-a doua motivație – puterea pentru slujire.

RĂSPUNSUL BIBLIC LA ACEST STRIGĂT

Atunci când citim Scripturile, vedem că ele ne îndreaptă către adevărul că această împuternicire pe care o căutăm vine prin Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu ni L-a dat. Pentru început, trebuie să afirmăm că acest lucru este legat inseparabil de lucrarea sfințitoare și de locuire interioară a Duhului Sfânt. El are pe agenda Sa majoră un singur scop primordial pentru viețile noastre: să ne conformeze chipului lui Hristos, spre gloria lui Dumnezeu. În această conformare a noastră după chipul lui Hristos, într-o manieră practică, El ne face capabili să împlinim voia lui Dumnezeu din inimă. El ne întărește cu o putere care nu ne aparține, așa încât putem spune ca apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Totuși, întrucât suntem conștienți că această putere nu vine de la noi, ci de la Dumnezeu Însuși, asta ne face să rămânem smeriți și constant dependenți de El. Așa cum spunea cândva apostolul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Corinteni 15:10).

RĂSPUNSUL PRIMIT PRIN DARURILE SPIRITUALE

În ceea ce privește rodnicia noastră în slujirea creștină, Duhul Sfânt procedează mai înainte de toate prin a ne da daruri și abilități la momentul convertirii. Acesta este subiectul discuției din 1 Corinteni 12. Darurile nu se găsesc dacă le căutăm noi sau dacă le cerem de la Dumnezeu, ci ele ne sunt date prin lucrarea suverană a Duhului Sfânt. Biblia ne spune: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora... Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, *cum voiește*” (1 Corinteni 12:7, 11, subl.).

Rolul nostru nu este de a cere un anume dar, ci de a folosi darurile care ne sunt deja date de către Duhul Sfânt. Astfel, apostolul Pavel avea să spună: „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie” (Romani 12:6–8). Pavel consideră ca un dat faptul că, atâta vreme cât suntem parte din trupul lui Hristos, avem daruri pe care Duhul Sfânt ni le-a dat potrivit cu harul Său. De aceea, chemarea lui este următoarea: *haideti să le folosim!*

În multe modalități, asta înseamnă deja că primim jumătate din putere prin Duhul Sfânt, care ne face să ne bucurăm împlinind anumite lucruri pe care alții nu le pot face.

Trist este că noi subestimăm adesea această lucrare a Duhului Sfânt umblând după lucruri extraordinare. Abilitatea ta de a explica Scriptura și de a o prezenta altora într-o astfel de modalitate încât atât girafele cât și mieii din congregație să fie capabili să o înțeleagă și să meargă acasă zidiți este un dar al Duhului Sfânt. El ne-a dat putere să slujim trupului Său. Așadar, în loc să umblăm după ceea ce nu avem, ar trebui să fim recunoscători pentru ce avem și să folosim bine acele daruri. Dumnezeu știe ce dorește să împlinească prin noi și El alege darurile potrivite pentru fiecare dintre noi, așa încât El să împlinească acea voie a Sa prin viețile noastre.

RĂSPUNSUL PRIMIT PRIN A NE FACE EFICIENȚI

Există o a doua modalitate prin care Duhul Sfânt ne împuternicește pentru slujire. Aceasta se manifestă prin faptul că El ne face eficienți spiritual în biruința asupra păcatului și a răzvrătirii față de Dumnezeu din inimile celor cărora le slujim.

Evident, aceasta era ideea pe care apostolul Pavel o avea în vedere când a scris: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii,

ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:1-5).

Pavel nu se referea pur și simplu la darurile sale. El se referea la ceva ce Duhul Sfânt făcea *cu* darurile sale pentru zdrobirea puterii păcatului în viețile celor ce-l ascultau, chiar atunci când îl ascultau. De asemenea, apostolul Pavel s-a referit la acest fenomen și atunci când le-a scris credincioșilor din Tesalonic: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu alegerea voastră. În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală” (1 Tesaloniceni 1:4-5). Vedeti că Evanghelia a venit nu doar „în cuvânt”, ci și „în putere”. La asta ne referim când vorbim despre împuternicirea făcută de Duhul Sfânt. Acesta este lucrul pe care vrem să-l experimentăm atunci când le slujim celor pierduți și poporului lui Dumnezeu.

Charles Haddon Spurgeon spunea cândva: „Dacă Duhul Sfânt nu binecuvântează Cuvântul, noi, cei ce predicăm Evanghelia, suntem cei mai ticăloși dintre toți oamenii, căci ne-am apucat de o treabă imposibilă. Am intrat într-o sferă unde nimic nu va funcționa decât lucrurile supranaturale. Dacă Duhul Sfânt nu înnoiește inimile ascultătorilor noștri, noi nu putem face asta. Dacă Duhul Sfânt nu regenerează sufletele celor cărora le vorbim, noi n-avem nicio putere. Dacă El nu trimite adevărul, descoperindu-l în sufletele acestora,

am putea la fel de bine să le vorbim unor cadavre” (Metropolitan Tabernacle, vol. 42, pag. 236). Așadar, întrebarea pe care noi toți o avem în mințile noastre este următoarea: Cum putem experimenta această împuternicire?

Răspunsul este împărțit în două segmente – suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Cele două trebuie păstrate în tandem.

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ÎN ALEGERE

Haideți să ne ocupăm de prima componentă - suveranitatea lui Dumnezeu. În ceea ce privește eficiența noastră în viețile celor care ne ascultă, Dumnezeu împietrește uneori inimile oamenilor și le înmoaie pentru a împlini scopurile Sale veșnice. Acest lucru iese complet din sfera noastră de acțiune, chiar dacă Dumnezeu alege să se folosească de noi ca instrumente în mâinile Sale. Cu siguranță că acesta era cazul lui Pavel în Tesalonic. El a scris că știa că frații și surorile din Tesalonic erau iubiți de Dumnezeu și aleși de El înainte de întemeierea lumii. El era convins de acest lucru pentru că, atunci când a mers să predice printre ei această Evanghelie, ea s-a manifestat doar „în vorbe” față de ceilalți oameni din Tesalonic, care îl ascultau pe Pavel, dar în acești indivizi, în mod specific, ea a venit „nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală [convingere de păcat, cf. ESV]” (1 Tesaloniceni 1:5). Acest lucru nu era o împlinire a unei formule automate prin care Pavel ar fi putut produce rezultate pline de putere. Dimpotrivă, aceasta era

împlinirea unui plan pe care Dumnezeu l-a întocmit înainte de creația lumii. El a stabilit din veșnicie să îi aducă pe aleșii Lui în Împărăție, iar acum împlinea acest plan prin Pavel. Astfel, El i-a dat putere într-o modalitate neobișnuită pentru ca acest cuvânt al Evangheliei să acționeze în inimile acestor persoane.

Un autor de imnuri surprindea foarte bine acest lucru:

*Nu știm cum lucrează Duhul
Convingându-l pe om de păcat
Descoperind pe Isus prin Cuvânt
Și punând credința în el.*

(Daniel Webster Whittle, 1883)

RESPONSABILITATEA OMULUI

Există apoi a doua parte, anume responsabilitatea omului. Aici vedem care este rolul nostru. Noi suntem chemați să căutăm binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrărilor noastre, la nivel individual, prin (1) trăire evlavioasă și prin (2) rugăciune sfântă. Iată ce separă un slujitor al lui Dumnezeu de altul în termenii împuternicirii dată de Duhul Sfânt. Un prim aspect este că Dumnezeu folosește în mod continuu doar instrumente sfinte. Apostolul Pavel îi scria lui Timotei: „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci dacă cineva se curăță de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit,

folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timoteni 2:20-21).

Puterea venită din partea Duhului nu trebuie separată niciodată de sfințenia personală. Este trist că aceasta este greșeala multor lideri din mișcarea carismatică, și care a adus întreaga mișcare la dezastru. Chiar dacă fac mult zgomot pe ideea că Dumnezeu se folosește cu putere de ei, unii jurnaliști curioși au descoperit lucruri scandaloase în viețile lor, lucruri care fac să ți se ridice părul pe tine. Uneori, soțiile lor au fost cele care au spus: „gata, e suficient”, și au deschis dulapul, permițând scheletelor să se afișeze înaintea ochilor deschiși ai lumii. Asta nu este putere dată de Duhul Sfânt, ci un simplu show omenesc. Dumnezeu folosește instrumente sfinte. Așa cum spunea cândva Robert Murray M’Cheyne, „un slujitor sfânt este o armă redutabilă în mâinile lui Dumnezeu”.

De această sete după evlavie, împlinită printr-o curățare personală de orice lucru păcătos, se leagă dorința de a fi folosit cu putere de către Dumnezeu, dorință care se exprimă prin rugăciuni reale, cerându-I lui Dumnezeu să binecuvânteze străduințele noastre. Apostolul Pavel îi îndemna cândva pe credincioșii din Tesalonic, între care cunoscuse un seceriș bogat, spunând: „Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi ca, Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit cum este la voi” (2 Tesaloniceni 3:1). Prin expresia „cum este la voi”, Pavel s-a referit la convertirile puternice care avuseseră loc în Tesalonic, atunci când el predicase acolo. El dorea

să vadă roade asemănătoare unde se afla în prezent. Știa că Dumnezeu avea să dea acest lucru ca răspuns la rugăciune, așa că a insistat înaintea acestora ca să i se alăture, rugându-se pentru astfel de rezultate.

Se poate ca noi să nu fi experimentat niciodată felul de trezire de care a avut parte Pavel în Tesalonic sau despre care vorbea Charles Haddon Spurgeon în predica citată mai de vreme, dar cu siguranță că ar trebui să tânjim să vedem mai multă roadă din truda noastră. Vom vedea cu certitudine acest lucru dacă citim istoria Bisericii și biografiile slujitorilor lui Dumnezeu, și vom cunoaște astfel marile lucrări ale lui Hristos în alte generații și în viețile altor slujitori ai Evangheliei. Acest lucru ne va determina să strigăm către Dumnezeu ca El să se folosească de noi cu putere, prin Duhul Său. De asemenea, acest lucru ne va determina să le cerem și altora să se roage pentru noi, așa încât să fim îmbrăcați în mod neobișnuit cu putere de la Duhul Sfânt.

Până aici ne-am aflat pe un teren sigur. De aici încolo, lucrurile încep să se complice.

POZIȚIA REFORMATĂ ISTORICĂ

Dificultatea apare adesea atunci când mergem la texte narative, precum cartea Faptelor Apostolilor, și când găsim pasaje în Biblie care sugerează o revărsare a puterii de după convertire, lucru care ne-ar așeza într-o categorie specială de slujitori, cum ar fi cea potrivită versetului: „voi veți primi o

putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8). Evident, Luca relatează că „apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți” (Faptele Apostolilor 4:33). Cum trebuie să înțelegem acest lucru? A existat de-a lungul timpului o înțelegere greșită a unor pasaje ca acestea, înțelegere care i-a condus pe mulți pe o cale greșită.

Poziția reformată istorică a fost aceea că nu avem nevoie de „Cincizecimi” individuale. Noi primim Duhul Sfânt la momentul convertirii noastre și, de aceea, nu mai trebuie să-I cerem lui Dumnezeu acel fel de experiență prin care au trecut apostolii în Ziua Cincizecimii. Așa cum au mărturisit apostolii înșiși ceva mai târziu, „noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El” (Faptele Apostolilor 5:32). Așadar, nu există vreo primire din nou a Duhului Sfânt. Dimpotrivă, ceea ce este necesar din partea noastră acum este să ne supunem tot mai mult lucrării Duhului Sfânt în viețile noastre, adică să fim umpluți cu Duhul Sfânt.

Din nou, poziția reformată istorică a plecat de la faptul că darurile extraordinare ale Duhului Sfânt – precum vorbirea în limbi, semnele, vindecările miraculoase etc. – au început odată cu vremea apostolilor. Observați că asta nu înseamnă că Dumnezeu nu poate face și azi lucruri extraordi-

nare sau miraculoase, în special ca răspuns la rugăciunile poporului lui Dumnezeu. El este Dumnezeu! El poate face orice lucru. Nimic nu Îi este imposibil lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, acest lucru se referă la încetarea *darurilor* conferite la nivel individual, așa încât *oamenii* să aibă puterea de a face lucruri extraordinare într-o modalitate continuă, așa cum era cazul apostolilor. Așadar, orice umblare după o împrumuterie spirituală care sugerează restaurarea unor astfel de *daruri* este în mod clar neinformată biblic.

John Calvin scria: „Darul vindecărilor, asemenea restului darurilor miraculoase pe care Domnul a găsit de cuviință să le dea pentru o vreme, a fost îndepărtat pentru face ca lucrarea miraculoasă să fie întotdeauna predicarea Evangheliei” (*Institutes of Christian Religion*, IV:19,18).

Martin Luther scria: „În biserica primară, Duhul Sfânt fusese trimis într-o formă vizibilă... Această revărsare vizibilă a Duhului Sfânt a fost necesară pentru înființarea bisericii primare, așa cum au fost și minunile care au însoțit darul Duhului Sfânt... Odată ce biserica a fost înființată și a manifestat adecvat aceste minuni, prezența aceasta vizibilă a Duhului Sfânt a încetat” (*Comentariul la Galateni 4*, cap. 4:6).

La 100 de ani mai târziu, în decursul perioadei puritane, *Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra*, din 1689, afirmă către finalul primului ei paragraf: „De aceea, Dumnezeu a găsit plăcere în a Se revela în diferite vremuri și modalități,

și să Își proclame voia către Biserica Sa. El a ales Să Se descopere complet în formă scrisă, cu scopul de a asigura păstrarea și răspândirea adevărului și pentru a Își înrădăcina și susține Biserica împotriva depravării umane, a uneltirilor vrăjmașe ale lui Satan și ale lumii. Astfel, Sfânta Scriptură este absolut indispensabilă, întrucât Dumnezeu a ales în zilele noastre să nu le mai descopere voia Sa oamenilor Lui prin modalitățile din trecut”.

Această afirmație este în consonanță cu *Mărturisirea de Credință de la Westminster*, din 1646, formulată de biserica prezbiteriană, și cu *Mărturisirea de Credință Savoy* din 1658, a bisericii congregaționale. Odată ce am citat aceste trei mărturisiri de credință, am acoperit cea mai mare parte a denotațiilor reformate din epoca puritană. Este un lucru evident că toate acestea și-au însușit aceeași poziție cu privire la faptul că darurile revelatoare supranaturale au încetat. De aceea, putem afirma cu certitudine că aceasta a fost poziția reformată istorică. Nu voi încerca să dovedesc corectitudinea acestei poziții în materialul de față, căci este foarte bine tratată în alte cărți.

NOUL CONTINUAȚIONISM

Cu toate acestea, s-a putut observa ultima vreme o revigorare a unei forme a calvinismului care a făcut ca această poziție istorică să fie pusă sub semnul întrebării. Ar fi un lucru greșit să punem un semn de egalitate în totalitate între ceea ce este denumit „Noul Calvinism” și această atitudine,

întrucât cei ce intră în acest grup nu sunt caracterizați de omogenitate în convingerile lor cu privire la darurile miraculoase ale Duhului Sfânt. Mulți dintre aceștia preferă să fie denumiți *continuaționiști* – un termen foarte nou – mai degrabă decât să fie denumiți *carismatici*, întrucât, pe de altă parte, nu doresc să fie să fie identificați nici drept *cesaționiști*.

Acești termeni pot fi destul de confuzi pentru un nou venit, în special pentru că ei nu înseamnă în mod necesar că orice persoană dintr-o categorie crede aceleași lucruri chiar și în ce privește Persoana și lucrarea Duhului Sfânt. Spunând aceste lucruri, continuaționiștii sunt cel mai bine văzuți ca situându-se la o extremă a spectrului charismatic și se consideră foarte diferiți, în primul rând în ce privește practica, față de alți carismatici evanghelici conservatori. La cealaltă extremă a spectrului charismatic – mult, mult mai departe – vom descoperi persoane precum Benny Hinn și Creflo Dollar, care au împins agenda charismatică atât de mult dincolo de limitele biblice, încât chiar și colegii lor carismatici nu mai vor să aibă de-a face cu ei. În Africa, noi ne confruntăm cu o tipologie de carismatism de acest fel, care devine un soi de sincretism al religiilor tradiționale africane. Nu este rolul meu aici să-l ajut pe cititor să parcurgă tot acest labirint al întregului spectru charismatic.

Asemenea carismaticilor, continuaționiștii cred că darurile extraordinare ale Duhului Sfânt despre care citim în cartea Faptelor Apostolilor și în unele dintre epistole – în

special în 1 Corinteni – au continuat până astăzi. Predicatorii din vremurile biblice erau împuterniciți spiritual într-o modalitate supranaturală, și așa ar trebui să fim și noi astăzi. Ei susțin că nu există nicio învățătură evidentă în Biblie care să ne arate că astfel de daruri ar fi încetat.

N-ar trebui să ne surprindă să descoperim în cercurile reformate astfel de schimbări de opinie pe tema darurilor spirituale. Ne aflăm astăzi la mai mult de 100 de ani de la trezirea de pe Azusa Street din California, care a dus la nașterea mișcărilor penticostală și carismatică. Această mișcare a avut un impact uriaș asupra doctrinei și practicii creștine, în special în chestiuni legate de închinare și de puterea pentru slujirea creștină. Granițele vechi au fost puse sub semnul întrebării și, în multe denominații, ele au fost chiar eliminate. În lumina multor pretenții de vindecări și minuni, nimeni nu mai poate să plece astăzi de la prezumția că darurile extraordinare ale Duhului Sfânt ar fi încetat odată cu vremea apostolilor. Multe persoane care susțin o poziție reformată calvinistă în anumite aspecte doctrinare și-au însușit și o poziție continuaționistă, dacă nu chiar carismatică.

De asemenea, am constatat existența unei reacții împotriva predicării biblice din perioada reformată, fiind caracterizată ca moartă, în special în principalele biserici din lume. Doctrinar vorbind, o astfel de predicare nu este și nu poate fi considerată greșită. Totuși, cu greu se mai pot vedea convertiri, iar bisericile fie stagnează, fie sunt în declin. Acest

lucru se datorează în parte unei reacții de tip pendul, în contrast cu creșterea și zgomotul din cercurile pentecostale și carismatice - lucru care i-a determinat pe mulți să treacă granița pentru a vedea dacă nu cumva există ceva în predicarea reformată de astăzi, care ar lipsi. Concluzia pe care au tras-o unii a fost că o astfel de predicare are parte de Cuvânt, dar îi lipsește puterea Duhului Sfânt. Cum altfel ar explica cineva creșterea bisericilor pentecostale și carismatice de peste drum prin comparație cu situația stagnantă a bisericilor reformate, unde adevărul biblic continuă să fie predicat?

Atunci când încerc să comentez pe această temă, vreau să statuez de la bun început că orice efort de a analiza deficiențele noastre spirituale trebuie să fie văzut întotdeauna ca un efort binevenit. De aceea, însăși faptul că multe biserici calviniste și liderii acestora ridică problema puterii – sau cel puțin a lipsei acesteia – trebuie să fie un lucru foarte încurajator. Asta ar trebui să conducă la o smerenie mai mare și la mai multă rugăciune după ajutorul lui Dumnezeu. De aceea, o astfel de inițiativă nu este decât spre binele Bisericii. Așadar, când tratăm unele dintre aceste chestiuni problematice, nu trebuie să pierdem din vedere binele ce poate rezulta din cercetarea de sine. Nu trebuie să aruncăm și cada odată cu apa în care am îmbăiat pruncul.

Din fericire, ne aflăm într-un moment din istorie în care putem să privim înapoi și să evaluăm dacă a fost utilă sau nu această capitulare a poziției istorice biblice asupra încetării darurilor miraculoase. A fost mai degrabă o pierdere sau un

câștig faptul că s-a deschis ușa umblării după darurile miraculoase în cercurile reformate calviniste, și a adus acest lucru acea împuternicire a Duhului pe care au dorit-o cei ce au făcut acest exercițiu? Eu cred că, având acest beneficiu al oglinzii retrovizoare, o analiză onestă va trebui să ne demonstreze că mai degrabă am ajuns să pierdem. Iată câteva lucruri care merită analizate cu grijă. Observați direcția în jos.

DOVADA DIN FAPTELE APOSTOLILOR

Am ajuns să permitem existența unei interpretări a cărții Faptelor Apostolilor, interpretare asupra căreia a existat un îndelung consens că este greșită. Acest lucru s-a datorat faptului că perspectiva unei astfel de experiențe de după Cincizecime, de a fi „îmbrăcat cu putere de sus” – ca să împrumutăm o frază ajunsă deja laitmotiv – nu este susținută de porțiunile didactice ale Scripturii. De aceea, majoritatea celor care caută să promoveze această perspectivă, au tendința de a merge la cartea Faptelor Apostolilor ca să-și capete susținerea din ea. Totuși, este un lucru deja stabilit că efortul de a dezvolta o doctrină pe baza cărții Faptelor Apostolilor s-a confruntat întotdeauna cu dificultăți exegetice și istorice. S-a spus foarte bine că nu ar trebui să mergi la pasaje istorice ale Scripturii pentru a stabili o doctrină, ci mai degrabă pentru a ilustra acea doctrină. Acest lucru este valabil pentru că mult din ceea ce se petrece la anumit moment în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu are tendința de a fi valabil în acel moment din istorie. De aceea, noi trebuie să

ne bazăm pe acest principiu bine stabilit. Evident, în mod inevitabil, acest lucru va avea implicații deosebite, pentru că, dacă admitem că putem folosi cartea Faptelor Apostolilor pentru a stabili o doctrină, alegând slujitorii bisericii prin a arunca zarurile, botezând doar în Numele lui Isus și mergând la Ierusalim pentru a rezolva problemele doctrinare, nu mai ajungem nicăieri.

TĂCEREA EPISTOLELOR

Este ciudat ca cei ce sunt creștini reformați să nu poată vedea elefantul din cameră. Dacă mergem la epistole, și în special la epistolele pastorale, tăcerea acestora cu privire la existența unei formule standard de a căpăta putere spirituală în slujirea creștină este una imposibil de a fi trecută cu vederea. Evident, n-ar trebui oare ca acest lucru să ne învețe ceva? Dacă tot ceea ce avem nevoie noi, ca predicatori, pentru a zdrobi întăriturile Satanei din inimile oamenilor, ar fi o „îmbrăcare proaspătă cu putere de sus”, n-ar fi menționat Pavel acest lucru față de Timotei și Tit în epistolele scrise către ei? La urma urmei, și aceștia ar fi trebuit să tânjească după mai multă roadă în lucrările lor, așa cum facem și noi astăzi. Pavel ar fi trebuit să le ofere imediat acest răspuns, și el s-ar fi găsit acolo, așteptând doar să fie citit și de noi toți.

Odată ce justificăm această formă de înghițire a cămillei (tăcerea din epistole) în timp ce strecurăm țânțarul (aparențele dovezi din Faptele Apostolilor), pierdem echilibrul adevăratei vieți creștine ce este ilustrat în totalitatea revelației

biblice. Este doar o chestiune de timp până când acest dezechilibru să afecteze alte domenii ale vieții. Abordarea noastră ar trebui să fie întotdeauna aceea de a merge la Biblie și de a-i permite să ne ofere răspunsuri la întrebările cu care ne confruntăm astăzi. Acolo unde găsim tăcere, haideți să conștientizăm că este posibil ca răspunsul imaginat de noi să fi fost greșit.

PIERDEREA JUDECĂȚII EXEGETICE SĂNĂTOASE

În curând, trecerea la următorul nivel devine evidentă. În umblarea după un argument în sprijinul continuității darurilor miraculoase ale Duhului Sfânt, s-a petrecut un eșec în interpretarea Scripturii folosind principiile sănătoase ale hermeneuticii, care au fost un instrument ce a păzit creștinismul evanghelic și conservator de-a lungul veacurilor, cum ar fi respectarea contextului unui pasaj anume.

Aș vrea să folosesc un exemplu aici. Am auzit un continuaționist de seamă (unul față de care am un deosebit respect și ale cărui încălțări nu sunt vrednic să le dezleg) spunând că el încă îi cere lui Dumnezeu să-i dea darul limbilor, și asta bazat pe pasajul: „Umblați dar după darurile cele mai bune” (1 Corinteni 12:31). Simpla ridicare a întrebării doctrinare – „Ne dă Dumnezeu daruri spirituale la momentul convertirii, sau ni le dă ca răspuns la rugăciunile noastre de după aceea, în viață?” – ar trebui să rezolve deja problema noastră. Capitolul acela ne învață că Duhul lui Dumnezeu le dă copiilor Săi daruri folosindu-se de suveranitatea Sa absolută:

„Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, *cum voiește*” (1 Corinteni 12:11, subl.). Deja am vorbit despre asta.

Totuși, îngrijorarea mea este merge mai departe. Contextul aceluși pasaj nu are de-a face cu persoane care sunt încurajate să se roage lui Dumnezeu ca să le dea un dar sau altul. Departe de asta! El are de-a face cu biserica în calitate de trup ce încurajează mai mult – și în acest sens „dorește” – *folosirea darurilor* care zidesc trupul spiritual decât folosirea acelor daruri care au tendința doar către zidirea personală a celui care deține darul. Acest lucru este evident din contextul pasajului.

Este un lucru dezamăgitor când păstori și teologi reformați încep să-și piardă în felul acesta judecata exegetică sănătoasă. Apoi ne mirăm de ce acest lucru se petrece aproape exclusiv atunci când ei încearcă să arate cumva că darurile miraculoase ale Duhului Sfânt ar trebui să fie folosite pe deplin în Biserica de astăzi. Această acuitate exegetică pare să fie intactă în alte aspecte, iar acest lucru este îngrijorător și nu poate fi considerat un câștig, ci trebuie să fie o pierdere.

O UȘĂ CARE A FOST DESCHISĂ

În timp ce principalii promotori ai poziției continuaționiste sunt încă activi printre noi, nu cred că îi vom vedea pe cei ce îi urmează plonjând mai mult în jos pe tobogan. Totuși, atâta vreme cât contradicția evidentă nu este tratată și

cât principiile exegetice nu sunt restaurate, nu mă voi arăta surprins dacă următoarea generație ne va oferi același fel de oximoron pe care îl vedem astăzi în cercurile evanghelice din Africa. Aș vrea să explic afirmația mea.

De pe poziția mea de păstor baptist reformat slujind în Africa, probabil că cel mai mare motiv de îngrijorare îl constituie ușa care a fost deschisă către excese carismatice chiar de către oamenii care ar fi trebuit să o păstreze închisă. Poziția continuaționistă îi oferă legitimitate mișcării carismatice prin a deveni nimic altceva decât o umbră, nu o poziție clar afirmată. Urmați-mi argumentația, și în scurt timp veți putea vedea felul în care haosul carismatic prezent nu mai poate fi stăvilit odată ce ușa este deschisă către înțelegerea de după secolul XIX a darurilor miraculoase de astăzi, lucru care este în vogă în cercurile pentecostale.

Totul pleacă de la ideea că avem nevoie de puterea restaurată a lui Dumnezeu în biserică prin lucruri supranaturale, inclusiv restaurarea darurilor revelatoare. Dumnezeu pare nevoit să vorbească Bisericii Sale prin revelații extraordinare. Biblia nu mai este suficientă. Odată ce această idee este acceptată, locul pe care Cuvântul scris al lui Dumnezeu se presupune că îl are în viața credincioșilor și în viața bisericii este inevitabil compromis. Acesta este degradat, și oamenii încep să prefere lucrurile ieșite din comun. Apoi își doresc să vadă acele acte ale puterii manifestate prin oameni care sunt vindecați și eliberați de fiecare dată când biserica se întâlnește.

În vremurile biblice, existau apostoli reali care aveau autoritatea primită de la Dumnezeu să fie prezenți fizic pentru a corecta ceea ce funcționa greșit și în special învățătura eronată care se răspândea în Numele lui Hristos. Astăzi, chiar și atunci când vorbim despre oameni care au slujiri „apostolice”, noi știm că doar carismaticii extremi îndrăznesc să se mai eticheteze „apostoli”. Ei nu ne vor spune cine i-a rânduit în acel rol și n-au nicio autoritate dincolo de acea autoritate cu care uzurpă bisericile locale unde activează. Fără persoane cu o autoritate reală – întrucât toți apostolii au avut-o – pe baza căreia autorități poți să îi reduci la tăcere pe nenumărații farsori care au invadat Biserica odată ce această ușă a fost deschisă?

Întrucât nu mai avem apostoli care să statueze cu autoritate gândul lui Dumnezeu, iar Biblia este degradată din poziția ei de autoritate incontestabilă, ușa este acum deschisă și vedem în biserici manifestându-se cele mai bizare lucruri. Și exact asta se petrece în bisericile din Africa. Din nefericire, în căutarea noastră după puterea Duhului, putem ajunge inevitabil să le dăm o mână de ajutor acestor erori, în loc să le ajutăm să dispară.

ÎN CONCLUZIE

Permiteți-mi să spun acum, la încheiere, că nu am îndoieli cu privire la spiritualitatea și integritatea celor pe care îi cunosc personal și îi admir, oameni care și-au însușit poziția continuaționistă și fac parte din ceea ce acum este denumit

Noul Calvinism. Am un respect deosebit pentru ei. De asemenea, eu cred că preocuparea lor pentru a vedea mai multă viață și zel printre frații reformați, în special în principalele denominații, este un lucru lăudabil. Aici nu avem de-a face cu cineva care vorbește despre „mărețul har” pe când stă așezat pe un cub de gheață.

În același timp, cred că trebuie să fim recunoscători pentru faptul că Noul Calvinism a făcut cumva să aducă doctrinele harului înaintea lumii care ne privește, într-o modalitate în care anterior nu s-a întâmplat. Lumina a fost mult prea îndelung ascunsă sub pietrele funerare ale celor din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, și ținută departe de ochii maselor, între pereții colegiilor și seminariilor biblice din secolul XX. A vedea aceste învățături dezbătute cu pasiune și acceptate cu bucurie de către o generație nouă de tineri până la nivelul la care s-a ajuns, ar trebui să le încălzească inimile tuturor adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu. Acest lucru ne dă speranță pentru viitorul Bisericii, întrucât tăria doctrinară a ei este fundamentul pe care se zidește întreaga lucrare de evanghelizare și zidire.

Cu toate acestea, eu insist ca noii calviști să rămână ferm înrădăcinați în Scriptură, în special când caută putere spirituală. Învățătura biblică despre cum să avem putere spirituală este clară. Capitulara în fața înțelegerii penticostale și carismatice a acestui subiect nu va constitui un câștig, ci o pierdere, în principal pentru că acea înțelegere nu este scripturală. Mai presus de orice, calvinismul a avut de-a face

cu *sola Scriptura*. Noi nu îndrăznim să lepădăm acest lucru, întrucât, în momentul când facem asta, am pierdut deja cu totul bătălia pentru adevăr.

5

.....

O chemare la discernământ

T I M C H A L L I E S

Este prea devreme să anticipăm cu precizie cum va arăta istoria Noului Calvinism. Este posibil ca aceasta să rămână o notă mărunță de subsol în istoria lungă și sinuoasă a credinței creștine. În egală măsură, este posibil totuși ca ea să fie văzută drept un capitol important în care Dumnezeu s-a folosit de niște oameni foarte obișnuiți pentru a împlini lucrarea Sa extraordinară. În contribuția mea la această carte, mă voi concentra pe viitorul Noului Calvinism. Dacă mișcarea Noului Calvinism vrea să aibă un impact deosebit care să continue ani la rând în viitor, care ar fi atuurile ce ar trebui să fie subliniate și accentuate? Ce ispite păcătoase trebuie să evite această mișcare?

Pentru a răspunde acestor întrebări, trebuie să privim mai întâi la natura și istoria Noului Calvinism. Este acesta

doar o tendință? Este o mișcare? Este ceva natural sau ceva plănuit? Este o simplă schemă de afaceri a editurilor sau una care creează influență pentru liderii mișcării? De unde a apărut ea?

În multe feluri, Noul Calvinism își are originea într-o acțiune de răspuns față de mișcarea creșterii bisericii, care, la intrarea în noul mileniu, a constituit forța dominantă în rândul mișcării evanghelice. Lideri precum Rick Warren și Bill Hybels au scris cărți și au condus conferințe ce au susținut o formă de pragmatism creștin. Liderii bisericilor au fost educați și li s-a spus că, dacă urmau modelul programelor și imitau succesul mega-bisericilor, și ei puteau să vadă o creștere exponențială. Acest lucru a condus la un creștinism programatic, de tip formulă, care putea fi cumpărat și vândut, transferat și multiplicat. Cartea *Biserica, O Viziune - O Pașiune*, manualul pentru păstori, a dat curând naștere cărții *Viata Conduasă de Scopuri*, aceasta fiind manualul la nivel individual. Predicile au devenit scurte și tematice, în loc să fie lungi și expozitive, rugăciunea pastorală a fost îndepărtată din slujbele de închinare în favoarea rugăciunilor pentru chemare și dedicare, imnurile vechi au fost date la o parte în favoarea noilor trupe de închinare, iar doctrina a fost înlocuită cu învățătura despre nevoile aparente.

Un număr în creștere de oameni au început să-și exprime îngrijorarea legat de această mișcare și au răspuns în cel puțin două feluri diferite. Un grup a stabilit că ei se vor concentra pe redescoperirea *comunității* creștine autentice și

au început să se refere la grupul lor cu expresia *biserica emergentă*. Ei au chemat oamenii la un fel nou de creștinism, care a lăsat în urmă deosebirile teologice în favoarea autenticității și comunității. Aceștia s-au întâlnit în adunări mici, locale, și au încurajat comunitățile online. Totuși, din punct de vedere teologic, aceștia s-au deplasat în curând înapoi în liberalismul teologic, mișcare familiară primei părți a secolului 20. Autenticitatea pe care ei au promovat-o a survenit adesea în detrimentul teologiei pe care Biblia o impune. Fără o temelie teologică robustă și fără instituții sănătoase, mișcarea a deraiat în curând, după care a început să se piardă în peisaj.

Cel de-al doilea grup a fost hotărât să privească înapoi către teologia reformatorilor și să redescopere doctrina creștină autentică. Ei au chemat la redescoperirea doctrinei care fusese uitată, neglijată sau înlocuită – doctrina cunoscută drept *calvinism* sau *teologie reformată*. Ei au început să aducă împreună o mână de predicatori calviniști notabili, John MacArthur, John Piper și R.C. Sproul fiind printre cei mai de seamă.

În curând, au început să se întâlnească în conferințe precum *Together for the Gospel*, în timp ce organizații ca *The Gospel Coalition* au început să definească și să organizeze mișcarea. S-a ridicat apoi o nouă generație de lideri, printre cei mai de seamă dintre aceștia fiind Albert Mohler, Mark Dever, C. J. Mahaney iar în urma lor cealaltă generație – Ke-

vin DeYoung, Matt Chandler și David Platt aflându-se printre reprezentanții ei. Editurile creștine și-au îndreptat atenția către această mișcare, lansând sute, chiar mii de cărți cu autori din acest grup și adresate acestui grup. Publicațiile creștine și seculare principale au descris și definit mișcarea prin termeni precum *Tânăr, Neliniștit și Reformat* (eng. *Young, Restless, and Reformed*), sau *Noul Calvinism*. Josh a definit-o destul de bine pentru noi toți în capitolul introductiv, spunând,

„Mișcarea Noului Calvinism poate fi definită ca eclectică, uneori colțuroasă, formată dintr-un grup de oameni cu gândire reformată, provenind din multe etnii și de vârste diverse, care vin din toate părțile lumii, oameni însetați după un Dumnezeu suveran și măreț. Acești oameni sunt creștini care vor să-L înalțe pe Hristos, care sunt mânați de Duhul Sfânt și motivați de lucrarea de misiune, făcând parte din mai multe denominații sau din niciuna, și care cred cu tărie în Biblie, caută să-L cunoască pe Dumnezeu, să se închine lui Dumnezeu, să-L slujească pe Dumnezeu și să aducă glorie lui Dumnezeu”.

Noul Calvinism a început ca o mișcare organică și a crescut prin intermediul legăturilor realizate prin internet și, în particular, prin noile medii de socializare online. Socializarea pe internet i-a îndreptat pe oameni către cărți, către mesaje audio, către arhive de predici, către conferințe și biserici. În formula ei cea mai bună, această mișcare a Noului Calvinism este una organică, mondială, formată din creștini care doresc să-L cunoască și să-L slujească pe Dumnezeu.

Totuși, Noul Calvinism este și o mișcare relativ nouă, una dominată de tineri. Este o mișcare netestată și care n-a fost supusă încă niciunui fel de provocare din partea „următorului mare element popular”. În multe feluri, ea este o mișcare nedefinită, care continuă să-și negocieze limitele pentru a determina cine se încadrează în ea și cine nu. Ea este o mișcare diversă, tot mai diversă, care se întinde pe tot globul, și totuși personalitățile cele mai proeminente ale ei sunt predominant americani de vârstă medie.

În cele ce urmează, voi identifica mai întâi elementele harului lui Dumnezeu în cadrul mișcării Noului Calvinism, și voi oferi șase elemente foarte notabile ale mișcării. După aceea, voi sugera șase elemente potențiale de slăbiciune ale mișcării, pe care am face bine să le tratăm.

ELEMENTELE FORTE

Indiferent care ar fi celelalte lucruri pe care le putem spune despre Noul Calvinism, un lucru îl putem afirma cu claritate: această mișcare demonstrează existența multor dovezi ale harului lui Dumnezeu. Este un lucru dincolo de orice semn de întrebare că Dumnezeu a binecuvântat poporul Său și Își glorifică Numele prin această mișcare.

Entuziasm pentru învățătura sănătoasă

Dacă există un manual neoficial al Noului Calvinism, atunci acesta trebuie să fie *Teologia Sistematică* a lui Wayne Grudem. Dacă există o Biblie de studiu neoficială a mișcării,

onoarea trebuie să meargă la enorma *Biblie de Studiu ESV*. Principalii lideri ai mișcării sunt păstori și teologi, iar generația de lideri care se ridică sunt în principal predicatori. Principalul mod de comunicare ține de predicarea expozițivă, iar conferințele acestei mișcări sunt bazate în principal pe expoziții lungi ale Scripturii. Cărțile mișcării, fie pentru copii, fie pentru adulți, fie pentru noii credincioși, fie pentru sfinții maturi, sunt dedicate prezentării centralității Evangheliei și promovării gloriei lui Dumnezeu în toate lucrurile. Programele de radio și podcast sunt realizate de către bărbați și femei care prezintă învățătura Bibliei și, prin Biblie, adevărurile de necompromis ale credinței creștine. Chiar și muzica acestei mișcări este în mod deliberat teologică, ajutând la generarea unei reveniri la imnuri. De la un capăt la altul, Noul Calvinism este o mișcare întemeiată și definită prin doctrina acesteia.

În multe feluri, mișcarea a apărut ca replică la învățătura inadecvată oferită în bisericile prinse în capcanele mișcării de creștere pragmatică. Oamenii au ajuns la cunoștința mântuitoare a lui Hristos, dar s-au descoperit în curând înfomețați, tânjind să fie hrăniți prin și din Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au rămas nesatisfăcuți de dieta slabă a imitațiilor de predici și au început să caute biserici și organizații care să satisfacă tânjirea lor spirituală. Inevitabil, aceștia au ajuns în mediul online și acolo au căutat cărți, bloguri, podcasturi, și așa au dat peste predicatorii Noului Calvinism. Câteva căutări pe Google i-au condus la biserici de acest fel, unde

acești oameni aveau să fie hrăniți cu laptele curat al Cuvântului (1 Petru 2:2).

Acest entuziasm pentru învățătura sănătoasă este un semn al favorii și binecuvântării lui Dumnezeu asupra mișcării. Deteriorarea poziției mișcării pragmatice este legată direct de teologia ei inadecvată iar eșecul bisericii emergente a fost inevitabil pentru că aceasta a ratat să își însușească învățătura sănătoasă. Spre deosebire de acestea, Noul Calvinism este întemeiat pe fundamentul solid al doctrinei istorice a credinței creștine. Dumnezeu a trezit oameni care au stat prea mult timp mulțumiți cu o teologie săracă, și sunt conștienți că El va folosi acum acești creștini treziți pentru a-i vorbi lumii cu o pasiune misionară proaspătă.

Centralitatea bisericii locale

Ar fi ușor să definim Noul Calvinism prin multitudinea conferințelor organizate în cadrul acestei mișcări. De la conferințele pastorale ale lui John MacArthur și John Piper, la conferința *The Basics* a lui Alistair Begg, în plus față de evenimentele bianuale ale *The Gospel Coalition* și *Together for the Gospel*, Noul Calvinism este o mișcare creionată de multe conferințe. De asemenea, ne-ar fi ușor să definim Noul Calvinism prin multele lucrări și organizații: *Grace to You* (John MacArthur), *Desiring God* (John Piper), *Ligonier* (R.C. Sproul), și din nou *The Gospel Coalition* și *Together for the Gospel*. Totuși, dacă am defini mișcarea prin oricare dintre aceste or-

ganizații sau conferințe, n-ar fi o reprezentare corectă, întrucât Noul Calvinism este în primul rând o mișcare a creștinilor implicați în bisericile lor locale. Unul dintre elementele distinctive cele mai importante ale Noului Calvinism este concentrarea acestuia pe centralitatea bisericii locale și accentul pus asupra bisericilor locale sănătoase. Fiecare dintre aceste conferințe și fiecare dintre aceste organizații este dedicată întăririi bisericilor locale fie prin învățătură și prin încurajarea păstorilor acestora, fie prin furnizarea de materiale și resurse care să ajute congregațiile. Fiecare dintre aceste organizații face clară evitarea interferenței cu biserica locală prin accentuarea importanței autorității și autonomiei locale și denominaționale a acesteia. Și este un aspect potrivit, întrucât planul lui Dumnezeu pentru această lume nu ține de conferințe sau de organizații de misiune, ci de biserici locale puternice, întemeiate în Scriptură, conduse de lideri calificați. Noul Calvinism câștigă tărie prin aceste conferințe și organizații, dar lucrarea cea mai importantă a lui se desfășoară prin zeci de mii de biserici locale.

Ecumenismul⁵⁴ biblic

Într-o lume decăzută, este o realitate tragică a vieții faptul că descoperim că ne este mult mai ușor să ne despărțim decât să rămânem uniți. Este adevărat, mare parte din istoria bisericii poate fi descrisă prin dezbinările care i-au separat

---

⁵⁴ Prin utilizarea termenului „ecumenism”, autorul nu se referă la mișcarea ecumenică internațională, ci la ideea de apropiere a calviniștilor care provin din denominații diferite, fiind uniți în elementele esențiale ale doctrinei biblice, precum Evanghelia. – n.tr.

pe creștini de creștini. Unele dintre aceste dezbinări au fost necesare pentru protejarea purității Bisericii lui Hristos, dar prea multe dintre ele n-au fost lucruri atât de necesare, ci doar niște simple dispute pe marginea unor nuanțe teologice.

De la apariția ei, mișcarea Noului Calvinism a fost una care a accentuat ecumenismul biblic. Unită în jurul Evangheliei și a câtorva implicații ale Evangheliei, această mișcare a căutat să-i unească pe creștini în relații de părtășie, lucrare și misiune, așa încât prezbiterieni și bapțiști își împart cu bucurie amvonanele fiind uniți în Evanghelie. Acest spirit de unitate a hrănit relații la nivel local și global, conducând la organizații precum *The Gospel Coalition*, care are o abordare la nivel internațional, dar și numeroase filiale locale independente, care au ca scop zidirea relațiilor evanghelice în anumite regiuni sau națiuni. Organizația *Together for the Gospel* atrage odată la doi ani mulțimi de oameni în Louisville, dar ea s-a multiplicat în sute de evenimente asemănătoare la nivel local și regional. Astfel de grupuri sunt diverse prin felul în care ele sunt gândite, și atrag împreună denominații, biserici și indivizi, care ar prefera altfel să rămână independenți și neafiliați.

Acest ecumenism biblic există pentru că Evanghelia a prins rădăcini. Ea a ocupat locul central, iar creștinii sunt gata să treacă în plan secundar chestiunile discutabile față de cele esențiale. Acest ecumenism a adus cu el nădejdea în

viața celor care au ajuns pe punctul disperării, văzând tendința Bisericii de a se diviza tot mai mult, și a adus bucuria de a vedea cum oameni diferiți înțeleg și își exprimă în comun convingerile teologice profund înrădăcinate în ei. Acest lucru a împins fiecare persoană la a evalua mai bine care sunt lucrurile care ne pot uni și care sunt cele cărora nu trebuie să le permitem să ne despartă.

Impact internațional

Noul Calvinism a început în America, i-au fost atribuite nume de către publicațiile americane, este condus în primul rând de către americani și dominat de către creștinii din America. Cu toate acestea, el este și a rămas întotdeauna o mișcare internațională, care își manifestă semnele distinctive peste tot pe glob. Cărțile acestuia sunt trimise în toată lumea și blogurile care tratează subiectele de interes ale mișcării sunt accesate din orice țară de pe pământ. Principalele conferințe pot să atragă participanți din 40, 50 sau chiar mai multe țări. Oriunde există creștini și oriunde sunt ei dornici să fie învățați și educați, există oameni care se asociază cu această mișcare. Ea este din ce în ce mai mult o mișcare cu adevărat internațională. În plus, Noul Calvinism crește în terenul de misiune. Chiar dacă mișcarea s-a format în jurul anumitor elemente teologice distinctive, acele accentuări doctrinare au cerut întotdeauna ca cei ce aderă la ele să-și exprime teologia în misiune. John Piper, David Platt, Paul Washer și alții asemenea lor au accentuat responsabilitatea

tuturor creștinilor de a sluji și de a susține misiunea globală. Bisericile, denominațiile și organizațiile misionare asociate cu mișcarea Noului Calvinism au fost credincioase în trimiterea misionarilor peste tot în lume și în a crea resurse excelente pentru a-i ajuta acolo unde au fost trimiși.

Folosirea noilor tehnologii

Chiar și o scurtă analiză a istoriei bisericii ne arată că mișcările creștine mondiale au urmat adesea pasul cu noile tehnologii. În cartea Faptelor Apostolilor vedem că persecuția din primul secol i-a împrăștiat pe primii creștini peste tot în lumea cunoscută. Acest lucru a fost posibil în mare măsură datorită tehnologiei folosite pentru construcția drumurilor romane din acea vreme. Romanii construiseră drumuri pentru a transporta mai repede trupele armate și pentru a ajunge cu mărfuri de la un capăt la altul al imperiului lor, și aceleași drumuri care au fost bătătorite de picioarele soldaților și ale comercianților au ajuns în curând să fie folosite de misionari. După 1500 de ani, tehnologia tiparului a constituit mijlocul de distribuție a scrierilor reformatorilor și, mai mult decât atât, a fost mijlocul prin care au apărut noi traduceri ale Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Acestea sunt doar două dintre multele exemple de acest fel, și în ambele este dificil să ne imaginăm rezultatul lucrării de misiune fără inovațiile tehnologice recente.

În zilele noastre, suntem martorii zorilor revoluției digitale. Într-un timp foarte scurt, am ajuns să experimentăm

o mulțime de instrumente noi și să vedem ce oportunități ne aduc acestea pentru lucrare. N-ar trebui să pierdem din vedere faptul că majoritatea acestor instrumente au de-a face cu circulația și comunicarea – însăși sarcinile pe care Dumnezeu ne cheamă să le îndeplinim în Marea Trimitere. Niciodată în toată istoria omenirii nu au fost oamenii mai ușor de accesat ca astăzi. Niciodată până acum nu am fost în măsură să trimitem oameni și cuvinte atât de departe și atât de repede.

Noul Calvinism s-a situat în prima linie în ceea ce privește crearea, adaptarea și folosirea acestor noi instrumente. Este dificil să ne imaginăm mișcarea Noului Calvinism fără website-uri, bloguri, conferințe transmise în direct, podcasturi, YouTube, cărți și Biblii digitale, deși niciunele dintre acestea nu existau cu doar câțiva ani înainte. Fiecare dintre aceste instrumente a fost evaluat și folosit spre scopurile lui Dumnezeu.

Ancorarea în istoria Bisericii

Fiecare generație se confruntă cu ispita de a neglija sau uita de înaintașii ei, de a presupune că are prea puține lucruri de învățat de la cei de dinaintea lor. Cu toate acestea, Noul Calvinism a fost modelat de generațiile anterioare de creștini și de păstori și învățători care au trăit în secolele trecute. Astfel, un element cheie pozitiv al Noului Calvinism stă în dorința acestuia de a se ancora în istoria lungă a credinței creștine.

Noul Calvinism a fost concentrat pe sublinierea deopotrivă a doctrinei sănătoase și a istoriei Bisericii. El a produs deja sute de biografii, majoritatea acestora fiind scrise pentru o audiență generală, multe resurse fiind îndreptate în mod intenționat către educarea copiilor.

Conferințele organizate în cadrul mișcării au ca vorbitori istorici ai Bisericii care extrag lecții din temele studiilor lor. S-a putut observa o revigorare a interesului legat de puritani și noile cărți sunt pline de citate din secolul al XVI-lea ca și din secolele al XX-lea și XXI-lea.

Reformatorii sunt cinstiți pentru tot ceea ce le datorăm în lucrarea lor de salvare și redescoperire a Evangheliei din catolicismul rece.

În acest fel, Noul Calvinism privește deopotrivă înapoi și înainte, căutând să extragă elemente de înțelepciune din resursele anterioare, istorice, aplicând acea înțelepciune la realitățile lumii moderne.

Concluzie

În aceste modalități și în multe altele, mișcarea Noului Calvinism ne prezintă dovezi ale faptului că mâna lui Dumnezeu se întinde cu binecuvântare asupra ei.

Sufletele sunt mântuite, viețile sunt transformate, bisericile sunt întărite, misionarii sunt trimiși, iar lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o merge înainte.

SLĂBICIUNI DE EVITAT

Noul Calvinism prezintă multe lucruri lăudabile, multe dovezi ale binecuvântării harului lui Dumnezeu peste ea. Totuși, am face bine să îl tratăm având o poziție veghetoare, atentă. Atuurile acestuia pot să scoată la iveală slăbiciuni, succesul poate da naștere aroganței, și bunele intenții pot produce efecte rele. Aș vrea să sugerez o serie de slăbiciuni pe care Noul Calvinism trebuie să le evite.

Pericolul de a încerca să ținem pasul cu tendințele moderne

Prima și, probabil, cea mai importantă ispită pe care trebuie să o evite Noul Calvinism este tentația de a ține pasul cu tendințele moderne. Există o vreme când teologia reformată era considerată un fel de plumb legat de picioarele lucrării, o vreme când puțini oameni o susțineau, când puțini oameni de acest fel aveau vreun rol important în biserici sau organizații creștine.

Cu toate acestea, astăzi există o mulțime de organizații și mega-biserici foarte admirate, care au bugete de multe milioane de dolari, și care sunt în mod deschis reformate în pretențiile lor și în exprimarea credinței creștine. Autorii reformați vând zeci sau chiar sute de mii de exemplare din cărțile lor și primesc premii pentru lucrarea lor. Seminariile teologice reformate atrag studenți din întreaga lume. Această tendință a Noului Calvinism de a fi o mișcare importantă ar putea să constituie o schimbare permanentă în mișcare evanghelică. Totuși, un lucru mai periculos, aceasta poate să

ne arate că există o tendință, o modă sau un fel de entuziasm fals pentru acest subiect.

Noul Calvinism nu s-a născut din nimic, ci el a fost o formă de protest împotriva a ceea ce era considerat la vremea respectivă „esența mișcării evanghelice”. Mișcarea creșterii pragmatice a bisericii, cu toate programele ei și cu accentuarea abordării prietenești, bazată pe nevoile aparente ale omului, a deplasat învățătura de la locul ei central până acolo încât mulți creștini au ajuns să fie înfometate după hrană spirituală. Mulți dintre acești oameni au început să susțină organizații reformate și să migreze către biserici reformate. În final, această schimbare de direcție s-a transformat într-un fluviu. Cu toate acestea, este posibil și chiar probabil ca unii oameni să nu fi experimentat decât o schimbare de preferințe, trecând de la un entuziasm față de o anumită tendință la un entuziasm față de o alta. Ei doar au făcut trecerea de la mișcarea creșterii bisericii către Noul Calvinism nu pentru că au convingeri doctrinare adânc înrădăcinate în ei, ci pentru că mișcarea aceasta atrage acum mai multe priviri. Ei au fost măturați de acest torent și merg în direcția lui pe baza efectului de turmă.

Nu vom putea ști cât de mulți au fost cei ce doar au urmat o tendință decât atunci când își va face apariția un nou curent influent. Pare un lucru inevitabil ca, într-un anumit moment din viitor, teologia reformată să nu mai fie celebrată cum este acum. În final, vor exista cărți și conferințe care vor insista asupra faptului că există ceva mai nou, mai bun, mai

curat, ceva care va promite mai mult. În acel moment vom vedea cât de mulți au fost cei ce doar s-au alăturat unui trend și câți au fost cu adevărat dedicați adevărului reformat. Azi este momentul pentru ca, la nivel individual, la nivelul bisericilor și al organizațiilor, să ne asigurăm că suntem cu adevărat dedicați adevărului biblic așa cum este definit de teologia reformată. Acum este momentul să ne ancorăm ferm în cea mai fermă stâncă a adevărului.

Pericolul celebrității

Un alt pericol pe care Noul Calvinism trebuie îl confrunte este pericolul celebrității și al umblării după celebritate. Orice mișcare este condusă de liderii ei, lucru evident și inevitabil. Totuși, o mișcare are nevoie să se gândească la ce s-ar alege de ea în lipsa liderilor ei. Așa cum noii calviniști trebuie să se gândească dacă nu cumva ei doar umblă după ultima tendință religioasă, ei trebuie să se gândească și dacă nu cumva ceea ce fac este doar să îi urmeze pe cei ce astăzi pot văzuți drept formatorii de opinie sau liderii atractivi ai mișcării.

Noul Calvinism a comis deja câteva gafe importante în ce privește celebritatea, oferind poziție și influență unor biserici și unor lideri care s-au dovedit foarte repede nevrednici de acestea. Influența a fost dată celor care au obținut un anumit nivel de faimă sau notorietate. Vânzările de carte și mărimea bisericii au fost confundate cu un semn al favorii lui Dumnezeu, iar acest lucru a făcut ca mulți oameni să

treacă cu vederea o lipsă alarmantă a caracterului evlavios și a calificării biblice pentru lucrare din partea acestora. Căderea inevitabilă a unor lideri a produs durere și consternare în rândul celor ce i-au urmat – persoane care ar fi trebuit să își imagineze că acesta va fi viitorul. În timp ce mega-conferințele cu siguranță că ne arată o dorință a credincioșilor de a auzi predicare bună și de a fi provocați și ascuțiți de adevărul biblic, ele ne arată în același timp o dorință de a auzi persoane celebre predicând și de a fi acolo unde se vede că se mișcă lucrurile. Liderii de mega-biserici au fost nevoiți să se confrunte cu faptul că mult prea mulți oameni se alătură bisericilor lor datorită liderului lor dinamic și nu datorită faptului că și-au însușit în profunzime convingeri religioase sau pentru că au dorit să-i iubească și să-i slujească pe alții.

Este un lucru bun să îi cinstim pe cei ce au condus bine și ale căror convingeri evlavioase i-au influențat pe alții. Este bine să-i cinstim pe cei ce sunt vrednici de a fi imitați. Cu toate acestea, trebuie ca întotdeauna să Îl urmăm pe Hristos căci, așa cum spunea autor, „cei mai buni oameni nu sunt decât oameni, chiar și în circumstanțele lor cele mai bune”.

Pericolul mândriei

Există puține pericole în această lume mai mari ca pericolul recunoașterii. Vreme de mulți ani, calvinismul avut puține lucruri de care să se teamă în această privință, pentru că el a fost aproape invizibil în ochii lumii creștine și în societatea din jurul nostru. Totuși, apariția și creșterea Noului

Calvinism au adus cu ele recunoașterea faptului că această mișcare crește și exercită o anumită influență asupra Bisericii și societății. Astfel, odată cu influența și recunoașterea vine și ispita mândriei.

Acest fel de mândrie se poate manifesta prin comparații arogante făcute față de cei care sunt cu adevărat creștini, dar care susțin convingeri teologice oarecum diferite. Ea se poate manifesta prin a privi de sus către cei care încearcă să critice mișcarea cu dragoste, scoțând la iveală greșelile și eșecurile ei. Ea se poate manifesta printr-un eșec de a face o evaluare serioasă a mișcării, a lucrărilor ei, a accentelor și a liderilor ei. Oricare ar fi ispita, ea va începe să se manifeste în inimile oamenilor, după care se va arăta în gânduri, cuvinte și fapte.

Noul Calvinism va ajunge inevitabil să se piardă și să eșueze dacă își va permite să se flateze cu performanțele proprii, dacă va începe întrucâtva să gândească că Dumnezeu s-a folosit de oamenii din mișcare datorită a cine sunt ei și nu în ciuda acestui fapt.

Pericolul granițelor

Un alt pericol cu care Noul Calvinism se confruntă este acela legat de granițe. Pe măsură ce această mișcare crește, ea se confruntă cu provocări fără precedent în ce privește stabilirea și menținerea granițelor mișcării. Întrucât nu există un fel de conducere centrală care să aibă o autoritate

asupra mișcării Noului Calvinism, aceste granițe sunt negociate de către mișcare ca întreg.

Din primele ei zile, mișcarea Noului Calvinism i-a adus cu plăcere alături pe prezbiterieni și baptiști. Pe măsură ce timpul a trecut, ea s-a extins la denominațiile anglicană și reformată olandeză (engl. Dutch Reformed), apoi la o mulțime de biserici și asociații independente. Noul Calvinism i-a primit pe carismaticii și cesaționiștii care s-au aliniat împreună în acord asupra centralității Evangheliei și a validității teologiei reformate. Acest soi de „ecumenism” a constituit o sursă de învățare și încurajare pentru noii calviniști, așa încât însăși natura calvinismului a trebuit să fie negociată între cei care insistă că un calvinist trebuie să adere la toate cele cinci puncte tradiționale ale calvinismului, și cei care se mulțumesc doar cu patru. Acest lucru a fost deopotrivă o sursă de învățare și încurajare, dar și o sursă de provocări legate de motivațiile pentru care alții sunt excluși și de locul unde ar trebui trasate liniile de graniță ale mișcării.

Diferitele convingeri legate de rolurile bărbatului și femeii ne oferă studiu de caz interesant. Noul Calvinism a susținut dintotdeauna complementarismul, insistând asupra faptului că Dumnezeu a creat bărbați și femei care să slujească în roluri distincte, complementare, în cadrul familiei și în biserica locală. Astfel, bărbații sunt chemați să fie lideri, în special acționând prin rolul de învățare și predicare în biserică, iar femeile sunt chemate să urmeze cu bucurie această conducere. Totuși, de-a lungul timpului, au existat

diferite provocări legate de limitele complementarismului. Ar putea o femeie să slujească în calitate de diacon într-o biserică, sau este acesta un rol de conducere? Poate o femeie să le dea învățatură bărbaților la o conferință sau la un studiu biblic? Poate o femeie să predice la un serviciu de închinare de duminică dimineața, dacă face acest lucru sub autoritatea clară a unor prezbiteri bărbați? Cei ce susțin complementarismul continuă și astăzi să discute aceste granițe.

Un pericol cu care se confruntă Noul Calvinism constă din cel al trasării unor granițe prea laxe, sau de a susține credințe ce pretind că tratează un aspect al teologiei, dar care îl redefinesc (cum ar putea fi cazul unei biserici complementariene, care invită femeii să predice). La polul opus, există pericolul plasării unor granițe prea rigide (cum ar fi cazul unei biserici de același fel, dar care nu le permite femeilor să slujească în niciun fel de dare de învățatură sau rol de conducere). Orice mișcare are nevoie de granițele ei, dar acele granițe trebuie trasate cu înțelepciune biblică și cu dragoste.

Pericolul omogenității

Ca ființe omenești, noi avem tendința de a ne simți cel mai confortabil atunci când ne aflăm în prezența celor ce ne sunt asemănători. Din acest motiv, comunitățile bisericilor noastre au tendința de a se îndrepta către uniformitate, nu să facă loc diversității, și tot din acest motiv ne este uneori foarte dificil să acceptăm diversitatea. De-a lungul timpului,

și fără o aplicare deliberată a Evangheliei, bisericile vor deveni inevitabil tot mai puțin diverse, până acolo încât acestea vor fi alcătuite aproape în întregime din oameni având aceleași context socioeconomic, aceeași etnie și chiar aceeași perspectivă asupra aspectelor discutabile, precum educația. Și mișcările religioase sunt expuse aceleiași ispite.

Mișcarea Noului Calvinism a fost condusă, conturată și definită în mare măsură de oameni din clasa de mijloc, americani, în general de rasă albă. Din acest motiv, ea este caracterizată de lucrurile atipice și chiar de unele preferințe ale celor ce fac parte din acest grup. Conferințele reformate prezintă foarte puține lucruri diverse. O analiză rapidă a celor patru evenimente majore ale mișcării, care atrag fiecare în jur de 20.000 de participanți, ne vor demonstra că există un număr total de 38 de vorbitori de bază. Dintre acești 38 de vorbitori, doi sunt afro-americani, iar unul provine din America de Sud. Toți ceilalți sunt bărbați albi, majoritatea provenind din America, doar trei fiind din Marea Britanie și Canada.

În ciuda acestei uniformități în ce privește vorbitorii la conferințe, mișcarea s-a diversificat și atrage creștini din multe țări, din multe etnii și provenind de pe multe paliere sociale. Dacă mișcarea dorește să îi cinstească pe mulții ei aderenți și să ajungă la mai multe persoane, ea va avea nevoie să-și diversifice vocile. Cei care ocupă poziții de conducere vor trebui să îi permită mișcării să-și manifeste diversitatea.

Aceștia trebuie să ajute cu bucurie și în mod deliberat la creșterea liderilor care provin din alte categorii demografice.

Pericolul unei teologii reci

Ultimul pericol pe care aș dori să îl subliniez este pericolul teologiei reci, sau a ceea ce am putea chiar denumi prin expresia *idolatrie teologică*. Întrucât Noul Calvinism este o mișcare definită prin teologia ei și se mândrește întrucâtva cu această teologie, există o ispită de a accentua teologia în loc să ne concentrăm pe Dumnezeu care ne-a dat-o. Există o ispită de a-i câștiga pe oameni să ne împărtășească perspectiva teologică în loc să-i câștigăm mai degrabă pentru Hristos, să fie mai entuziaști în legătură cu teologia noastră decât în legătură cu Evanghelia, să pună mai mult accent pe apărarea lucrurilor pe care le credem noi decât pe predicarea Evangheliei care ne mântuiește. Există un pericol în a face confuzie între calvinism și creștinism, între doctrinele harului și Evanghelia harului. Chiar dacă trebuie să rămânem cu tenacitate înrădăcinați în convingerile noastre reformate, și chiar să le adâncim, trebuie să recunoaștem întotdeauna că lumea creștină este mult mai cuprinzătoare decât simplul calvinism. Deși calvinismul este cea mai curată expresie a adevărului biblic, nu este singura. Nimeni n-a mers vreodată în cer pentru că ar fi înțeles în mod adecvat predestinarea. Acești oameni sunt mântuiți când își pun credința în Domnul Isus Hristos și primesc beneficiile a ceea ce El a împlinit pentru ei pe crucea Calvarului.

Trebuie să ne amintim întotdeauna că teologia calvinistă nu este un scop în sine, ci există pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și pentru a-i câștiga pe oameni la Hristos. N-ar trebui să ne dorim sau să simțim nevoia de a fi cunoscuți pentru calvinismul nostru, ci să fim cunoscuți pentru dragostea noastră, pentru dorința noastră de a le face bine altora și pentru faptul că atragem atenția oamenilor către Dumnezeul care ne-a mântuit.

ÎNCHEIERE

Am început acest capitol spunând că este prea devreme pentru a prezice cu încredere felul în care istoria va privi Noul Calvinism. Acest lucru este adevărat, dar nu este prea devreme ca să luăm aminte și să stabilim împreună felul în care acea istorie va ajunge să fie scrisă. Dacă Noul Calvinism nu este decât o tendință socială, o mișcare sau o mașină de marketing, atunci haideți să o lăsăm să moară. Dar dacă Noul Calvinism reprezintă cu adevărat doctrina pe care Biblia o proclamă cu claritate, dacă el îi reprezintă cu adevărat pe oamenii care sunt dedicați glorificării lui Dumnezeu prin a trăi spre binele altora, atunci haideți să fim hotărâți să ne bucurăm de multele dovezi ale harului lui Dumnezeu, și să fim hotărâți să privim cu atenție și să tratăm potențialele elemente de slăbiciune ale acestei mișcări. Haideți să fim neobosiți în umblarea noastră după Dumnezeu și gloria Lui, spre binele tuturor oamenilor.

Asociația MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la www.magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!